

İleri Görüşlüler Ülkesi'nin doğumevlerinde, birdenbire gizemli olaylar görülmeye başlamıştı. Erkek bebeklerden «bazıları» doğumdan kısa bir süre sonra, ortadan yok oluyorlardı. Ana babalar, korku içindeydiler.

Konu, kısa sürede basına yansdı. Giderek büyüdü. Ülkenin, önemli sorunu durumuna geldi. Yöneticiler, olaya el koydular. Doğumevlerinde olağanüstü güvenlik önlemleri alındı. Halk, bebek hırsızlarının kesinlikle yakayı ele vereceklerini umuyordu. Ama, olmadı. Bunca çabaya karşın tek bir bebek hırsız bile ele geçirilemedi. Fakat, doğumevlerindeki bebek hırsızlığı, bıçak gibi kesildi.

Halkın sevincine yazık ki, uzun sürmedi. Bir süre sonra bebek hırsızları, yeniden işe başladılar. Bu kez yöntem değiştirmişlerdi. Yeni doğan erkek bebeklerin «bazıları» doğumevlerinden değil de kendi evlerinden ya da sokakta, parkta, bebek arabalarından çalınıyordu...

Bu yöntem, ana babaların durumlarını daha da kötüleştirdi. Devlet, yeni doğan her erkek bebeğe bir güvenlik görevlisi veremeyeceğine göre... ister istemez, yavrularını hırsızlardan korumak, ana babalara düşüyordu. Onlar da bebeklerini nice korurlarsa korusunlar, olaya engel olamıyorlardı. Hırsızlar, istedikleri erkek bebekleri, ne yapıp ederek, çalıp gidiyorlardı. Onların hangi bebeklere ilgi duydukları, bunu niçin yaptıkları bilinmiyordu.

Bu nedenle erkek bebek sahibi olan tüm ana babalar, dayanılmaz bir tedirginlik içinde kıvranıp duruyorlardı.

Örneğin, bebeğini uyutup banyoya bez yıkamaya giren ana, odaya döndüğünde, yavrusunun yatağını boş buluyordu.

Bebeklerini, evde yakınlarına bırakmayı göze alamayan kimi analar, alışverişe yavrularını da götürüyorlardı. Kasaptan, manavdan ya da fırından, paketlen alıp borçlarını öderken, bebeklerini arabada pek kısa bir süre yalnız bırakmak zorunda kalıyorlardı. Bazı bebekler, o ara bile yok oluyorlardı.

Kimi bebeklerse, gecenin içinde, yataklarından çalınıyordu. Ne hırsız bulunuyordu, ne de yok olan bebeklerin izine rastlanıyordu...

İleri Görüşlüler Ülkesi'nde başgösteren bu korkunç olay, tam beş yıl sürdü. Sonra, bebek hırsızlığı artık görülmez oldu. Zamanla olay unutuldu, gitti. Ama, bebeklerini yitiren ana babalar, yüreklerini dağlayan evlat acısını, hiçbir gün içlerinden söküp atamadılar.

Beş yıl süreyle çalınan bebeklere ne olmuştu? Onları analarının sıcak kucağından koparıp alanlar kimlerdi? Bunu niçin yapmışlardı?.. Yavrularının acısıyla kıvranan ana babalar, sürekli bu soruları soruyorlardı. Fakat, soruları hiç kimse yanıtlamıyordu.

Oysa, ülke içinde bu soruların yanıtlarını bilen kişiler vardı. Ama, onlar, bu çok önemli «devlet gizi»ni hiç kimseye açıklamamaya, and içmişlerdi. Aslında çalınan bebekler yaşıyorlardı. İnsan içinden çok uzaklarda bulunan, «bebekler çiftliğinde en iyi koşullarda sağlıklı ve mutlu olarak, büyüyüp geliştirmektedirler. Sayıları da beş yıl içinde «bin» olmuştu.

İleri Görüşlüler Ülkesi, yeryüzünün, en uygar ülkelerinden biriydi. Özellikle ülkenin «bilim kurulu» dünyaca ünlüydü. Sözkonusu bilim kurulunun gerçekleştirdiği «yeni buluşlar» öteki ülkelere göre, çok ilginç ve ileri boyutlardaydı. Bu, dâhi bilgilerin buluşlarının bir bölümü, dünyaya duyuruluyor; bir bölümüyse, ülke yararı için gizli tutuluyordu.

İleri Görüşlüler Ülkesi'nin başkanı, çeşitli dallarda öğrenim görmüş, dâhilik düzeyinde üstün zekâlı, olağanüstü ileri görüşlü bir bilim adamıydı. Zaten bu nitelikleri taşımayan kimseler, ileri Görüşlüler Ülkesi'ne başkan olamazdı. Asırlardır bu kural bozulmamıştı.

Ülkede bilginler, ayrıcalıklı yurttaşlardı, istedikleri her şey, yönetimce hemen sağlanırdı. Ama, bilginler katarına katılmak çok zordu. Bilginler kuruluna girecek bir bilginin, öncelikle dâhilik düzeyinde üstün bir zekâyâ sahip olması ve çok önemli ve etkin bir buluşu gerçekleştirmesi zorunluydu. Bu koşullar yerine geldikten sonra da çeşitli konularda pek çok sınavdan geçiyordu.

Ne var ki, bilginlerin tüm bu üstün niteliklerine karşın, yine de «insan» yanları ağır basıyordu. Her birinin, toplumun etkisiyle edindikleri, birtakım inançları, tutkuları, alışkanlıkları, saplantıları, önyargıları vardı. Bilim adamı kişiliğine ters düşen bu özellikleri, onları «insanüstü» buluşlar yapmaktan alıkoyuyordu. Bu görüş, başkanın görüşüydü. Ona göre: «Bilim adamı insanca niteliklerden, toplumsal etkilerden tepeden tırnağa arınmış olmalıydı. Ancak o zaman, kendini tümüyle bilime verebilirdi.»

Bilim kurulu üyeleri de başkanın bu görüşüne katılıyorlardı. Dehalarının, yaşama, eşlerine, çocuklarına, ana babalarına, yakınlarına bölündüğünü kabul ediyorlardı. Ve gerçekten olağanüstü zihin güçlerinin tümünü bilime verebilmiş olsalar, çok daha verimli ve başarılı olacaklarına yürekten inanıyorlardı. Ama, artık onlar için iş işten geçmişti. Tümü de aile babasıydı. Bilimsel çalışmalar dışında eşleri, dostlarıyla sıradan insanlar gibi «insanca» bir yaşam sürmekteydiler. Üstelik her birinin yaşları da oldukça ilerlemişti.

Yeni bilim adamlarının kurula katılması, dört gözle bekleniyordu. Ama, gençler, böylesine ağır bir yük altına girmeye pek istekli görünmüyorlardı. Yaşam koşulları, bilim kurulu adayı olan genç dâhilerin, dehalarını da kösteklemekteydi.

Oysa başkanın, geleceğe yönelik çok önemli bir ereği vardı. Bu erek, bilim kurullarının gizli oturumlarında yıllardır tartışılıyordu. Ama o doğrultuda hiçbir atılım yapılamıyordu. Başkana göre, dünya hızla korkunç bir nükleer savaşın kucağına koşmaktaydı. Bu savaş gerçekleşirse, yeryüzünü kaplayan toprak, küle dönüşecekti. Ormanlar, kırlar, bağ, bahçelerdeki bitki örtüleri yanıp kavrularak, toprak tabakasıyla birlikte, göğe savrulacaktı.

Savaştan canlı çıkan insanları, kesin bir «açlık» tehlikesi bekliyordu. Bu tehlikeye çare bulunmazsa, nükleer savaştan arta kalan insanlar da açlıktan kırılıp gideceklerdi. Böylece, kısa sürede insan soyu yok olacaktı.

Savaşa çare bulmak zordu. Ama, hiç olmazsa, savaş sonrası baş gösterecek açlığa çare bulunabilirdi, insanoğlu yeniden kendini toplar, yeryüzünde yaşamını sürdürmeyi başarabilirdi.

ileri Görüşlüler Ülkesi'nin yöneticileri, halkı nükleer silahların etkisinden koruyacak bazı önlemler almışlardı. Ama, toprakların ve bitki örtüsünün korunması olanaksızdı, işte bu çok önemli nedenlerden ötürü, bilimsel çalışmaların «açlığı yenecek bir buluş üzerinde yoğunlaştırılması» gerekiyordu. Bu kutsal ereği gerçekleştirme zamanı gelip geçmekteydi.

Bir gün başkan, bilim kurulunda ereğine değgin görüşlerini yineleyip, sabırsızlığını belirttiikten sonra, şu öneride bulundu. «Kutsal ereğe erişmek için hemen, sadece bu konuda çalışacak, yeni bir bilim kurulu oluşturmaya girişilmelidir.» Bilim kurulu üyeleri, başkanın bu önerisini oybirliğiyle onayladılar. Ve yeni bir bilim kurulu oluşturulmasına karar verildi.

Yeni bilim kurulu dâhilik düzeyinde üstün zekâlı erkek bebeklerden oluşacaktı. Bunun için işe doğumevlerinden başlandı. Ülkedeki tüm doğumevlerine özel eğitimden geçmiş, görevliler yerleştirildi. Bunlar, yeni doğan bebekleri bilimsel yöntemlerle incelemeyen geçirip üstün zekâlı olanları saptayacaklardı.

Olağanüstü bir gizlilik içinde uygulamaya başlandı. Özel yöntemler ve çok duyarlı aygıtlarla «dâhi» nitelikleri taşıyan bebekler, ortaya çıkarılıyordu. Ülkenin yüce dağlarından birinde, pek görkemli bir yayla vardı. Sarp kayalıklarla çevrili olan bu yaylaya ancak, geyik avcıları ulaşabiliyordu. Başkan ilk iş olarak o dağda geyik avını yasakladı. Yaylanın çevresini elektronik aygıtlarla güvenlik altına aldı. Sonra orada eşi görülmemiş bir çiftlik kuruldu. Doğumevlerinden çalınan dâhi bebekler, bu çiftlikte büyütülecekti.

Doğrusu, dâhi bebeklere de pek sık rastlanmıyordu. Bazen haftalarca, hatta aylarca istenen nitelikte bebek doğmuyordu. Yeni bilim kurulunun oluşabilmesi için planlanan «bin dâhi bebek» tüm ülkeden ancak, beş yılda toplanabildi.

Bebekler çiftliğindeki yaşam düzeni, dışarıdakinden değişikti. Bebeklerin adları yoktu. Tümü de kendilerine özgü sayılarla anılıyorlardı. Kimliklerinde, ana baba adı yoktu. Doğum yeri olarak sadece ileri Görüşlüler Ülkesi gösteriliyordu. Bakımlarını üstlenen görevliler seçkin kimselerdi. Bebeklere sevgi ve bağlılık gösterilmesi yasaktı. Küçük dâhiler, sevgi, acıma, kin, nefret, öfke, saldırganlık gibi kavram ve davranışlardan uzak tutuluyorlardı. Ama yine de kalıtımla getirdikleri bazı özellikleri, tam olarak engellenemiyordu. Görevliler önceleri, bebeklerin içgüdülerini köreltici birtakım yoğun koşullandırmalar yapmaktan yanaydılar. Ama, sonradan kişiyi çok mutsuz ve dengesiz kılacağı düşünülerek, bu koşullandırma yumuşatıldı.

Bebeklerin ellerine verilen oyuncakların planları, bilim kurulu üyelerince yapılıyordu. Yaş düzeylerine göre oluşturulan bu oyuncaklar arasında, bilgisayar düzenekli robotlar, oda içinde dönüp duran uydular vardı.

Dâhi çocuklar, oyun saatlerini, çokluk, deney yapmaya yarayan mini aygıtlarla donatılmış, laboratuvarında geçiriyorlardı. Görevliler, çocukların oyunlarını izleyerek, ilgi alanlarını belirlemeye çalışıyorlardı. Gözlemlerini bilimsel testlerle pekiştirerek, dâhi çocukların, hangi bilim dallarında daha başarılı olacağını saptıyorlardı.

Üç yaşına gelince, bebeklere okuma yazma öğretiliyordu. Ardından bilgi yüklemesi başlıyordu. Bu aşamada öğretmenliği, bilim kurulu üyeleri üstleniyorlardı.

Böylece on beş yıl geçti. Minik dâhiler, dâhi öğretmenler elinde yetişerek, çeşitli dallarda olağanüstü birer bilgin durumuna geldiler.

En büyükleri on beş, en küçükleri on yaşında olan bu genç dâhiler, çiftlikteki görevlilerle öğretmenleri dışında, hiç kimseyle görüştürülüyorlardı.

Arada bir, otobüs ya da uçakla geziye çıkarılıyorlardı. Otobüslerin camları, dışardan içeriyi göstermeyen türdendi. Çocuklar, kent sokaklarından geçerken, çeşitli sorular soruyorlardı. Görevliler, saptanan koşullar doğrultusunda yanıtlar veriyorlardı. Genç dâhiler bazen askeri bölgelerdeki ormanlara, deniz kıyılarına, tatile götürülüyordu. Oralarda coşkuyla koşuyor, çeşitli sporlarla bedenlerini geliştiriyorlardı. Tümü de doğayı çok seviyordu. Hayvanlara sınırsız bir ilgi gösteriyorlardı. Fakat, görevliler, onların sevme duygularının gelişmesine hemen engel oluyorlardı. Hayvana karşı bile olsa, sevmenin bağlanmanın, onlara zarar vereceğini söylüyorlardı. Kısacası, genç dâhilerin bilimden başka hiçbir şeyle ilgilenmelerine izin verilmiyordu.

Genç dâhilerin bilgi birikimleri ve düşünme yetileri, istenen düzeye gelince, öğretmenleri onlara «kutsal ereği» açıkladılar. Gençler, ereği kolaylıkla benimsediler. Böylece yeni bilginler kurulu oluştu. Dâhi gençler, «insanoğlunu aklıktan kurtarmaya yönelik» olağanüstü buluşlar üstünde, çalışmaya giriştiler.

Genç bilginlere nükleer savaş sonucunda dünyanın ne duruma geleceğini belirten, bilim kurgu türünde filmler gösteriliyordu. Filmlerde o güzelim ormanları, çayırıları, bağ, bahçeleri yok olmuş, toprağı küle dönüşerek, göğsü savrulan çorak dünyayı görüyorlardı. Bu görüntülerden tedirgin oluyorlardı. Üstlendikleri göreve daha bir istekle sarılıyorlardı.

Bir gün, filmlerle nükleer savaş sonrası başgösterecek açlığın, son aşaması açıklanıyordu. Genç dâhiler, birbirlerini yemeğe kalkışan insanları görünce, hep birden ayağa kalktılar. Filmin kesilmesini istediler. Sonra öğretmenlerine şu soruyu sordular. «Mademki, sonuç böylesine korkunç olacak, insanlar neden nükleer silahlarla savaşmaktan vazgeçmiyorlar?» Yaşlı bilginler kurulu, zaten böyle bir soru bekliyordu. Öncelikle İleri Görüşlüler Ülkesi'nin hiçbir ulusla savaşmak niyetinde olmadığını belirttiler.

Ancak, ülke saldırıya uğrarsa, kendilerini savunma kararında olduklarını açıkladılar. Sonra, insanoğluna özgü, kıskançlık, bencillik, açgözlülük, acımasızlık gibi kavramlarla sevgi kıtlığını, etkin örneklerle anlattılar. Bu kötü niteliklerin, savaşlarda çıban başı olduğunu vurguladılar.

İlk insandan bu yana, insanoğlunun yaptığı öldürücü silahları tanıttılar. İnsanı, kanına işlemiş olan, savaşma tutkusundan vazgeçirmenin olanaksızlığından söz ettiler. İnsanın, insanı yemeğe kalkışacağı günler gelmeden, kutsal ereği gerçekleştirmenin, zorunlu olduğunu belirttiler.

Genç dâhiler, bu yoğun koşullamalar sonunda, artık kendilerini insanların kurtarıcısı olarak görmeye başladılar. Benliklerine işleyen kutsal ereği, varoluşlarının nedeni sayıyorlardı. Gece gündüz demeden, sürekli olarak laboratuvarlara kapanıp çalışıyorlardı. Bu çabalarını, özveri olarak değil de doğal ve gerçek görev olarak değerlendiriyorlardı.

Her birine, en gelişmiş aygıtlarla donatılmış, laboratuvarlar sağlanmıştı. Yaşamlarının büyük bir bölümü buralarda geçiyordu. Çalışmalarının sonuçlarını görüşmek üzere, belli günlerde biraraya geliyorlardı. Bu çalışmalar, giderek olumlu sonuçlar vermeye başladı. Genç dâhiler, sonunda buğday hücrelerine, çeşitli bitki hücrelerini aşılıyarak, «Tam besin» niteliğinde bir bitki hücreleri elde etmeyi başardılar. Yeni bulunan bu bitki, protein, yağ, vitamin, karbonhidrat, madensel tuzlar gibi insan varlığı için gerekli tüm besin maddelerini

içermekteydi.

Sonucu duyan başkan, büyük bir coşkuyla bebekler çiftliğine geldi. Yeni bitki, kendisine ayrıntılarıyla tanıtıldı. Başkan, genç dâhileri içtenlikle kutladı. Sonra bu kutsal bitkiye ad konmasına geçildi. Genç bilginlerin önerdikleri adlar, bilimsel nitelikte, formül görünümünde sözcüklerdi, insanların kolaylıkla söyleyebilecekleri türde bir ad arandı. Bunu iki yüz on numaralı dâhi buldu. «Tam besin» niteliğindeki kutsal bitkiye «doyg» adı verildi. Bu sözcük, yaşamayı sağlayacak besin anlamına geliyordu. Genç ve yaşlı bilginler kurulu üyelerinin, tümü de bu adı beğenip benimsediler. Bu aşamadan sonra genç bilginler kurulu, hemen doyg bitkisinin yaygın olarak üretimi üzerinde çalışmaya giriştiler.

İlk doyg taneleri, laboratuvarlarda çok özel düzenekler içinde üretilmişti. Bu tohumların geniş alanlarda bol bol üretilmesi gerekiyordu. Bu olgu başarılamazsa, buluş önemini yitirecekti. Çünkü laboratuvarlarda halk için doyg üretmek olanaksızdı. Bu yüzden, fizik, kimya, bitki, tarım... bilginleri, gece gündüz işbirliği içinde çalışıyorlardı. Uzun uğraşlar, olağanüstü deneyler sonucunda, doyg bitkisinin yaygın olarak yetişebileceği koşullar saptandı. Genç bilginler kuruluyla yaşlı bilginler kurulu, hemen toplanarak, buluşun değerlendirmesini yaptılar. Bu toplantılar, günlerce süren tartışmalar içinde geçti. Sonuca varıldığında, genel kurula, ülke başkanı da davet edildi. Genç bilginler kurulundan, üç yüz bir numaralı bitki bilgini sonucu şöyle açıkladı:

- Sayın başkan, değerli bilim kurulu üyeleri! Doyg bitkisinin yeryüzünde yetişmesi şimdilik olanaksızdır. Yoğun çalışmalarla elde ettiğimiz veriler, doyg bitkisinin, güneş ışınlarını, gövde ve yapraklarıyla değil de kökleriyle emerek geliştiğini gösteriyor. Bu tür bir üretimin, yerçekimi nedeniyle yeryüzünde yapılamayacağı ortaya çıkmıştır. Bu durumda, uzayda bir «tarım küresi» kurulması gerekmektedir. Bu tarım küresinin özelliklerini, kimya bilginlerinden iki yüz otuz numara açıklayacaktır.

İki yüz otuz numara, kürsüye geldi. Tarım küresinin bileşimini anlatmaya başladı.

- Uzayda kurmayı planladığımız tarım küresi, iki ana bölümden oluşacaktır. Merkezde bir çekirdek bulunacak, onu, celikleşmiş plastik görünümünde, yarı saydam bir kabuk saracaktır. Bu yapay kürenin, dünyamızın onda bir boyutunda olması düşünülmektedir. Küre kabuğunu oluşturacak olan, plastik görümlü bileşim, ülkemizdeki bazı madenlerden sağlanacaktır. Kürenin merkezindeki çekirdeği, fizik bilginlerinden üç yüz elli numara tanıtacaktır.

Üç yüz elli numaralı fizik bilgini hemen söze girdi.

- Söz konusu çekirdek, tarım küresinin onda biri boyutunda ve küre şeklinde olacaktır. Tam orta yerinde, güneşin ve öteki gezegenlerin, çekim gücüne karşı duracak nitelikte bir öz bulunacaktır. Çekirdeğin üzerine, konutlarla eğlence, dinlenme ve spor birimleri, laboratuvarlar, çeşitli bilgisayar üsleri ve deney alanları yerleştirilecektir.

Tarım küresinde yaşayacak olan görevlilere ve doyg tarlalarına havayı, ısıyı, ışığı, nemi ve basıncı, çekirdekteki aygıtlar sağlayacaktır. Şimdi tarım bilgini arkadaşım, elli üç numara, sizlere doyg tarlalarının temeli olan dış kabuktan söz edecektir.

Elli üç numaralı tarım bilgini söze girdi.

- Dış kabuk için gerekli bileşim, geçici olarak çekirdeği saracak olan küre biçiminde bir aygıtta oluşturulacaktır. Kızgın lav görünümündeki bu bileşim, her yandan eşit bir güçle ve basınçla uzay boşluğuna püskürtülecektir. Bu lavların kısa sürede donmasıyla çekirdeğin çevresinde, küre şeklinde, yarı saydam bir dış kabuk oluşacaktır. Bu işlem sona erince, kızgın bileşim püskürten aygıt, toplanarak çekirdekteki yerine yerleştirilecek. Bu aygıt dış kabuğun delinmesi durumunda, onarımı da sağlayacaktır. Tarım küresinin dünya ile bağıntısı, dış kabuğun

güney kutbundaki kapı ile sağlanacaktır. Şimdi, dokuz yüz elli üç numaralı tarım bilgini size doygularının oluşumunu anlatacağıdır.

Dokuz yüz elli üç numara, doygularının oluşumunu anlatmaya başladı.

- Doygular, dış kabuğun iç yüzünde oluşturulacak. Çekirdekten, yapay iplikçiler püskürtülecek. Bu yolla kabuğun iç yüzü, seyrek dokunmuş keten görünümünde kalın bir yaygıyla kaplanacak. Daha sonra bu yaygı, gübre niteliğinde, besleyici bir bileşimle yoğunlaştırılacak. Böylece yapay tarlalar, ekime hazır duruma getirilecek. Laboratuvarlarda elde edilen doygular, işte bu tarlalara ekilecek. Tohum ekme, ürün kaldırma gibi tarım işlerini ise işçi robotlar görecekle.

Çekirdekte yaşayan görevliler, «uzay topacı» adını vereceğimiz, özel araçlarla çekirdekten çıkarak, sık sık tarlaları gözleyip denetleyecekler. Güneş ışınları, dış kürenin yarı saydam kabuğundan süzülerek, önce, doyguların bitkisinin köklerine ulaşacak. Sonra, gövde ve yapraklardan geçip tarım küresinin içine dolacak.

Doyguların bitkisi, yeşil değil de beyaz bir bitki olarak gelişecek. Kökü, gövdesi, yaprakları, ürünü süt beyaz olacak. Elimizdeki verilere göre, bitkinin boyu, bir metreyi bulacak. Başakları, yirmişer santim, taneler ise badem büyüklüğüne ulaşacak. Tarlalardan, üçer aylık sürelerle yılda dört kez, doyguların alınabileceğini umuyoruz. Tohumlar, yılda bir, laboratuvarlarda yeniden aşılanıp güçlendirilecek. Yaptığımız hesaplarda herhangi bir terslik çıkmazsa, beş adet doygular, yetişkin bir insanı, üç gün besleyip tok tutabilecek. Şimdi seksen numaralı arkadaşımız sizlere doyguların bitkisinin elde edilmesinden sonra yapılacak işleri anlatacağı.

Sözü hemen seksen numara aldı.

- Doygunun ilk ürünlerini, çekirdeğin deney birimlerinde beslenecek olan, deney maymunları yiyecekler. Bu besinin, canlılar üzerinde bedensel, ruhsal, zihinsel yönden, hiçbir olumsuz etki yapmayacağına inanıyoruz. Ama, yine de bu deneyleri yapmak zorundayız. Her şey yolunda giderse, bir yıl sonunda, depolarda biriktirdiğimiz ürünleri, dünyaya gönderebiliriz. Doygunun, dünyaya nasıl ulaştırılacağını, sizlere yetmiş üç numara anlatacağı.

Yetmiş üç hemen söze başladı.

- «Nuhun gemisi» adını vereceğimiz bir uzay gemisi planladık. Tarım küresinden, dünyaya ürün taşıma işini, bu gemi yapacak. Ürün depoları, kürenin güney kutbundaki kapının çevresinde olacak. Dünyadan fırlatılan Nuhun gemisi, bu kapıya kenetlenecek. Doyguların ambarındaki ürünler, geminin gövdesine otomatik düzeneklerle boşaltılacak. Nuhun gemisi, yılda bir kez, tarım küresine gelerek, binlerce tonluk doyguların ürünle dünyaya dönecek.

Tarım küresindeki tüm aygıtlarla Nuhun gemisi, nükleer enerjiyle çalışacak. Bu nedenle, tarım küresi planını uygulamaya geçmeden önce, yeterince nükleer enerji depolamak zorundayız. Şimdi dört yüz on numaralı gökbilginizi sizlere, tarım küresinin uzaydaki konumunu anlatacağı.

Dört yüz on numara sözü aldı.

- Uzayda, tarım küresini yerleştirebileceğimiz, uygun bir alan saptamak çok zor oldu. Gökbilimci arkadaşlarla uzun süre çalıştık. Sonunda dünya ile mars gezegeni arasında, tarım gezegeni için elverişli bir kanal bulduk. Güneş çevresindeki, bilinen dokuz gezegene, tarım küresi, onuncu gezegen olarak katılacak. Güneşin çekim gücüyle öteki gezegenlerin, olumsuz etkilerini, iyice hesapladıktan sonra, tarım gezegeninin konumunu ve yörüngesini saptadık. Çekirdeğin «öz», bölümüne yerleştireceğimiz, güçlü aygıtlarla tarım küresi, dünya gibi, hem kendi eksenini çevresinde, hem de güneşin çevresinde dolaşacak. Tarım küresinin içinde, yer çekimi

olmayacak. Doygu bitkileri, kürenin dönüş hızından kaynaklanan, «merkezkaç» gücüyle, dış kabuğun iç yüzüne sımsıkı tutunacaklar. Tarım gezegeninin doğal gezegenler gibi, uzayda sonsuza dek varlığını sürdüreceğine inanıyoruz. Şimdi üç yüz on numara, tarım küresinde görev alacak insanlarla ilgili bilgi verecek.

Üç yüz on numara konuşmaya başladı.

- Uzayda oluşturmayı planladığımız, tarım küresi, ne denli eksiksiz olursa olsun, içinde insan bulunmadan, hiçbir işe yaramayacaktır. Tarım küresi için çeşitli bilim dallarından beş yüz bilgin gereksinim vardır. Bu göreve istekli olan, gönüllü genç bilginler saptanmıştır. Onların tarım küresinde sağlıklı ve güvenlik içinde çalışmaları için orada yeryüzü koşullarına uygun, yapay bir yaşam ortamı hazırlanacak. Kendileri, bu yapay ortamda yaşamaya, dünyada iken alışacaklar. Bu alıştırmaya çalışmaları, tarım küresinin yapay ortamını içeren hangarlarda yapılacaktır.

Beş yüz genç bilgin, yapay ortamda yaşamaya hazır duruma gelince, çekirdek içinde uzaya fırlatılacaklar. Çekirdek yörüngeye oturur oturmaz, hemen tarım küresini oluşturmaya girişecekler.

Tarım küresiyle uzaya gidecek olan beş yüz arkadaşımızı önemli bir sorun beklemekte, oranın yapay ortama uyum sağlayan varlıkları, yazık ki bir daha dünyadaki doğal ortamla uyuşamayacak. Bu nedenle kendileri, dünyaya geri dönmeyecekler. Yaşamlarını tarım küresinde sürdürecekle.

Üç yüz on numara, sözlerini bitirince, başkanla yaşlı bilim kurulu üyeleri, genç bilim kurulunu coşkuyla alkışladılar. Tümü de geçmişte kurdukları planların, düşünenden daha görkemli bir biçimde gerçekleştiğinin bilincindeydiler. Sonucu sevinç, onur, hayranlık ve biraz da şaşkınlıkla karşılıyorlardı.

O güne değin, olağanüstü bir gizlilik içinde gelişen bu olaylar, o günden sonra da benzer gizlilik içinde sürdü. Tarım küresinde yaşayacak olan gönüllü genç dâhiler, tarım küresi koşullarını içeren, deney birimlerinde yaşam alıştırmalarına giriştiler. Bu alıştırmalar dışındaki yaşamlarında, yapay hava veren, soluma başlığı giyiyorlardı. Uzun süre, soluma başlıklarıyla dolaşmaları tehlikeliydi. Başlıklara depo edilen havanın tükenmesi, ölüme neden olabilirdi. Bu yüzden, gönüllü dâhiler, alıştırmaya hangarlarından, uzun süre uzaklaşmıyorlardı. Tarım küresinde, o yapay havayı soluyacakları için başlık takmalarına gerek olmayacaktı.

Böylece bir yıl geçti. Bu süre içinde, hazırlık planlarının tümü de gerçekleştirildi. Artık, beş yüz genç dâhinin, uzaya fırlatılmalarına bir gün kalmıştı. Başkan, kendileriyle bebekler çiftliğinde veda toplantısı yapmak istediğini bildirdi. Bebekler çiftliğinin toplantı salonu, birkaç bin kişiyi alabilecek büyüklükteydi. Başkan, girişe göre sağ yanda kalan locasına yerleşmişti. Onun bir yanında yaşlı bilginler kurulu yer alıyordu. Öte yanı ise genç bilginler kurulundu. Ama, bu kez, genç bilginler kurulunun yerinde, yabancı konuklar oturmaktaydı. Bin genç dâhi, başkan locasının karşı yakasında oturacaklarını duyunca, şaşkırdılar. Böyle bir uygulama ilk kez yapılıyordu. Salona girince, şaşkınlıklar, bir kat daha arttı. Kendi yerlerinde, kadınlı erkekli hatta aralarında çocuklar da bulunan, kalabalık bir yabancı topluluğu oturmaktaydı.

Kendileri salona girince, yabancılar arasında, olağanüstü bir kıpırdanma belirdi.

Genç bilginler, tedirginlik içinde yerlerini aldılar. Tümü de yabancılar önünde ilk kez bir toplantıya katılıyorlardı. Bu çiftliğe, görevlilerden başka hiç kimsenin alınmadığını biliyorlardı. Sıradan insanların oluşturduğu bu kalabalığın, burada işi neydi? Genç bilginler içlerinden bu soruyu geçirmekteydiler. Başkan ayağa kalktı. Kollarını iki yana açarak, karşıda oturan genç dâhileri, içtenlikle selamladı. Sonra konuşmaya başladı.

- Sevgili genç dâhiler! Beş yüzünüz yarın aramızdan ayrılacak. Yeni bir dünya kurmak üzere, uzaya açılacaklar. Gidenlerin hiçbiri, bir daha dünyamıza dönemeyecek. Kendilerinin gelecekte, insanlığın onur kaynağı

olacaklarına inanıyorum. Ölçsüz bir özveriyle gönüllü olarak üstlendikleri bu kutsal görevin değerini, günü gelince tüm dünya anlayacaktır. Dünyada kalacak olan beş yüz genç dâhimiz ise, engin bilgileri ve akıl almaz buluşlarıyla insanlığa hizmeti, aramızda sürdüreceklidir.

Bu toplantıyı, geçmişte genç bilginlere verdiğim bir sözü yerine getirmek için düzenledim. Yıllar önce, yaşlı bilginler kuruluyla oturup düşündük. Dünyamızın, her gün biraz daha artan bir hızla nükleer savaşa gitmekte olduğu, apaçık ortadaydı. Bu savaş sonunda, yeryüzünün yaşanmaz duruma geleceğine inanıyorduk, inancımız bugün daha da kesinleşmiştir. Nükleer savaştan arta kalan insanlar, açlığın pençesine düşecekler. Bu konuda önlem alınmazsa, birbirlerini yiyerek, yeryüzünden, onursuzca silinip gideceklerdir. Bu insancıl önlemi, biz üstlenmeye karar verdik.

Ülkemiz, dünyada, yetiştirdiği bilim adamları ve onların olağanüstü buluşlarıyla ün kazanmıştır. Ne var ki, bu seçkin bilim adamları, aynı zamanda, herkes gibi ana babaları, eşleri, çocukları, hısımları, kısacası, uzak ve yakın çevreleriyle bütünleşmiş kişilerdir. Onların yeni bir buluş için bu yaşamdan koparak, kendilerini yalnız ve sadece bilimsel çalışmalara verebilmeleri olanaksızdı. Üstelik tümü de yorgun ve yıpranmıştı. Kendilerinde, düşlediğimiz önemli buluşun peşine düşecek özveriyle coşkuyu bulamıyorlardı.

Oysa ben, gelecekte, nükleer savaş sonrası belirecek olan açlığı engelleyecek, kutsal bir buluşu, erek edinmiştim. Bu buluşu ancak, bebeklikten ele alınarak, erek doğrultusunda özel olarak yetiştirilen, dâhi bilginler gerçekleştirebilirdi. Bu görüşü temel edinerek, ilk atılımı yaptık. Önce, «dâhilik düzeyinde üstün zekâlı» bebekleri saptayacak, duyarlıklı aygıtlar geliştirdik. Sonra bu aygıtlarla görevli uzmanları tüm doğumevierine yerleştirdik.

Üstün zekâlı dâhi bebekler, dünyamıza sık sık gelmez. Yeni doğan bebeklerin pek azı, aradığımız niteliklere sahiptir. Bu tür bebekleri ana babalarının bize vermeyeceğini kesinlikle biliyorduk. Ama, yine de denedik. Üstün zekâlı olduğu, uzmanlarımızca saptanan birkaç bebeği, iyi koşullarla ailelerinden alma girişiminde bulunduk. En yoksul ana babalar bile, yavrularını vermeye yanaşmadılar. Sonuç böyle olunca, biz de bebekleri çalmaya karar verdik.

Özel eğitimden geçmiş görevlilerce çalınan dâhi bebekleri, bu çiftlikte özenle büyüttük. Eğitim öğretimle dehalarını biledik. Sonra da yetenek ve istekleri doğrultusunda bilim dallarına yönelttik. Dünyaca ünlü, yaşlı bilim kurulu üyeleri, yıllarca onlara öğretmenlik yaptılar. Ayrıca dâhi çocuklara, yaşamdan tad almalarını sağlamak için, dünyayı tanıma gezileri yaptırıldı. Her çocuğa, güzel sanatlarla ilgili beceriler kazandırdık. Genç dâhiler, yüzme, tenis, futbol, koşu, güreş gibi spor dallarında da ustadırlar. Zaman zaman kendi aralarında işbirliği yaparak oluşturdukları, özel uçaklarla en usta havacılarla taş çıkartacak düzeyde, uçuş gösterileri düzenlerler.

Görüldüğü gibi dâhi çocuklar, her şeye sahiptirler. Ama bir eksikleri vardı. Keskin zekalarıyla kısa sürede bu eksikliğin bilincine vardılar. Görevlilere «Biz kimiz? Dünyaya nasıl geldik?» sorularını sormaya başladılar. Onlara, insanın oluşumu anlatıldı. Bu kez «Bizim ana babamız kimler?» sorusunu doladılar dillerine.

Sevgili genç bilginler. Söz konusu ettiğim dâhi çocukların kim olduklarını anlamış, o günleri anımsamışsınızdır kuşkusuz. Sorularınızın sonu gelmeyince, sizlerle bu salonda önemli bir toplantı yapmıştım. O gün sizlere: «Bu sorularla kendinizi yormayın, zihninizi dağıtmayın. Çalışmalarınızın yoğunluğunu bozmayın. Sizler, toplumun seçkin insanlarıdır. Gelecekte bir gün, kim olduğunuzu anlatıp ana babalarınızdan söz edeceğim. O güne dek bu konuyu aklınızdan çıkarın.» demiştim.

Büyük bir dikkatle başkanı dinlemekte olan genç dâhiler, ellerini havaya kaldırarak, geçmişteki o toplantıyı anımsadıklarını belirttiler. Başkan, sözlerini sürdürdü.

- Değerli dâhiler, işte o gün geldi! Ben de sözümü yerine getiriyorum. Gördüğünüz yabancı konuklar, sizlerin ana babalarınızdır. Kimileri de kardeşleriniz...

Başkan sözlerini bitirmeden, yabancı konuklar, coşkuyla ayağa kalktılar. Genç bilginler kurulu üyeleri, şaşkınlıktan donakalmışlardı. Başkan:

- İşte dedi, ana babalarınız ve kardeşleriniz. Ailelerinizi yıllardır hep kolladık. Hiçbirini işsiz, parasız bırakmadık. Başı dara düşenlerin yardımına koştuk. Onlara öteki yurttaşlardan daha ayrıcalıklı davrandık. Kendileri, bu yardımların bizden geldiğini hiç anlamadılar. Bozulan ya da ters giden işleri yoluna girdikçe, tanrıya teşekkür ettiler. Devletle ilgili tüm ilişkileri, olağanüstü kolaylıklarla sürdürdük. Zaman zaman yakınları, komşuları, onlara gıpta etmekten kendilerini alamadılar. Ne var ki, sizleri yitirdiklerinde yüreklerine çöken evlat acısını yok edemedik. Onları kollayan, gözleyici görevliler, düzenledikleri raporları, hep şu görüşle bitiriyorlardı: «Dâhi bebeklerin ana babalarını, nice mutlu kılsak kılalım, yine de yitirdikleri yavrularını unutturamıyoruz. Yüzlerini kısa bir süre gördükleri bebekleri için hâlâ gözyaşı dökmekten kendilerini alamıyorlar.» Umarım bu durumun beni ve yaşlı bilginler kurulunu üzmediğini sanmazsınız.

Sizleri, ana babalarınızdan, sadece ulusumuzun çıkarı için değil, insanlığın yararı için ayırdık. Hepinizi özenle besleyip büyüttük. Sağlıklı çocuklar olarak yetiştirdik. Sonra da olağanüstü olanaklarla eğitim öğretimden geçirdik. Doğuştan var olan dehanızı, insanlık yararına değerlendirdik. Sizleri hep mutlu kılmaya çalıştık. Ama, bu yaptıklarımızdan ana babalarınızın haberleri olmadı. Bu yüzden hep acı içinde yaşadılar. Kendilerinden özür diliyorum.

Saygıdeğer yurttaşlarım! İşte, yıllar önce yitirdiğiniz yavrularınız, karşınızda! Yazık ki, onları sizlere tek tek tanıtamayacağız. Bu tür bir ilişkinin, genç dâhilere zarar vereceğine inanıyoruz. Şimdi koruya çıkararak, genç bilginlerle orada dolaşp sohbet edebilirsiniz. Görüşme süresi dolunca, görevliler sizleri evlerinize ulaştıracak.

Saygıdeğer yurttaşlarım, bir kez daha yinelemekte yarar var. Burada gördüklerinizi, duyduklarınızı, hiç kimse bilmemeli. Bu ulusal bir gizdir. Bugüne dek olduğu gibi bu dünden sonra da açıklanmayacaktır. Bizler de sizlere her türlü yardımı sürdüreceğiz. Bundan sonraki yardımları, bizden değil de yavrularınızdan gelmiş olarak kabul edeceksiniz. Tek isteğimiz bu önemli gizi açığa çıkarmamanızdır. Bu isteğimize uymayanlar, yaşam koşulları zorlaştırılarak, cezalandırılacaklardır.

Çok önemli bir uyarım daha var. Bundan sonra da yavrunuzu yitirmiş olduğunuza inanın. Bu günü olağanüstü bir düş sayın. Bir daha çocuklarınızı hiç göremeyeceksiniz. Kendilerinden haber de alamayacaksınız. Yeni buluşları izleyerek, yavrularınızla için için onur duyabilirsiniz. Karşınızda duran bin kişilik dâhiler topluluğu, ne sizin, ne bizim, ne de ulusumuzun. Onlar, doygı bitkisini bularak, «insanlığın» olmuşlardır. Bu topluluk içinde, hiçbir yöntemle, çocuğunuzu bulmaya kalkışmayın. Bu davranışınızla onları mutsuz kılacağınızı aklınızdan çıkarmayın.

Başkanın konuşması sona erince, konuklarla birlikte bin genç dâhi koruya çıktılar. Ana babalar, önce genç bilginlere pek yaklaşamadılar. Sonra onların gülyüzlü ve içtenlikli davranışlarıyla çekingenliklerini yendiler. Aralarına girerek, havadan sudan konuşmaya koyuldular. Genç dâhiler, duygusallıktan arındıkları için soğukkanlıydılar. Ama, ana babalar, tepeden tırnağa duygu kesilmişlerdi. Kimileri hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Kimileri de gençlerin çevrelerinde dolanarak, belli etmeden benzerlikler aramaya çabalıyordu.

Konukların arasında, sarı benizli, süt beyaz saçlı, ince uzun boylu bir kadın vardı. Genç bilginlerden, önüne gelenin elini sıkıyordu. Bu sırada gözlerini, gençlerin yüzlerine değil de özellikle sağ ellerine dikiyordu.

Süt beyaz saçlı kadın, yaşamı süresince, tek bir doğum yapmıştı. O bebek de üç günlükken çalınmıştı. Bir süre sonra kocasını da yitiren kadın, yapayalnız kalmıştı. Hemen her gece düşünde, bebeğini getirip kucağına

veriyorlardı. O da ilk iş olarak, yavrusunun sağ elini avucuna alıyordu, işaret parmağıyla orta parmağı arasındaki, minik kara beni görünce, oğlunun yumuk elini dudaklarına götürüyordu. Ölçsüz bir sevecenlikle öpüyor öpüyor, öpüyordu... Yavrusunu yitireli beri gördüğü tek düş buydu.

Gerçekten, uzun yıllar çocukları olmamıştı. Karı koca buna çok üzüyorlardı. Evlat sahibi olacaklarını öğrenince, öyle bir coşkuya kapılmışlardı ki!.. Kendilerine dokuz ay, dokuz yıl gibi gelmişti. Sonunda anne, sağlıklı bir erkek çocuk doğurmuştu. Doktor, bebeğin göbeğini kesip bağladıktan sonra, anne coşkuyla yattığı yerden doğrulmuş, oğlunu kucaklamak istediğini söylemişti. Bebeği kollarının arasına alır almaz, ilk iş olarak, sağ elinin işaret parmağıyla orta parmağını ayırıp «kara ben»i aramıştı. Beş köşeli yıldızı andıran «ben»i görünce, tepeden tırnağa sevinç kesilmişti. Bu uğurlu ben, yüzyılı aşkın bir süredir, kocasının ailesinde doğan erkek çocukların, bazılarında görülmüştü. Eli benli olan bu erkekler, toplum içinde, yıldız gibi parlayıp başarılı ve mutlu bir yaşam sürmüşlerdi. Annenin sevinci bundandı. Yazık ki, hastaneden eve döndükleri gece, eli benli bebek çalınmıştı...

Anne, oğlunun yakınlarda bir yerde olduğunu, analık içgüdüleriyle sezinlemekteydi. Bu nedenle bıkıp usanmadan gençlerle tokalaşarak, eli benli delikanlıyı arıyordu. Onu bulması, olağanüstü bir rastlantıyı gerektiriyordu. Ama, anne, oğlunun elindeki uğurlu «ben»in bu rastlantıyı sağlayacağını umuyordu. Bu umutla, esmer, sarışın, kızıl saçlı, çilli ya da duru tenli, eğri ya da düzgün dişli, uzun ya da kısa boylu, yüzlerce genç arasında el sıkarak dolanıp duruyordu.

Mikrofonlardan yayılan sesler, kuru gezisinin sona erdiğini duyurunca, annenin kolu kanadı kırıldı. Çocuğunu bir kez olsun görmek uğruna, yaşamını seve seve vermeye hazırdı. Ama, bunu kime söyleyebilirdi? İster istemez korunun dışına doğru yöneldi. Başkan, onları en güvenli ve en rahat araçlarla evlerine ulaştıracaktı. Sonra yeniden yalnızlık ve özlem dolu günler başlayacaktı. Oğlunu bir kez olsun görebilse, tüm kaygıları içinden sıyrıp atabileceğini sanıyordu...

Bunları kurarak, dalgın dalgın yürüyordu. Öylesine kendinden geçmişti ki, saçlarına tutturduğu kemik tarağın, düştüğünü anlayamadı. Arkasından gelmekte olan bir genç, tarağı yerden aldı. Adımlarını sıkılaştırarak anneye ulaştı.

- Bu tarak sizden düştü efendim...

Anne umutsuzluk ve kayıtsızlıkla başını kaldırıp karşısında duran gence baktı. Saydam soluma başlığı içinde kendisine gülümseyen yüzü görünce, tepeden tırnağa sarsıldı. Sanki karşısında, kocası duruyordu. Bir an bayılacak gibi oldu. Yüreği yerinden koparcasına çarpıyordu. Elini göğsüne bastırarak, derin derin soluduktan sonra, delikanlıyla konuşmaya girişti.

- Şey, tarak için çok teşekkür ederim. Adınız ne yavrum? Genç dâhi yaşlı kadını gülümseyerek yanıtladı.

- Ben, sekiz numaralı fizik bilginiyim efendim. Yani adım Sekiz...

Anne hemen gencin sağ eline sarıldı. Kaşla göz arasında, işaret parmağıyla orta parmağını aralayıp beş köşeli kara beni aradı... Onu görünce, gözyaşları sel gibi boşandı. Gencin elini avucunda sımsıkı tutarak, «Tanrım, sana şükürler olsun! Onu buldum, oğlum buldum!» diye inledi. Genç dâhi, ürküntüyle elini annenin avucundan sıyrıp çekti.

- N'oldü size? Hasta filan değilsiniz ya?

Anne atılıp Sekizin sağ elini yeniden kavradı. Hızla dudaklarına götürdü. Yıllardır düşlerinde yaptığı gibi öptü, öptü, öptü... Sekizin eli, annesinin sıcak gözyaşlarıyla ıpslak olmuştu. O anda içi hiç tanımadığı duygularla

dopdoluydu. Bu nedenle elini annesinin avucundan çekemiyordu. O sırada, yaşlı kadının hıçkırıklar arasında kendisine, «Oğlum! Oğlum!» dediğini duydu.

Kuşkuyla çevresine bakındı. Önlerindeki kalabalık, hızlı adımlarla taşıtlara doğru ilerlemekteydi. Geride on beş yirmi kişi var yoktu... Anne bu durumdan güç alarak, şunları söyledi:

- Sen benim oğlumsun. Elindeki «ben»den babanda da vardı. Doğduğun an ilk işim bu beni aramak olmuştu. Senin de bu «ben»le doğduğunu görünce öyle sevinmiştik ki!.. Yüzyılı aşkın bir süredir, babanın ailesinde bazı erkek çocuklar, ellerinde beş köşeli yıldız andıran bu «ben»le doğuyorlardı. Babanın ailesinden gelen eli benli erkekler, hep toplum içinde yıldız gibi parlamayı başarmış, onurlu ve mutlu bir yaşam sürmüşlerdi. Sen de onlar gibi olacaksın. Yarın uzaya gidenler arasındasın değil mi?

Sekiz'in dili tutulmuş gibiydi. Gözlerini annesinin gözlerinden ayıramıyordu.

- Evet, dedi, yarın uzaya gidiyorum. Hem de hiç dönmek üzere... Sonra sözcüklerin üstüne basa basa «anne, an-ne, an-ne» diye fısıldadı.

O sırada, konuklar için son çağrı yapıldı. Genç dâhi elini yavaşça annesinin elinden sıyırdı. Anne onun kendisinden ayrılmak zorunda olduğunu anlamıştı.

- Dur yavrum! Hemen bırakma beni. Ana olarak sana birkaç sözüm var. Öncelikle insanları sev. Tüm gücünle insanlık için çalış. Arada bir babanla beni düşün. Kendisi, çok değerli bir doktordu. Yaşamı süresince, hasta insanları sağlıklarına kavuşturmak için çalıştı. Onu, yıllar önce yitirdim. Babanı tanımıyorsun. Ama, aynaya bakarsan, onu görmüş gibi olacaksın...

Senin, kendini insanlığa adanmış, seçkin bir dâhi olduğunu görseydi, sonsuz bir mutluluğa erişirdi. Seni yitireli beri, çok acı çektim. Ama, yavrumu, insanlığa yararlı bir bilgin olarak yetiştirdiği için başkanı başışlıyorum.

Yüreğimi saran dayanılmaz acıların yerini, artık, kıvanç ve onur aldı.

Sanırım, öteki dâhi delikanlıların ana babaları da benzer duygularla doludurlar. Onlar da, yıllardır yüreklerini kemiren acıları silip atmışlardır, insanlık yararına çalışan bir dâhinin annesi olmak, beni öylesine mutlu kıldı ki!..

Kanımca doğmak, büyümek, sadece karın doyurup rahat etmek için çalışmak ve içgüdülerin buyruğuyla üremek, «yaşadım» demek için yeterli değil... Bir insanın, gerçek anlamda «yaşadım» diyebilmesi için insanlığa yararlı bir şeyler yapabilmış olması gerekir. Sen, göğsünü gere gere «yaşadım» diyebilecek kişilerdensin. Ne mutlu sana!.. Senin için ölünceye dek dua edeceğim. Artık ayrılabiliriz. Ve oğlunu bırakıp yel gibi uzaklaştı, gitti...

Sekiz, bir süre olduğu yerde düşünmekaldı. Benliği alt üst olmuştu. Neden sonra, karmakarışık duygulardan sıyrılıp çevresine bakındı. Koruda kimsecikler kalmamıştı. Yolcuların uğurlandığı alana doğru koşmaya başladı. Oraya vardığında, son yolcuları götürecek olan helikopter, hareket etmek üzereydi. Sekiz, olabildiğince helikoptere yaklaşarak, süt beyaz saçlı kadını görmeye çabaladı. Ama, umudu boşa gitti... Sevecenlikle gülümseyerek avucundaki tarağa baktı. Çevresindekilere sezdirmeden, tarağı dudaklarına götürüp öptü. Yavaşça, ceketinin göğüs cebine yerleştirdi. Sonra koşarak gidip arkadaşlarının arasına katıldı.

Ertesi gün çekirdek, beş yüz genç dâhiyle birlikte, uzaya fırlatıldı. Planlanan biçimde, dünya ile mars arasındaki konuma vardı. Yörüngesine oturdu. Beş yüz dâhi, hemen, tarım küresini oluşturmaya giriştiler. Daha sonra, yapay uzay tarlaları gerçekleştirildi. Doygu tohumları ekildi. Çekirdekteki aygıtlarla bitki için gereken ısı, nem, hava sağlandı. Tohumların filizlenmesi için bekleyişe geçildi.

Bu sırada, yeryüzündeki ülkelerin, casus uyduları, tarım küresinin yerini saptadılar, ileri görüşlü başkan, hemen her gün, Çeşitli ülkelerden sert bildirimler alıyordu. Yabancı başkanlar, dünya ile mars arasına yerleştirilen yapay gezegeni, dünya barışını yok etmeye yönelik tehlikeli bir silah deposu olarak görüyorlardı. Sonunda, ileri görüşlü başkan, bu baskılara dayanamadı.

Yapay gezegenin, gelecekte, insanlığı açlıktan kurtarma çalışmaları yapan, yararlı bir tarım gezegeni olduğunu açıkladı.

Yabancı ulusların başkanları, kendisine inanmadılar. İleri Görüşlüler Ülkesi'nin dâhi başkanı, buna da bir çözüm buldu: Her ülkeden birer bilim adamının katılımıyla oluşacak bir bilim kurulunun, tarım gezegenini inceleyebileceğini açıkladı. Bu çağrı, dünya uluslarınca hoşnutlukla karşılandı. Hemen «uluslararası gözleyici bilginler kurulu» oluşturuldu. Kurul, «Nuhun gemisi» adlı uzay aracıyla tarım küresine yollandı.

O sırada, doyg u tohumları, yenice filizlenmeye başlamıştı. Gözleyici bilginler soluma başlıklarıyla donanmışlardı. Tarım küresinin güney kutbundaki kapıdan, içeriye alındılar. Önce uzay tarlalarını gezdiler, sonra çekirdeğe girdiler. Orayı da iyice incelediler. Tarım küresinde tek bir silah bile bulunmadığını görünce pek sevindiler, İleri Görüşlüler Ülkesi'nin ileri görüşlü başkanı, bu geziyi önerirken, gözleyici bilginlerin, tarım küresindeki bilginlere hiçbir konuda soru sormamaları koşulunu koymuştu. Bilginleri de bu koşulu saygıyla karşılamışlardı. Tarım küresinde süren incelemeler sırasında, tek bir soru soran olmadı. Böylece gezi, olaysız biçimde sona erdi.

Uluslararası gözleyici bilginler kurulu üyeleri, yeryüzüne döndüklerinde, gördüklerini uluslarına anlattılar. Onları en çok şaşırtan şey, tarım küresinde görev yapan bilim adamlarının, yaşları oldu. Çünkü, en yaşlı bilgin yirmi, en genci ise henüz on beş yaşındaydı. İşte bu haber, dünyaya parmak ısırttı. Bu yüzden, uzun süre, ileri görüşlü başkana, dünyanın dört bir yanından kutlamalar yağdı.

Aslında gözleyici bilginlere, tarım gezegeninde yapılan çalışmaların pek azı anlatıldı. Doygu bitkisinin özelliklerinden hiç söz edilmedi. Yapılan çalışmaların, kesin sonuç vereceği de bildirilmedi. Genç bilginler, başkanın buyruğuyla sadece, doygunun deneme aşamasında olduğunu söylediler.

Dünya ulusları, kafalarını savaşa ve silahlanmaya taktıklarından bilim adamlarının çoğu, tarım gezegenini hep bu gözle taramışlardı. Tek amaçları, bu yapay gezegenin, silah üssü olup olmadığını saptamaktı. Bu nedenle doyg üstünde pek fazla duran olmamıştı.

İleri görüşlü başkan, kafasını kullanarak, hem dünya uluslarının öfkesini üstünden atmış, hem de soru sormayı yasaklayarak, genç dâhilerin gizini koruyabilmişti.

Tarım küresinde doyg u bitkisinin ilk ürünleri toplanırken, yeryüzünde esen savaş yelleri, giderek fırtınaya dönüşmekteydi. İnsanoğlu atom çağına erişmenin verdiği başdönmesiyle ne yaptığını bilmez duruma gelmişti. Atomu parçalamış, aya ulaşmış, uzayda iyiden iyiye boy göstermeye başlamıştı. Bu gelişmeler, insanın doğasında var olan böbürlenme, kendini beğenmişlik, kıskançlık, bencillik, acımasızlık... duygularıyla sonu gelmez isteklerini şaha kaldırmıştı.

Yeryüzünde, artık kimse kimseyi beğenmiyordu. Herkes herkese tepeden bakıyordu. Kişiler böyle olunca, toplumlar da birbirlerini horluyor, birbirlerine üstünlük taslıyordu. Bu gidişin sonunda ortaya çıkan, uluslararası üstünlük çekişmeleri, akıl almaz boyutlara ulaşıyordu.

«Bu didişmelerin, sürtüşmelerin sonu iyiye varmayacak. Birbirimize diş bilemekten vazgeçelim. El ele verip insanlık için yaşanması bir dünya oluşturalım!» diyen bilinçli insanlar yok değildi. Ama, onlara kulak veren olmuyordu. Tersine: ben - biz - sen - siz'le başlayan, karşılıklı öğünme, böbürlenme yanında, sövgü ve

aşğılamaları, her geçen gün biraz daha arttırarak, birbirlerine meydan okumayı sürdürüyorlardı.

Atom parçalandıktan sonra, ortaya çıkan nükleer enerjiyle korkunç silahlar oluşturulmuştu. Bu tür silahlara sahip olan lkefer, «geldim», «geliyorum» diyerek, birbirlerine gözdağı verip duruyorlardı. Bu tedirgin edici durum, giderek dünyanın ve yaşamın tadını kaırmaktaydı.

Büyük lke başkanları, dünyayı ve insanlığı parmaklarında oynatıyorlardı. Bu kişilerin, arada bir, silah yarışı çılgınlığına son vermeye kalkıştıkları da oluyordu. Ama, bu tür göstermelik ıkışlar, daha çok kendilerine bağlı küçük ulusların, gözlerini boyamaya yönelikti.

Gerçekten, büyük başkanlar, silah yarısını durdurmak amacıyla biraraya geldiler mi, dünyayı, yaşamı, insanları seven, savaştan tiksinti duyan kimseler, rahat bir soluk alıyorlardı.

Büyük başkanlar, son günlerde yine, bu tür göstermelik toplantılara girişmişlerdi. Özellikle büyüklerin de büyüğü iki koca başkan, konuyu iyiden iyiye dillerine dolamışlardı, ikisi de birbirlerine, silahlanma yarısından vazgeçmeyi öneriyordu. Bu akıllıca öneriyi, iki başkan da uygun buluyordu. Ama, sıra, birbirlerinin ülkelerine yönelik, nükleer silahları geri çekmeye gelince, aslan kesiliyorlardı.

Büyük başkanlardan biri ötekine, «Can alıcı füzelerini önce sen geri ek» diye gürlüyordu. tekiyse, «Olmaz!» diye kkryordu. «lkeme yönelttiğim ölüm aygıtları, yerlerinde dururken, bizim füzeleri ne demeye geri ekecekmişim? nce sen ek de adamlık sende kalsın» Ve silahsızlanma toplantıları. «Sen ek» «Hayır olmaz, önce sen ek» kavgalarıyla son buluyordu. Büyükler bu öfkeyle yeniden ve daha hızla silah yarısına girişiyorlardı...

Büyüklerin bu tutumlarını beğenmeyen sağ duyulu insanlar, birbirlerine sık sık şu öyküyü anlatıyorlardı.

«Keçiler nice inatçı yaratıklardır bilirsiniz. Bir gün iki keçi, karşılıklı olarak, coşkun bir ırmağın iki kıyısını birleştiren pek dar bir köprüden geçiyormuş. Tam orta yerde, kafa kafaya gelmişler. Keilerden biri:

- Yol benim, geri git de karşıya ulaşayım, demiş. Öteki keçi diklenmiş.

- Neden ben geri gidecek misim? Daracak tahta üzerinde binbir zorlukla yürüyerek, buraya ulaştım. Yol benim hakkım. Sen geri git de ben karşıya geçeyim.

Bunun zerine zıtlաřma başlamış.

- Sen geri git!

- Hayır sen git!

- Olmaz ben gitmem, sen geri dn!

- Sen!

- Hayır sen!

- Olmaz, sen!.....

Derken, iki keçinin inat damarları öyle bir şahlanmış ki, dünyayı görmez olmuşlar. Gerilip gerilip de birbirleriyle öyle bir toslaşnışlar ki!.. Kafataslarının atırtısı, göğü sarmış, iki keçi de o anda köprüden

düşmüşler, coşkun çağlılarla akıp giden nehirde yok olmuşlar...

Öykü örneği insanlar, büyük başkanlar arasındaki zıtlışmanın, doğuracağı sonuçtan, iyiden iyiyeye korkuyorlardı. Fakat, halkları dinleyen yoktu. Büyük başkanlar, sürekli olarak, hırçın çocuklar gibi birbirleriyle atışıp duruyorlardı. Meydan okuma niteliğindeki bu atışmaları, radyo, televizyon ve basın yoluyla izleyen, barışsever insanların, «Savaş ha çıktı! Ha çıkacak!» kaygısıyla yürekleri ağzlarına geliyordu.

Büyük başkanlar, giderek savaşa «kaçınılmaz» gözüyle bakmaya başladılar. Birbirleriyle didişe didişe, tepeden tırnağa savaş görüşüyle koşullanıyorlardı. Bu nedenle aralarındaki sorunları, savaştan başka yollarla çözmeyi düşünmüyorlardı. Karşılıklı olarak, dağlarını, denizlerini, kıyılarını, sınırlarını, nükleer silahlarla donatıyorlardı. Ülkeler, patlamaya hazır barut fıçlarına dönüşmüştü.

Bir gün, büyük başkanların, inatçı keçiler gibi öfkeleri öyle bir kabardı ki!.. Olanca güçleriyle birbirlerine saldırdılar, işte o anda, dünyada kıyamet koptu. Başkanlar, savaşı gizlendikleri yerlerden, güvence içinde izliyorlardı. Bu sırada her biri savaş sonunda, dünyanın tek buyrukçusu olacağını düşünerek, doyumsuz düşlere dalıyordu.

Nükleer silahların oluşturduğu yakıcı, boğucu, öldürücü, bulutları, tüm dünyayı sarmıştı, insanların bir bölümü, sığınaklara saklanma olanağı bulabilmiş, ama, çoğunluk bu olanaktan yoksun kalmıştı.

Savaş kısa sürdü, silahların kustuğu cehennem yalazı, bir solukluk süre içinde dünyayı dağladı, geçti. Birbirine karışan insan çığlıklarıyla hayvan böğürtüleri kesilince, yeryüzünü, ağır bir ölüm sessizliği sardı.

Büyük başkanlarla yardımcıları, büyük bir merak içinde, sığınaklardan dışarıya fırladılar. Yenik düşen tarafın varlıklarına el koymak için sabırsızlanıyorlardı. Fakat, insanoğlu bu kez, korkunç bir oldu bittiyle karşı karşıyaydı. Bu savaştan şu ya da bu ülke değil, «insanlık» yenik çıkmıştı.

Ülkelerin, karşılıklı olarak, acımasızca kullandıkları nükleer silahlar, milyonlarca suçsuz ve savunmasız insanı öldürmüştü. Geriye kalanlar ise, yaşadıklarına sevinemiyorlardı. Yeryüzü yaşanmaz duruma gelmişti. Toprak kavrulup küle dönmüştü. Ormanlar, korular, kırlar, çayırlar, bahçeler, bağlar... kara kömür olmuştu. Yer altındaki solucandan, sarp kayalarda yaşayan kartallara değin, hayvanlar da yok olup gitmişlerdi. Rüzgâr estiğinde, külleşen topraklar, göğe savruluyordu. Kısa sürede bu kül bulutları, denizleri, akarsuları, gölleri, batağa çevirdi. Oralarda yaşayan canlılar da bu nedenle yok olup gittiler. Sokaklarda hava süzgeçli başlıklar takmadan dolaşmak olanaksızdı.

Savaş artığı insanlar, yine de dünyaya dört elle sarıldılar. Tüm bu olumsuz koşullarla boğuşarak, yaşamlarını sürdürmeye giriştiler.

Her iki tarafın büyük başkanları, yenişememenin verdiği öfkeyle yine birbirlerine diş biliyorlardı. Kısa sürede, yandaşlarını çevrelerine toplayıp eskisine benzer bir düzen kurdular. Ne var ki, her iki yan da kolay kolay birbirlerini saldıramayacaklarının bilincindeydi. Çünkü, insanları savaşa sürmek için öncelikle karınlarını doyurmaları gerekiyordu. Oysa dünya kıtlığın ve açlığın pençesine düşmüştü.

Başkanlar, önceleri halkı, ulusal depolardaki besinlerle doyurdular. Savaş nedeniyle ulusların nüfusları azaldığından, bu besinler uzunca bir süre dayandı. Ama, hazıra dağ olsa dayanmaz. Giderek depoların dibine ulaşıldı. Hiçbir ülkenin durumu, ötekinden iyi değildi. Yoksul ülkelerde, daha ilk günlerde aç mezarlarından geçilmez olmuştu. Öteki ülkelerse, hızla ölümün kucağına koşuyorlardı.

Savaş öncesinde, tarım gezegenindeki beş yüz bilgin, sürekli olarak ileri Görüşlüler Ülkesi'yle bağlantıdaydılar. Doygu bakisine değgin gelişmeleri ve tarım küresinde sürdürdükleri ilginç yaşamı, ayrıntılarıyla bildiriyorlardı.

Bu arada, yeryüzündeki bilimsel gelişmelerle ilgili bilgiler de alıyorlardı. Gereklikçe, birbirlerine bilgi aktarması yaparak, yeni buluşlara destek oluyorlardı. Arada bir ileri görüşlü başkan da haberleşme aygıtının başına geçip tarım küresindeki bilginlerle söyleşiyordu.

Bir sabah, birdenbire, tarım küresiyle dünya arasındaki haberleşme bağlantısı kesildi. Bilginler, şaşkınlık içinde durumun nedenini bulmaya çalıştılar. Ortaya, çeşitli varsayımlar atıldı. Değişik yöntemlerle değişik güçte ses dalgaları yayarak, bağlantıyı yeniden kurmayı denediler. Başaramadılar. Sonunda, yeryüzündeki aygıtlarda önemli bir bozukluk olduğunu düşünerek, beklemeğe başladılar.

Bu bekleyiş, bir ay sürdü. Bu süre içinde tarım küresinde yaşayan tüm bilginler, işleri aksatmadan yürüttüler. Ama tümü de yerdekileri merak etmekten kendilerini alamıyorlardı. Tarım gezegenindeki araçlarla yere ulaşmak olanaksızdı. Tarım küresiyle bağlantıyı sağlayan tek taşıt aracı, doygü ürününü yeryüzü% taşıyacak olan, «Nuhun gemisi»ydi. O da ancak, yerden fırlatılarak kendilerine ulaşabiliyordu. Genç dâhiler, arada bir dünyadan umudu kesiyorlardı. Ama bu karamsarlık uzun sürmüyordu. Yerdeki arkadaşlarının ne yapıp ederek, kendileriyle bağlantıyı sağlayacaklarına inanıyorlardı.

Bir gün, haberleşme aygıtı, yeniden işaretler vermeye başladı. Bilginler sevinçle aygıtın çevresine doluştular. Binbir zorlukla bağlantı kuruldu, ileri görüşlü başkan konuşmaya başladı.

- Sevgili genç dahiler! Hepinize selam.

- Selam! dedi, genç bilginler. Bizden de sizlere selam! Başkan hemen durumu açıklamaya girişti.

- Arkadaşlar, bir aydan beri, tarım küresiyle bağlantı kuramadık. Sizleri çok merak ettik. Umarım siz de bizleri merak etmişsinizdir. Yeryüzünde savaş çıktı. Nükleer silahlar, göz açıp kapayıncaya dek geçen süre içinde ölüm kustular. Milyonlarca insanla evcil, yabani tüm hayvanlar, yok oldular. Yeryüzünü saran topraksa, küle döndü... Dünyamız artık, kara ve korkunç kayalıklarla kaplı, kıraç bir gezegen. Denizlerle akarsu ve göllerin görünüşleri de korkunçlaştı. Oralarda da canlı yaşamıyor. Biz, bu günlerin geleceğini biliyorduk. Ülkemizde «Müze çiftlikler» kurmuştuk. Yeryüzündeki hayvan türlerinden birer çift elde etmiş, bu çiftliklerde beslemekteydik. Bu müze çiftliklerin bir bölümünde de bitki türlerinden örnekler yetiştirilmekteydi. Müze çiftlikler, nükleer savaş koşullarına göre yapıldığından, fazla zarar görmediler. Başka ülkelerin de bu tür önlemler alıp almadıklarını bilemiyoruz. Ama, bilginlerimizin ileri görüşlülüğüyle öğrenmekten, kendimi alamıyorum, iyi ki bu müze çiftlikleri oluşturmuşuz. Yoksa, dünyada yaşayan hayvan ve bitkilerin soyları, sona ermiş olacaktı.

Toprak tabakası yok olduğu için, müze çiftliklerde yaşatılan bitki ve hayvanları çoğaltmak şimdilik olanaksız. Kayalarda diken bile yetişmez. Sanırım, toprak tabakasının yeniden oluşması için yüzlerce yıl gerek. Bu durumda savaş canavarının pençesinden kurtulabilen insanlar, açlık ejderinin dişleri arasında can vermek zorunda kalacaklar.

Şimdilik her ülke, halkını ulusal depolarındaki besinlerle kıtı kıtına, doyurmaya çabalıyor. Ama, hazıra dağ dayanmaz. Eninde sonunda, insanoğlu açlığın tutsağı olacak. Bu yüzden, dünyadan insanın soyu silinip gidecek. Korkarım ki, bu arada, insanların birbirlerini yediklerine de tanık olacağız.

Sevgili genç dâhiler! Bu durumda insanlığın tek umudu sizsiniz. Tarım küresinde, doygü bitkisini umduğumuz gibi bol bol üretebilerseniz, sadece ülkemizi değil, insanlığı açlıktan ve yok olmaktan kurtaracaksınız.

Başkan bir süre durup soluklandı. Sonra sesi titreyerek şu soruyu sordu.

- Sevgili dâhiler, bize doygü gönderebilecek misiniz? Tarım küresindeki bilginlerin sözcüsü, şu açıklamayı yaptı.

- Sayın başkan, hepimize geçmiş olsun. Savaşın kötü olduğunu biliyorduk. Doğuracağı sonuçların da bilincindeydik. Keşke hiç olmasaydı. Bizler, canımızı dışımıza takarak, çalışıp doyguyu üreteceğiz. Savaş acısı çekmiş insanları, açlığın pençesinden kurtaracağız. Tarım küresinin depoları doyguyla dolu. Ama, halen doyguyla beslediğimiz maymunlar üzerinde yapılan deneyler sona ermedi. Doygunun, insanlara zarar vermeyeceğini kesinlikle saptamadan, yeryüzüne ürün gönderemeyiz. Savaş şamarı yemiş olan zavallı insanlara bir de biz kötülük etmek istemeyiz. Bugüne dek, maymunlar üzerinde yaptığımız deneyler hep olumlu sonuç verdi. Birkaç deney daha kaldı. Onların sonucu da olumluysa, depolardaki doyguyu tanelerini hemen dünyaya göndereceğiz.

Başkan bu habere pek sevindi. Hemen yardımcılarını çevresine toplayarak, doyguyu dünyaya dağıtma planları yapmaya girişti. Doygu yoluyla elde edeceği gücün, tüm dünyayı dize getirmeye yetip de artacağına inanıyordu. Bu inançla dünyanın tek başkanı olma, düşleri kurmaya başlamıştı bile...

Gerçekten, tarım küresinde her iş, planlanan doğrultuda yürüyordu. Tarlalardaki tarım işlerini, işçi robotlar yapıyordu. İnsan görünümündeki dev robotlar, hortuma benzeyen ağızlarıyla, karınlarına doldurdukları doyguyu tohumlarını, tarlalara püskürtüyorlardı. Bu yöntemle ekim işi kısa sürede tamamlanıyordu. Doygu bitkileri olgunlaşınca, işçi robotlar bu kez, başaklardaki tohumları hortumlarıyla emerek karınlarına dolduruyorlardı. Gövdesi taneyle dolan robotlar, doğruca tarım küresinin güney kutbundaki kapıya yollanıyorlardı. Kapının çevresinde, yıldız şeklinde depolar sıralanmıştı. Robotlar, hortumlarını depoların ağızlarına kenetleyerek, karınlarındaki taneleri içeriye püskürtüyorlardı.

Ürün toplama işi sona erince, tarım bilginleri, işçi robotları, tarlaları temizlemeye salıyorlardı. Bitkiler kökten sökülerek, özel aygıtlara dolduruluyordu. Buralarda eritilen doyguyu sapsarı, gübre olarak yeniden tarlalara püskürtülüyordu. Yapay tarlalar, bu yöntemle giderek daha da güçlenmekteydi.

Tarlalar hazır olunca, işçi robotlar, tohum silolarından emdikleri doyguyu tanelerini yeniden tarlalara ekiyorlardı. Tarım küresini dolduran kirli hava, sık sık değiştiriliyordu. Kirlenen hava, özel düzeneklerle uzaya salınıyordu. Yerine, çekirdekten, temiz hava veriliyordu. Bitkiler için gereken nem ve ısı sağlandıktan sonra, bekleme süresine giriliyordu. Yapay tarlalardan, yılda dört kez, ürün alınıyordu.

Tarım küresinde işler yolunda gidip dururken, birden, bilginlerde garip değişiklikler görülmeye başladı. Önce, saçları, sakalları, bedenlerini kaplayan tüyler ağardı. Ardından, derileri süt beyaz renge dönüştü. Bu durum, maymunlarda da başgösterdi. Kısa sürede onlar da tepeden tırnağa beyazlaştılar.

Genç dâhiler, henüz doyguyu bitkisiyle beslenmeye başlamamışlardı. Dünyadan getirdikleri yoğunlaştırılmış besin tabletleriyle doyunuyorlardı. İpek böceği kurtçukları gibi tepeden tırnağa süt beyaz kesilmelerinin nedeni, doyguyu bitkisi olamazdı. Olayın nedenini araştırmak üzere laboratuvarlara kapandılar.

Dış görünümündeki değişiklik, onları iyiden iyiye tedirgin ediyordu. Hiçbiri böyle bir sonuca hazır değildi. Ağarmış saçlarına, sakallarına, süt beyaz derilerine bir türlü alışamıyorlardı. Bu tedirginlik giderek, tinsel yapılarını da etkilemekteydi.

İncelemeler oldukça uzun sürdü. Tümü de şu sonuçta birleşti: «Tüylerini ve derilerini, tarım küresinin yarı saydam kabuğundan ve yapay tarlalardan süzülerek, çekirdeğe dolan güneş ışınları ağartıyordu.» Tarım küresi planlanırken, böyle bir olasılık hiç akıllarına gelmemişti. Ve bu nedenle sonuca katlanmaktan başka seçenekleri yoktu. Duruma uyum göstermeye karar vererek, konuyu gündemden kaldırdılar.

O günlerde, tarım küresindeki yaşamlarının, birinci yılı dolmak üzereydi. Çalışmalara ara verip bu olayı kutlama hazırlıklarına başladılar. Görünümlerindeki değişiklikten kaynaklanan, tinsel çöküntüyü de bu yolla yenebileceklerini sanıyorlardı. Bu önemli günü, spor ve müzik gösterileriyle uzay gezileri yaparak

kutlayacaklardı. Bilginlerden kimi piyano, gitar, keman, flüt... çalacaktı. Kimi şarkı söyleyecek, kimileri de yüzme, koşu yarışları yapacaktı. Futbol ve tenis karşılaşmaları yanında, isteyen bilginler, tarım küresinin çevresinde uzay gezisine çıkacaktı.

Geziler iki kişilik özel uzay araçlarıyla yapılıyordu. Bu araçlar, tarım küresinden belli bir uzaklığa dek açıldıktan sonra, küreye geri dönecek biçimde güdümlenmişti. Genç bilginler, çekirdekte yorulup sıkıldıkça, bu araçlarla uzayda gezintiye çıkıyorlardı. Çevrelerini saran sonsuz boşluk ve ötelede kendilerine göz kırıp duran yıldızlar, arada bir araçlarını sıyrıp geçen göktaşları, hoşlarına gidiyordu.

Kutlama gününe bir gün kala, birden, uzayın derinliklerinde, korkunç bir gümbürtü belirdi. Daha sonra, güçlü ses dalgaları gelip tarım küresine çarptı. Küre, dalgalı denizde yüzen ceviz kabuğu gibi sarsılmaya başladı. Bilginler, yerlere yuvarlandılar. Bazı araçlar bozuldu. Bazıları kırıldı. Çekirdeğin ana bilgisayarı, tehlike alarmına geçti... Fakat bu ürkünç durum, pek kısa sürdü, tarım küresi eski dinginliğine kavuştu.

Gök bilginleri, bu korkunç sarsıntının kaynağını ve nedenini araştırmaya giriştiler. Yoğun çalışmalar sonunda, uzayın derinliklerinde, adı sanı bilinmeyen, uzay haritalarında görülmeyen, bir yıldızın, patlayarak parçalandığını saptadılar. Bilginler, kutlama şenliklerinden vazgeçtiler. Sarsıntıdan bozulan aygıtların onarımıyla kırılanların yeniden yapımına giriştiler. Bu çaba, haftalarca sürdü.

Genç dâhiler, tepeden tırnağa bembeyaz kesilmelerinden kaynaklanan tedirginliği, üzerlerinden atamamışlardı. Bir de bu «uzay depremi» adını verdikleri olay başgösterince, sınırları ölçsüz biçimde gerginleşti. Tarım küresinde artık eski uyumlu yaşamdan eser kalmadı. Kimse kimseyi hoş görmüyordu. Eskisi gibi birbirlerinin yardımına canla başla koşmuyorlardı. Bir süre birlikte olsalar, hemen aralarında tatsız tartışmalar çıkıyordu. Bazen bu tartışmalar, kavgaya bile dönüşüyordu. Bu yüzden zorunlu olmadıkça toplantı yapmaz oldular.

İşin ilginç yanı, maymunlar da, tinsel yönden, bilginlerin durumundaydılar, ikide bir birbirleriyle dalaşıyor, bazen de boğuşmaya girişiyorlardı.

Genç bilginler, tüm bu olumsuz koşullara karşın, kendi dallarında üstlendikleri görevleri eksiksiz yürütüyorlardı. Bazıları, ek araştırmalar da yapıyordu. İşte o günlerde, maymunlar üzerinde yapılan araştırmalar sona erdi, doygı bitkisinin maymunlara hiçbir zararlı etki yapmadığı kesinlikle saptandı. Doyguyla beslenen maymunlar, sağlıklı ve semiz bir görünümdeydiler. Üstelik, kendileri gibi sağlıklı yavrular da doğurmuşlardı. Sonuç, dünyaya müjdelendi. Artık Nuhun gemisi tarım küresine doygı almaya gelebilirdi...

Tüm ülkelerin besin depoları boşalmıştı, insanlar, açlığın pençesinde kıvrınmaya başlamıştı. Çeşitli dillerde, yeryüzünden yükselen «açım» «açsın» «aç» «açız» «açsınız» «açlar!..» sözcükleri bulutlarda katmerleşerek, insanlığın üstüne, azrailin kanatları gibi geriliyordu.

Bu arada doğan bebekler, birkaç gün yaşadıktan sonra ölüp gidiyordu. Nükleer silahlardan çıkan öldürücü, yakıcı, boğucu gazlar, doğaya sinmişti. Savaş sonrasında bile insanlara zarar vermeyi sürdürüyordu. Kadınların süt damarları bu yüzden kurumuştu. Artık hiçbir ananın göğsünden bir damla bile süt gelmiyordu. Din adamları «insanoğlu Tanrının lanetine uğradı. Güzelim dünyanın ve doyumсу tanrı nimetlerinin değerini bilmediler. Göz göre göre, bindikleri dalı kestiler. Çılgınca savaş tutkularına kapılarak, yaşam kaynakları olan dünyayı, yakıp yıktılar. Kavurup kül ettiler. Artık insanoğluna dünya haram. Açlıktan birbirimizi yemeğe kalkışmadan, onurla ölebilirsek ne mutlu bize!..» diyorlardı.

Bazı insanlar ise onlar kadar karamsar değildi. Açlığın pençesinde mum gibi eriyen insanları, şöyle yüreklendiriyorlardı.

«Açlığa yenilerek, kendinizi koyvermeyin. insanođlu tanrının en deęerli yaratıđıdır. Akıl, dűşűnce, zekâ gibi yetileri, onca yaratık içinde yalnız insanođluna vermiřtir, insanođlu iki ayađı űzerinde yűrűyebilen dűnyanın gűzelliklerini duyu organlarıyla algılayabilen ve duyduklarını, dűşűndűklerini, gűrdűklerini, sezdiklerini, yazarak, çizerek ya da elleriyle biçimlendirerek, bařkalarına yansıtabilen, olađanűstű bir varlıktır. Tanrı insanı űzenerek yaratmıřtır. Bu nedenle bizlere nice űfkelense, yine de bir kurtuluř yolu gűsterecektir.»

Bu iyimser kiřiler, açlığa ve acılara yenilerek, yařamaktan umudu kesmek űzere olan gűcsűz insanları, zaman zaman çevrelerine toplayarak, Nuh Peygamberin serűvenini anlatıyorlardı.

«Nuh Peygamber, insanların henűz tek Tanrı'ya inanmayı bilmedikleri bir zamanda yařamıřtı. Kavimler, ađaç, su, tař, dađ, ateř ya da çeřitli hayvanları, Tanrı edinip onlara tapıyorlardı. Elbette bu Tanrıların insanlara iyi, gűzel ve dođru yolu gűsterebilme olanakları yoktu. Bu nedenle toplumlar içinde her tűrlű kűtűlűk, erdemsizlik almıř yűrűműřtű.

Nuh Peygamber, bu insanların gemi azıya aldıkları bir sırada ortaya çıktı, insanları, doğruluğa, erdemliliğe çağırdı. Tuttukları yolun iyi olmadığını açıkladı. Dođru yolu gűsterdi, insanların pek çođu ona inanmadılar. űstelik kendisiyle alay ettiler. Nuh peygamber yılmadı. Kendisine inanan bir avuç insanla iyi bildiği kurallara uyarak, yaşamaya girişti.

Bir sűre sonra, inançsız insanlar, kűtűlűklerini daha da arttırdılar. űđűt, kural dinlemez, hatır gűnűl, gűnah sevap tanımaz oldular. Nuh Peygamber, onlara son bir çađrıda bulundu. «Ey insanlar! Sizler yakın bir gelecekte, Tanrı'nın lanetine uđrayacaksınız. Bir gűn, bűyűk bir fırtına kopacak, gűrűlmemiř yađmurlarla yeryűzű sular altında kalacak. Bu sular, sizleri de yutacak. Gelin, evremde toplanın. Sizleri bu tufandan kurtarabilirim» dedi. Ama, kendisine yine aldıran olmadı.

Nuh Peygamber, çevresindeki inanmıř insanları alarak, bűyűk ormana gitti. Orada, o űnlű gemisini yapmaya giriřti. Onlar, gecelerini gűndűzlerine katarak, gemiyi oluřturmaya çabalarken, inançsızlar, kendileriyle alay etmeyi sűrdűrdűler. Sonunda gemi tamamlandı.

Nuh Peygamber, her tűrlű hayvandan, erkek ve diři olmak űzere birer çift ayırıp, gemiye yerleřtirdi. Bir ift aslan, bir çift geyik, bir çift tavřan, bir çift kartal, bir çift kirpi, bir çift gergedan, kurbađa, at, kaplan, tavuk, horoz, koyun, keçi, kűpek, kedi, yılan, gűvercin... Ambarları her tűr hayvana yarayacak besinlerle doldurdu. Kendine inanan insanları da alarak, gemiye yerleřti.

Kısa bir sűre sonra, gűn ortasında gűđű kara bulutlar sardı. Bu bulutlar, korkunç gűmbűrtűler arasında, sel olup yere bořandı. Gűz açıp kapayıncaya dek geçen sűre içinde, dađ, tař, sular altında kaldı. Can derdine dűřen inançsız insanlar, çıđlık çıđlıđa bađrıřarak, Nuh Peygamberin gemisine dođru kořuřtular. Ama, artık iř iřten geçmiřti. Gemi, suların űstűnde yűkselerek, akıntılar dođrultusunda uzaklařıp gitti. İnançsız insanlar, bođularak tűmden yok oldular. űstelik insanlıktan çıkmıř olan bu kűtű kiřilerle birlikte, tűm hayvanlar da sular altında kaldı.

Gűnlerce sűren tufan, bir sűre sonra geçti, yađmurlar dindi, gűneř açtı. Dűnya sanki, sudan bir kabukla kaplanmıřtı. Gűrűnűrde tek bir kara parçası yoktu. Nuh'un gemisi, iřte bu sudan kabuk űzerinde rűzgârin ve akıntıların etkisiyle yol alıyordu. Nuh Peygamber, geminin depolarındaki yiyeceklerin tűkenmeye yűz tuttuđunu gűrűnce, űzűntűye kapılıyordu. Geminin burun tarafına gidiyor, gűzlerini ufka dikerek, saatlerce, Tanrı'ya yalvarıyordu. Tek umudu, bir kara parçasına rastlamaktı. Karaya ayak basınca canlılar nasıl olsa, topraktan besinlerini sađlarlardı. Ama, her yer hâla gűz alabildiđince suydı...

Bir gűn yine gűzlerini ufka dikmiř, kara kara dűřűnűrken, gűvercinlerin kanat sesleriyle irkildi. iki gűvercin, omuz bařından sűzűlűp űtelere dođru uçtular. Nuh Peygamber, onları, gűzden yitinceye dek izledi. Sonra

merakla yollarını beklemeye başladı. Güvercinlerin gemiden ayrılmasını, yakınlarda bir kara bulunmasına bağlıyordu.

Gerçekten, umudu boşa gitmedi. Uzunca bir süre sonra, güvercinler, gemiye döndüler. Yorgun argın gelip Nuh Peygamberin omzuna kondular. İkinin de gagalarının arasında, birer zeytin dalı vardı. Nuh Peygamber, «Kurtulduk!» diye coşkuyla bağırarak, insanlara karayı müjdeledi. Bu sırada güvercinler, yeniden uçup gittiler. Gemidekiler, onların dönmediğini görünce, karaya iyice yaklaştıklarını anladılar.

Gerçekten gemi, ötelerde bir yerde, karaya oturdu, insanlarla hayvanlar, coşku dolu sesler çıkararak, gemiden inip karaya dağıldılar. İnsanoğlu o günden sonra, yeniden yeryüzünde kök saldı. Çoğalarak dünyaya yayıldı.»

Nuh Tufanı ile sonucunu öğrenen insanlar, kurtuluş umuduyla yeniden yaşama sarılmaya çabalıyorlardı. Ama, dünyayı saran açlık tufanı, zavallı insanların umutlarını her geçen gün biraz daha hızla silip süpürmekteydi...

İnsanlar, açlıktan kırılmaya başlamışlardı ki, «Nuhun gemisi» adlı uzay aracının, uzaya fırlatıldığı dünyaya duyuruldu. Bu dev uzay gemisinin, tarım küresinden, «doyguy» adlı besini getireceği açıklandı. Doygunun, insan soyunun açlıktan kırılmasına engel olacağı müjdesi verildi.

Doygu tanelerinin, insan varlığı için gereken tüm besin türlerinin özünü içerdiği belirtildi. Birkaç doyguy tanesinin, yetişkin bir insanı günlerce tok tutup en iyi şekilde besleyeceği anlatıldı. İnsanlar, sevinçten yere göğe sığmaz oldular. «Dünya nice yaşanmaz durumda olursa olsun, yine de yaşamak güzel» diyorlardı. Artık yeryüzünde herkes yaşama umudu ve yaşama sevinciyle dopdoluydu. İnsanoğlu gözlerini göğe dikerek, sabırsızlıkla pahun gemisini bekliyordu.

Dünyadan fırlatılan, Nuhun gemisi, adlı dev uzay gemisi, tarım küresine ulaştı. Kürenin güney kapısına kenetlenir kenetlenmez, kapı çevresindeki doyguy depolarının kapakları açıldı doyguy taneleri, geminin gövdesine akmaya başladı. Bu işlem haftalarca sürdü. Gemi, ağzına dek dolunca, hemen dönüğe geçti.

İleri Görüşlüler Ülkesi'nin, ileri görüşlü başkanı, her ülkeye doyguy vereceğini duyurmuştu. Nuhun gemisi yere iner inmez, yabancı başkanlar, İleri Görüşlüler Ülkesi'ne doluştular, ileri görüşlü başkan, onları çevresine toplayıp şu konuşmayı yaptı.

- Sayın konuklarım! Uzaydaki tarım küresi, bizi amacımıza ulaştırmıştır. Uzun yıllardır bu amaç uğruna özveriyle çalıştık. Tarım küresindeki bilginler, dünyadaki yaşamlarından vazgeçip kendilerini uzayda doyguy üretmeye adanmışlar. Ülkem, insanlığın kurtarıcısı olma onuruna erişti. Ulusça çok mutluyuz.

Ne var ki, tarım küresinin, doyguy üretimini sürdürebilmesi bazı koşullara bağlı, öncelikle oradaki aygıtların, sürekli olarak nükleer enerjiyle beslenmesi gerek, ülkemdeki nükleer enerji kaynakları, sürekli ve yoğun bir üretim için yeterli değildir. Kaynaklar tükendiği gün, tarım küresinde doyguy üretimi duracaktır.

Yeraltı kaynaklarınızdan, istediğim gibi yararlanmama izin vermeniz koşuluyla sizlere doyguy verebilirim. Bu dev geminin getirdiği doyguy taneleri, ulusumu uzun süre beslemeye yetecektir. O zaman, tarım küresinde yeni üretim için acele etmeye gerek kalmayacak. Böyle olunca da nükleer enerji sıkıntısı uzun süre sözkonusu olmayacak. Nuhun gemisindeki doyguyu dünya uluslarıyla paylaşırsak, tarım küresinin, hızla doyguy üretimine geçmesi gerek. Böylece, üretimin aralıksız olarak sürmesi zorunluluğu doğuyor.

Ulusları için doyguy istemeye gelen başkanlar, bir süre düşünce kaldılar. Sonra tümü de ileri görüşlü başkanın koşulunu kabul ettiklerini bildirdi, İleri Görüşlüler Ülkesi, artık, dünyadaki ülkelerin yeraltı kaynaklarından dilediğince yararlanabilecekti.

İleri görüşlü başkan, içini kaplayan ölçsüz sevinci, belli etmemeye çalışıyordu. Ağır ağır yerinden kalktı, masanın üzerinde duran doyg u tepsisine uzandı. Başkanlara avuç avuç doyg u tanesi dağıtmaya girişti. Bunu yaparken, «Bunlar benim armağanım. Ülkeniz için ayrılacak ölçünün dışında tutulacak» diyordu.

Konuk başkanlar, merak içinde doyg u tanelerini ağızlarına götürdüler. Herkes doyguda, özlemini duyduğu bir besinin tadını buldu. Daha sonra başkanlar, doyg unluğun verdiği mutlulukla ileri görüşlü başkanı kutlama yarışına giriştiler... Teşekkürler, gülücüklerden, kutlamalardan başkanın koltukları kabardı. O coşkuyla görevlilere şu buyruğu verdi:

- Ülke nüfuslarına göre saptanan ölçülerde, doyg u dağıtımına başlayın!

Tarihi bir buyruk olarak nitelenen bu sözleri de, konuk başkanlar tarafından dakikalarca alkışlandı.

Doyg u, dünyanın dört yanındaki aç insanlara ulaştı. Doyg unluğun tadına varan insanlarca, doyg u üstüne şiiirler yazıldı. Doygulu şarkılar, türküler düzldü, ileri görüşlü başkanla doyguyu bulan genç dâhiler, övgülerle göklere çıkarıldı. İnsanlar artık, Açlıktan kırılıp yok olma korkusundan sıyrılmışlardı. Umutsuzluk, yerini umuda, yaşama sevincine bırakmıştı. Herkes yararlı bir işin ucundan tutuyordu. Elbirliğiyle, savaşın zararlarını ortadan kaldırıp yaşanabilir yeni bir dünya oluşturmaya çabalıyorlardı.

İleri Görüşlüler Ülkesi'nin ileri görüşlü başkanı da yeni bir dünya peşindeydi. Ama, onun düşlediği dünya, ötekilerinkinden ayrıydı. Onca övgü, onca alkış ileri görüşlü başkanda garip tutkular oluşturmuştu. Doyg u karşılığında, insanları kendine tutsak etmeyi amaç edinmişti. Tek isteği, yeryüzünde, görkemli bir imparatorluğu oluşturmaktı, imparatorluğun başına geçip dünyayı tek başına yönetmeyi düşlüyordu. Ama, bu düşüncelerini henüz kimseye açmıyordu, ilk adımda yabancı ülkelerin can damarlarından biri olan, yeraltı kaynaklarına el koymuştu. Daha sonra koşullarını ağırlaştırıacaktı. Öncelikle ele geçirdiği bu yeraltı kaynaklarından yararlanarak, doyguyu, atmosfer içinde üretme olanağının peşine düştü.

Başkan, insanların üreyerek, kısa sürede çoğalacaklarını hesaplıyordu. Bu durumda, tarım küresinde yetişen doyg unun, dünyayı doyurmaya yetmeyeceği ortadaydı. Yeterince doyg u veremediği zaman, insanlar üzerindeki etkisini yitireceğini biliyordu. Böyle bir açmaza düşmesi, tüm düşlerinin sonu olacaktı...

İlk iş olarak, beş yüz kişilik genç bilginler kurulunu topladı. Doyguyu atmosferde yetiştirme araştırmaları yapmalarını istedi.

Genç bilginler kurulu, sürekli olarak, tarım küresindeki arkadaşlarıyla haberleşmekteydiler. Onların deneyimlerinden de yararlanarak, hemen işe giriştiler. Birçok deneyden sonra, atmosfer içinde doyg u üretebilecek, küçük çaplı tarım küresi yapmayı başardılar.

Atmosfere yerleştirilecek olan küreler, yerden belli bir uzaklıkta, değişmeyen bir konumda, oluşturulacaktı. Uydu niteliğindeki bu küreler, sürekli olarak hem kendi eksenlerinin, hem de dünya ile birlikte güneşin çevresinde döneceklerdi. Atmosfer tarım kürelerinin çekirdeğinde yüz bilim adamıyla yeterince işçi robot bulunacaktı. Doyg u ekimi, bakımı, ürün toplama ve depolama işlemleri hep uzaydaki tarım küresi yöntemleriyle yapılacaktı. Bilginler kurulunca, bu kürelerin «A.T.K. - Atmosfer Tarım Küresi» adıyla anılmasına karar verildi.

Her şey hazır olunca, uygulamaya geçildi. Atmosfer içinde ilk tarım küresi, ileri görüşlüler başkentinin üzerine rastlayan, konumda oluşturuldu. Uzaydaki tarım küresinden getirilen tohumlar, yapay tarlalara ekildi. Gerekli hava, nem, ısı ve yoğunluk çekirdekten sağlandıktan sonra bekleyişe geçildi.

Bir süre sonra, tohumlar filizlendi. Kürenin içyüzünü kar gibi doyg u fideleri kapladı. Ne var ki, bitkiler, umulduğu gibi gelişmedi. Diz boyuna gelince, başak bağladılar. Başaklar, uzaydaki gibi el kadar değil, parmak

kadardı. Doygu taneleriye, badem büyüklüğüne ulaşamadılar.

İlk ürünler toplandıktan bir süre sonra, A.T.K.'daki yüz bilim adamı, tepeden tırnağa bembeyaz kesildiler. Ağaran saçları, sakalları, kaşları, derilerini kaplayan tüyleri ve süt beyaza dönüşen derileriyle kardan adamlara döndüler. Bu sonuca kendilerini hazırladıkları için duruma üzülmeler. Ama, doygubitkisinin yetersiz gelişmesi, ilgililere üzüntü kaynağı oldu.

Sadece başkan, bu duruma fazla üzülmeydi. Yüzbinlerce mil ötedeki uzay tarım küresinden, ancak yılda bir ürün geliyordu. Artık bu süreyi beklemekten kurtulunmuştu. Her üç ayda bir: atmosferdeki tarım kürelerinden alınacak ürünler, hem bolluk sağlayacak, hem de insanlara güven verecekti.

Başkanın, A.T.K.'lara değgin planları vardı. İlk uygulama başarıyla sonuçlanınca, A.T.K.'ların çoğaltılmasını buyurdu. Öncelikle yabancı ülkelerin yeraltı kaynaklarından elde edilen enerji ve madenlerle gerekli birikim sağlandı. Sonra A.T.K. oluşturma üsleri kuruldu. Buralar gerekli aygıt ve düzeneklerle donatıldı. Seçkin uzman ve bilim adamları yetiştirildi...

Her şey hazır olunca, ileri görüşlü başkan, yeryüzündeki ülke başkanlarını, sarayına buyur etti. Onlara, atmosfer tarım kürelerini açıkladı. Ülkelerinin semalarına, bu tür «Gök tarlaları» yerleştirmeyi düşünüp düşünmediklerini sordu. Tüm başkanlar, ölçüsüz bir istekle yerlerinden fırladılar.

- İstiyoruz!..

- İstiyoruz!..

- istiyoruz!.....

İleri görüşlü başkan, sevinçle ellerini oğuşturdu.

- Ben de bu konuya böylesine yürekten ilgi göstereceğinizi düşünmüştüm, yanılmamışım. Her ülkede, nüfusa göre, Atmosfer Tarım Küresi kurabiliriz. Oralarda çalışacak uzmanları yetiştirebiliriz. İlk ürün alıncaya dek sizlere sürekli yardım ederiz. Ondan sonra artık kendi insanlarınızı kendiniz doyurursunuz. Yalnız, bunların gerçekleşebilmesi için bir koşulum var.

Konuk başkanların yüzlerindeki sevinç bir anda söndü gitti.

Kuşkuyla birbirlerine baktılar. İleri görüşlü başkan sözlerini sürdürdü:

- Arkadaşlar, biliyorsunuz, son savaş, dünyamızı yaşanmaz duruma getirdi. Az kaldı, insanoğlunun yeryüzünden kökü kazınacaktı. Biz, doygubulmasaydık, bu kötü son kaçınılmaz olacaktı.

Beslenme sorunu sona erince, uluslar, yeniden silahlanıp birbirlerine saldırma planları yapmaya girişeceklerdir. Bundan hiç kuşku yok. Tarih en güvenilir tanıktır, insanlar, yüz binlerce yıldır, birbirleriyle savaşmışlardır. Durumun, bundan sonra da süreceğine inanıyorum.

Oysa, yaşam ve dünya çok güzel. Etele verip dünyayı yeniden yaşanır duruma getirmeliyiz. Bu erek uğruna, gecemizi gündüzümüze katarak çalışmalıyız. Ben, yepyeni bir dünyanın kurulmasına öncülük etmek istiyorum. Yeryüzündeki tüm ülkelerin, benim buyruğumda yeni dünyanın kurulmasına katkıda bulunmasını gerekli görüyorum.

Öncelikle savaş olgusunu aklımızdan çıkaracağız. Sonra, silahlarımızı tümenden yok edeceğiz...

Başkanlardan biri atıldı.

- Sayın başkan, nükleer savaştan sonra, ülkemde silah diye bir şey kalmadı ki!..

Onun ardından öteki başkanlar söz aldılar.

- Benim ülkemde de tüm silahlar savaşta yok oldu...

- Bizim de öyle.

- Bizim de silahımız yok...

İleri Görüşlüler Ülkesi'nin ileri görüşlü başkanı, bu açıklamaları bekliyordu. Konuk başkanların yanıtları onu pek sevindirdi. Ama, yine de bazı başkanların sözlerinden kuşkuluydu.

- Biz de de silah kalmadı. Çoğunuza inanıyorum. Ama, bazı büyük ülkelerin başkanlarının, doğruyu söylemediklerini biliyorum. Şimdi ülkelerinize dönün. Silah durumlarınızı iyice araştırın. Sonuçları bize yazılı olarak bildirin. Biz de ülkelerinizde gerekli araştırmaları yapalım. Daha sonra toplanıp A.T.K. anlaşmalarını gerçekleştiririz.

Büyük ülke başkanları, telaşla ayağa kalktılar, içlerinden birini sözcü seçtiler. Sözcü şunları söyledi.

- Sayın başkan, ülkemiz için A.T.K. edinmeyi geciktirirsek, açlık korkusuyla titreşip durmakta olan yurttaşlarımız, bizleri başkanlıktan kovar. O nedenle anlaşmayı şimdi yapalım. Size söz veriyoruz. Ülkelerimizde bilgimiz dışında silah varsa, tümünü de yok edeceğiz.

İleri görüşlü başkan direndi.

- Hâlâ doğru konuşmuyorsunuz. Bazı büyük ülkelerde savaşta kullanılmamış çok gelişmiş silahlar var. Bunu kesinlikle biliyorum.

Büyük ülkelerin büyük başkanları, sessizce başlarını öne eğdiler. Sözcüleri ayağa kalktı.

- Sayın başkan, haklısınız. O silahları, sizden gelen gözlemciler önünde yok edeceğiz.

İleri görüşlü başkan, bu sözleri coşkuyla alkışladı. Sonra konuk başkanlarının ellerini sıkarak, A.T.K. anlaşmalarını imzalamaya girişti.

- Kısa sürede semalarınız, tarım küreleriyle donanacak. Bundan böyle aziğınız, başınızın üstünde, gözünüzün önünde olacak. Halkınız da mutlu ve güvenli bir topluluk durumuna gelecek. Bu başarınızla onları, dilediğiniz gibi yönetebileceksiniz. Uluslarınızı doyurduktan sonra, önderliğimde yeni bir dünya kurmaya girişeceksiniz. Buyruklarıma uyduğunuz sürece, halkınız doycak. Sizleri de başta edeceğiz...

İleri görüşlü başkanın sözleri sona erince, konuk başkanlar, ellerine tutuşturulan A.T.K. anlaşmasını incelediler. Belgeler, çok ağır koşullar içermekteydi. Ama, başka seçenekleri bulunmadığından, hemen imzaladılar. Açlıktan gözü dönmüş insanlara, başkanlık yapmanın, ne denli anlamsız, hatta tehlikeli bir iş olduğunun bilincindeydiler.

Onların hoşnutsuzluklarını sezen ileri görüşlü başkan, iyice köşeye sıkıştıklarını vurgulamak için şu açıklamayı

yaptı:

- Sayın başkanlar, değerli konuklarım! Atmosfer Tarım Küreleri, en kısa sürede buyruğunuzda olacak. Sizlere tohum da vereceğiz. Yalnız, önemli bir ayrıntıyı bilmenizde yarar var. Vereceğimiz tohumlar, sadece bir yıl içindir, ikinci yıl bizden yeniden tohum isteyeceksiniz.

Konuk başkanlardan biri söz istedi.

- Sayın başkan, elde edeceğimiz ürünü ölçülü kullanarak, bir bölüğünü tohumluk olarak ayırırız. Sizleri her yıl, tohumluk için tedirgin etmek istemeyiz.

İleri görüşlü başkan, konuk başkanın suratına tükürür gibi güldü.

- Gerçekten çok düşüncelisiniz. Dediğiniz gibi bir uygulama sağlanabilseydi, bizim için de iyi olurdu. Ama, yazık ki, bu olanaksız. Doymu tohumları bir kez ekiliyor. Yeni ürünü tohum olarak kullandığınızda, sadece bitki veriyor. Başak bağlamıyor. Bunu pek çok kez denedik. Ama, çare bulamadık. Uzaydaki tarım küresinde de uygulama böyle. Tohumluk doymu taneleri, her yıl laboratuvarlarda yeniden aşılanıp güçlendiriliyor. Bu nedenle yılda bir, bizden tohumluk doymu almak zorundasınız.

Konuk başkanlar, çaresizlik içinde yine başlarını öne eğdiler.

Böylece, ileri görüşlü ülkenin bilim adamlarıyla uzmanları dünyanın dört bir yanına dağıldılar. Yabancı ülkelerin hava sınırları içinde Atmosfer Tarım Küreleri oluşturmaya giriştiler. Bu arada ülkelerin, birbirlerinin tarım kürelerine zarar vermelerini önlemek için ulusal gök sınırları saptandı. Bilgisayarla sınır denetimine başlandı.

Yeryüzünde bu düzenekler kurulurken, uzay tarım küresindeki bilginler de çok önemli bir konu üzerinde çalışmaktaydılar. Nükleer silahlar kadınların süt damarlarını kuruttuğu için bebekler kısa sürede açlıktan ölüp gidiyorlardı. Bazı analar, doymuyu ezerek kaynatıp bebeklerine vermeye kalkıştılar. Ama bebekler, doymuyu bu yolla özümseyemediler. Doymu bulamaçları, karınlarında taş kesildi... Böylece insanoğlunun soyunu sürdürmesi, olanaksızlaştı.

Bu sorunun çözümünü de uzay tarım gezegenindeki bilginler üstlenmişti. Gecelerini gündüzlerine katarak, doymudan, bebeklere yarar nitelikte bir mama geliştirmeye çabalıyorlardı.

Bir sabah, yine herkes bu doğrultuda yoğun çalışmalara koyulmuştu. Birden, ana bilgisayar, alarm vermeye başladı. Bilginler, alarm planında üstlendikleri görevlere koştular. Bir bölük bilgin de ana bilgisayarın alarma geçiş nedenini saptamaya girişti.

Alarm nedeni, kısa sürede saptandı. Bir süre önce, uzayın derinliklerinde çok büyük bir yıldız parçalanmıştı. O yıldızdan kopan ateş kümeleri, evrenin dört bir yanına saçılmaktaydı.

Tarım küresi de bu ateş parçalarından bazılarının, yolu üzerinde bulunuyordu...

Gökbilimciler, bilgisayardaki verilere dayanarak, yıldız parçalarının kendilerine ulaşacağı süreyi, yaklaşık olarak hesapladılar. Zaman çok azdı. Bilginler, üstlerine çöken ürküden, kısa sürede sıyrıldılar. Ateş parçalarının yapacağı zararı, en aza indirme çalışmalarına başladılar.

Önce, varsayımlar ortaya kondu. Hızla gelip tarım küresine çarpan ateş kümeleri, onu, yörüngeden çıkarabilirdi. Sonuçta küre, uzay boşluğunda yok olurdu.

Ya da ateş parçaları, saydam kabuğu delip kürenin içine saplanabilirdi. Bu durumda da bilginleri pek çok tehlike bekliyordu. Öncelikle çekirdekdeki aygıtlar bozulacaktı. Tarlalar tutuşup cayır cayır yanacaktı. Belki de yıldız parçalarının taşıdığı manyetik güç, çekirdekdeki öz ü etkileyecekti, güneşin çekim gücüne karşı durma özelliğini, yok edecekti. Bu kez tarım küresi, kelebek gibi gidip güneşe yapışacak, kızgın lavlar arasında yok olup gidecekti...

Bilginler, bunca tehlikeli olasılığa karşın, yine de soğukkanlılıklarını ve direnme güçlerini yitirmediler. Böyle durumlarda alınması gereken önlemleri aldılar. Örneğin, tarım küresine göktaşlarının çarpabileceği, daha önce düşünölmüştü. Hatta göktaşlarının, kabuğu delip kürenin içine gireceği bile benimsenmişti. Bu durumda, kabuğun delinen yerinin onarımı yapılabilecekti. Yangın söndürme düzenekleri de hazır durumda bekletiliyordu. Delinen kabuğun onarılması, küre içinde çıkacak yangınların söndürölmesi hep çekirdekdeki aygıtlarla sağlanacaktı. Bilginlerin en büyük korkusu, ateş parçalarının, doğrudan çekirdeğe çarpmasıydı. Böyle bir tersliğin önüne geçmek de olanaksızdı.

Ateş parçaları, gözlem araçlarının ekranlarında belirince, ana bilgisayar yeniden alarma geçti, irili ufaklı yüzlerce ateş topu, tarım küresine yaklaşmaktaydı. Bilginler, görev başında, olacakları bekliyorlardı. Deney maymunlarıysa korkudan, duyulmamış çığlık ve böğürtülerle kendilerini duvardan duvara atıyorlardı. Ateş topları yaklaştıkça, bilginlerin bedenlerini saran sinirler, yay gibi geriliyordu. Tümü de tepeden tırnağa korku kesilmişti.

Tarım küresi çevresine, belli uzaklıklarda gözlem uyduları yerleştirilmişti. Bunların yardımıyla ateş parçalarının gelişi, gözlem odalarındaki ekranlara yansıyordu. Birden, ekranların bir bölümü, kapkaranlık kesildi. Görevli gözlemciler:

- Ateş yağmuru, küremizin kuzeyine yağıyor. O yöndeki tüm haberleşme uyduları yok oldu... Diyorlardı.

Sözlerini bitirmeden, kürenin içini gök gürlemesini andıran korkunç bir gümbürtü kapladı. Arkadan küre sarsılmaya başladı. Ve her yanı, ışığa boğuldu...

Bilginler tüm bu etkilere hazırlıklıydılar, üzerlerinde kulak zarlarını parçalayacak yükseklikteki sesle gözleri kör edecek güçteki ışığa ve yangına karşı, özel giysi ve başlıklar vardı. Çoğu da sarsıntıdan etkilenmemek için, uçak koltuğu gibi koltuklara, manyetik güçlerle bağlanmışlardı. Bazı bilginlerin görevleri, böyle bir güvenceyi olanaksız kılmaktaydı. Onlar, sarsıntıyla yerlere yuvarlandılar. Ama, destekli giysileri vücutlarının zarara uğramasını engelledi.

Sarmal olarak birbirine kaynaşmış, rengarenk ışık demetlerinden oluşan ateş yumağı, saydam kabuğu delip kürenin içine girmişti. Kabukta hızı kesildiğinden, bir süre sonra, güneydeki kapıya yakın bir yerde, tarlaya saplanıp kaldı. Bilginler, onun saplanacağı yeri önceden, yaklaşık olarak saptamışlardı.

Hemen güneye yerleştirilen yangın söndürme düzenekleri çalıştırıldı. Bir bölük görevli de küre kabuğunda açılan deliğin onarımına giriştiler. Sarsıntı sırasında bozulan duyarlıklı aygıtların onarımını da bu konuda uzman olan bilginler üstlendiler...

Maymunlar hâlâ çığlıklarını sürdürmekteydiler. Zaten, büyük bir gerginlik içinde bulunan bilginler, bu seslerden aşırı biçimde tedirgin oluyorlardı. Maymunlarevine, temiz hava düzenekleri yoluyla uyutucu gaz salındı. Kısa sürede tüm maymunlar derin bir uykuya daldılar. Olay, denetim altına alınınca, bilgisayarın alarmı sona erdi.

Bilginlerin çoğu, çekirdekdeki iç gözlem odalarına dolmuşlardı. Çevresi, yangın söndürücülerle sarılmış olan ışın yumağını gözlüyorlardı. Kısa sürede, yangın söndürücülerin gereksiz olduğu anlaşıldı. Işın yumağı saplandığı

yeri bile yakmamıştı. Bilginler, bir süre kuşkuyla yakıcı niteliği olmayan ateş kütesini gözlediler. Sonra, görevliler üzerine özel bileşimli bir sıvı püskürterek, bu gizemli ışın yumağını, güvenli bir kabuk içine aldılar.

Uzay gözlem odalarından gelen haberler de sevindiriciydi. Çevrelerini saran öteki ateş kümeleri, tarım küresine zarar vermeden uzaklaşıp gitmişti. Küre kabuğundaki delik onarılınca, öteki bilginler de uzay topaçlarına binerek, çekirdekten çıktılar, doğruca ışın yumağının bulunduğu yere gittiler. Öncelikle çevrede radyasyon ölçüsü yapıldı. Işın yumağı hiç radyasyon oluşturmamıştı.

Bilginler, herhangi bir varsayımda bulunamıyordu. Böylesine görkemli bir ışın yığınının bu denli zararsız olabileceğine inanamıyorlardı. Ama, durumu açıklayıcı bir görüş ya da bir düşünceleri olmadığından, susmayı yeğliyorlardı...

Özellikle fizik bilginleri, ölçsüz bir merak içindeydiler. Gizemli ışınların tutsak edildiği küre, insan boyuna yakın büyüklükteydi. Tarım küresinde yer çekimi olmadığından, oylumuna göre ağırlığı azdı. Uzay topaçlarının yardımıyla ışın yumağı, çekirdeğin fizik bölümüne taşındı.

Fizik bilginleri, ışın yumağını incelemek için sabırsızlanıyorlardı. Önce, ışınları saran kara kabuğun üzerinde, büyükçe bir delik açtılar. Bu deliği, tavan boyuna erişen, bir cam tüple kapadılar. Bir anda cam tüp rengarenk ışın demetleriyle doldu. Bilginler, uzun süre, bu ışın demetlerinin dış görünüşlerini gözlediler. Sonra çeşitli aygıtlarla özelliklerini incelemeye giriştiler. Işınların, kırılma, yansıma, ışıma, işe dönüşme özelliklerini, bilinen fizik yasalarına göre saptamaya çabaladılar. Fakat, hiçbir sonuca ulaşamadılar. Bu başarısızlık bilginlerin ilgisini köreltti. Bir süre daha uğraştıktan sonra, boşa zaman yitirdiklerine inanarak, araştırmaya son verdiler.

Sekiz numaralı fizik bilgini, bu sonucu bekliyordu. Herkes gecesini gündüzüne katarak, ışınları incelerken, o sadece çalışmalarını uzaktan gözlemekle yetiniyordu. Arkadaşları, onun bu ilgisizliğine anlam veremiyorlardı. Birkaç kez görüşünü sormuşlardı. Ama, o başını iki yana sallayarak, bu konuda henüz hiçbir görüşü olmadığını belirtmişti.

Aslında, çok önemli bir görüşü vardı, ama, onu kendine saklıyordu. Işın yumağıyla ilgili kuşkularını, deneylerle gidermedikçe, düşüncelerini kimseye açmamaya kararlıydı.

Arkadaşları, ışın yumağından yayılan bin bir renkli ışın demetlerini, yeryüzündeki ışınlara göre düzenlenmiş, aygıtlarla incelemişlerdi. Deneylerde dayandıkları yasalar da yeryüzündeki ışınlara özgü, fizik yasalarıydı. Sekiz, bu gizemli ışın demetlerinin, yeryüzündeki fizik yasa ve kuramlarına göre değerlendirilemeyeceğine inanıyordu. Onlar için yeni yasalar, kuramlar, formüller, yeni gözlem ve deney aygıtları gerekliydi.

Sekiz, bunları gerçekleştirebilirse, uzayın derinliklerinden kopup gelen bu görkemli ışın yumağının, gizini çözebileceğini sanıyordu. Cam tüp içinde binbir renkle parıldayıp duran bu ışınlarda, bambaşka bir çekicilik vardı. Sanki canlıydılar ve göz bebeklerinden içine akıp varlığını sarıyorlardı. Açıkçası Sekiz, o ışınlara, anlamını bilemediği garip bir tutkuyla bağlanmıştı. Gözlerini cam tüpten ayırmadan, saatlerce kürenin çevresinde dolanıyordu. O sırada sanki, tepeden tırnağa ışık kesiliyordu. Yüreği, hiç bilmediği coşkularla dolup taşıyordu. Benliğinde öyle bir sezgi vardı ki, bu ışın demetlerinin gizini çözerse, insanlık yararına ölçsüz bir hizmette bulunmuş olacaktı. Bu hizmetin niteliğini kestiremiyordu. Ama, değerini ve gücünü seziyordu. Bu inanç ve coşkuyla hemen çalışmaya başladı. Bilinenlerin dışında mercekler oluşturdu. Bunları, bilinen kuramlardan daha değişik yöntemlerle birleştirip yepyeni aygıtlar elde etti. Bu yolla, ışın yumağından, iki tür ışın demeti çıktığını saptadı. Deneylerle her iki ışın türünün de dünyada hiç tanınmadığını anladı. Bu iki ışın türünü ayırtırıp özelliklerini belirlemek için gecesini gündüzüne katarak, çalışmalarını sürdürdü.

O günlerde çekirdeğin bir başka bölümünde, bir bölük bilgin de geceyi gündüze katarak çalışmaktaydı. Onlar da aylardır, çok önemli bir buluş peşindeydiler. Doğruya, bebek yapısına uygun bir mama özelliği vermeye

çabalıyorlardı. Yeryüzünde insan soyunun sürmesi onların bu çalışmalarına bağlıydı. Pişirme olayı, doyunun besleyici özelliklerini bozuyordu. Ezerek toz durumuna getirme, bu tozu da sulandırıp mama koyuluğuna dönüştürme işlemleri de bileşimini soysuzlaştırıyordu. Bu olumsuz özellikler saptandıktan sonra, bilginler, doyguyu bebeklerin emme işgüdüsü doğrultusunda, yararlı bir mama durumuna getirmeyi erek edinmişlerdi. Bilgisayar beklenmedik bir alarmla tarım küresinin tehlikede olduğunu belirtince, bu çalışmalara ara verilmişti. Uzaydan gelen, ateş toplarının saldırısı sona erer ermez, yeniden «doygu mama» çalışmalarına başlamışlardı.

Bu yoğun çalışmalar sonunda, tükürük salgıları niteliğinde bir sıvı oluşturdular. Doyguyu bu salgı içinde ezip, eriterek, ana sütü gibi tam besin özelliğinde bir mama elde ettiler. Mamanın, önce yeni doğacak maymunlarda denenmesine karar verildi.

Dişi maymunların bazılarının doğurganlığı yok edilmişti. Ama, bazıları, damızlık olarak bırakılmıştı. Onlar, sürekli olarak üremekteydiler. Doyguyu mamanın deney sonuçlarını, yeryüzündeki insanlar, olağanüstü bir merak ve sabırsızlıkla bekliyorlardı. Çünkü yeni doğan bebeklerin açlıktan ölmesi sürüyordu. Analar, süt damarlarını kurutan, nükleer silahları bulanlara, savaş buyruğu verenlere, silahları kullananlara, yürek dolusu ilenç yağıdırıyorlardı.

Doğan bebeklerin açlıktan ölmesi, başkanları da tedirgin ediyordu. Ülke nüfusları giderek azalmaktaydı, insanların karınları doyuyordu. Ama tümü de tedirgin ve mutsuzdu. Çünkü, insanoğlunun temel içgüdülerinden biri olan, üreme ve soy sürdürme isteği, hep boşa gitmekteydi. Bu yüzden halklar, yaşamdan tad alamaz olmuştu. Başkanlar bu durumda yurttaşlarını hoşnut kılmanın, ne denli zor olduğunu bilincindeydiler. Bu nedenle doyguyu mamanın, bir an önce insanlara ulaşmasını diliyorlardı. İleri görüşlü başkanın, doyguyu mama karşılığında isteyeceği her şeyi vermeye gönüllüydüler.

Sadece, yeryüzündeki insanla değil, tarım küresindeki bilginler de alabildiğine tedirgin, hatta mutsuzdular. Uzaydan gelen ateş parçalarının yarattığı tehlike, gerginlik ve korkular, bilginlerin bir bölümünü, sinirsel çöküntüye uğratmıştı.

Doktorlar, tüm güçleriyle arkadaşlarını iyileştirmeye çabalıyorlardı. Çoğu iyiliğe doğru gitmekteydi. Ama, içlerinden beş bilginin durumu umut kırıcıydı. Tam iyileşmiş gibi görünürken, birden sapıtıyor, arkadaşlarıyla kıyasıya kavgaya tutuşuyorlardı. Üstlerine varılırsa saldırıya bile geçiyorlardı. Arkadaşlarını sille tokat dövmeye girişiyorlardı.

Doktorlar ve öteki bilginler sabır ve hoşgörülle kendilerine yardımcı olmaya çalışıyorlardı. Bunalım geçirmekte olan beş bilginin, yeryüzüne gönderilmesi, sözkonusu olamazdı. Bir yılı aşkın bir süredir, tarım küresinin yapay havasını solumaktaydılar. Dünyanın doğal havasını solurlarsa, sağlıkları bozulacak, yaşam süreleri kısılacaktı. Dünyadaki havaya uyum gösterebilmeleri için uzun süre, soluma odalarında tutsak gibi yaşamaları gerekiyordu. O koşullar ise bunalımlarını daha da arttıracaktı. Arkadaşları onları seviyor, kendilerini yitirmek istemiyorlardı. Ayrıca, beşi de kendi dallarında eşsiz birer bilgindiler.

Doktorlar, zamana umut bağlamışlardı. Arkadaşlarıysa, beş bilginin, onurlarını ve bedensel sağlıklarını kollayarak, hoşgörülle aralarında barındırma kararı almışlardı.

Bu beş bilgin, günlerden bir gün, yine çekirdeği birbirine kattı. Ama, bu son patırtı öylesine olağanüstü bir rastlantıyla noktalandı ki, beş bilgin, iyileşmekten de öte, adeta birer peygamber kişiliğine büründü. Bu olayla barış ve uygarlığa dayalı yepyeni bir çağın, «Işın Çağı»nın temeli atıldı...

Sekiz numaralı fizik bilginini, ışın yumağından fıskıran gizemli şavk selini, her geçen gün biraz daha iyi tanımaya başlamıştı. Işın yumağını oluşturan, iki tür ışını, ayırtırmayı da başarmıştı. Elde ettiği yeni ışın demetlerinden biri, çok parlak altın, ötekiyse, gümüş rengi ışıltılar saçıyordu.

Sekiz, öncelikle altın ışınları ele aldı. Onları, insanlık yararına değerlendirebilmek için özellik ve etkilerini saptamaya girişti. İlk olarak çeşitli madenler üzerindeki etkilerini araştırmaktaydı. Daha sonra deneylerini bitkiler, hayvanlar, en sonunda da insanlar üzerinde yapacaktı.

O gün, maddeler üzerinde yaptığı ışınlama deneylerinin, önemli bir aşamasına gelmişti. Bu çalışmaların laboratuvarında değil de geniş bir alanda yapılması gerekiyordu. Düzeneklerini, çekirdeğin تنها bir köşesine kurdu. Ve coşkuyla çalışmaya girişti...

Aynı anda, maymunlarevinde yapılan doyguyu mama deneyleri de çok önemli bir aşamaya gelmişti. Görevli bilginler, doyguyu mamayı özel biberonlara doldurmuş, dişi maymunların yavrulamalarını beklemeye başlamışlardı. O gün, yirmi maymunun doğum yapması gerekiyordu. Yavrulara, hiç ana sütü tattırılmayacak, doğrudan doyguyu mama ile besleneceklerdi. Bilginler, gözlerini anne maymunlara dikmiş, sabırsızlıkla doğum olayını gözlüyorlardı. İlk olarak, iki maymun yavruladı. Görevliler, hemen yavruları analarından ayırıp özel bakım bölmelerine yerleştirdiler.

Belli bir süre geçtikten sonra, doyguyu mama dolu biberonları yavru maymunların ağızlarına dayadılar. Yavrular biberona pek istekli görünmediler. Bilginler, sabırla direndiler. Bu çaba sürerken, bakım odasına yeni yavrular getirildi. Görevliler, doğurmakta olan ana maymunlarla yavru maymunları ürkütmemek için ayaklarının ucuna basarak koşuşturup duruyorlardı...

O sırada bunalımlı beş bilginde biri, yüz seksen sekiz numara da kendince önemli olan bir buluşunu, denemeye hazırlanıyordu. Bir süredir odasına kapanıp bir şeyler yapıyordu. Ne yaptığını soranları «Size ne? Yeni bir buluş peşindeyim.» diye tersliyordu. Gerçekten, yeni bir buluş peşindeydi. Doyguyu bitkisinin saplarıyla ilginç bir müzik aracı yapmıştı. Mızıkaya görünüşündeki bu araç, çok değişik sesler veriyordu.

Yüz seksen sekiz, müzikten çok iyi anlardı. «Uzay mızıkası», adını verdiği çalgının, dünyada tanınmayan tonlarda sesler çıkardığını görünce, sevinçten yere göğe sığamaz oldu. Odasından fırlayarak, mızıkasını üfleye üfleye, çekirdeğin sokaklarında gezinmeye başladı.

Yollarda rastladığı bilginlerin kimi, onu buluşundan ötürü kutluyor, kimi üzüntüyle iç çekiyor, kimi gürültü etmemesi yolunda, uyarıda bulunuyordu. Ama o, kimseye aldırmadan, büyük bir coşku içinde çalgısını üflemeyi sürdürüyordu.

Ne olduysa, maymunlar evine yaklaştığı sırada oldu. Mızıkasından neşeli sesler yayarak, maymunlarevinin önünden geçiyordu ki, içeride garip bir gürültü koptu. Maymunlar, mızıkasının sesinden ürkmüşlerdi. Bağırarak, müzik sesini bastırmaya kalkıştılar. Yüz seksen sekiz, bu duruma çok öfkelenmişti. Bu kez mızıkaya olanca gücüyle üfledi. Maymunlar, daha çok bağırarak, yerlerinden fırladılar. Sesin kaynağına doğru saldırıya geçtiler. Maymunlar evinde ortalık iyice karıştı. Doğum yapacak maymunlar sağlık bölmelerinden atladılar. Yavru maymunlar, biberonları fırlattılar.

Bu kargaşa sürerken, yüz seksen sekiz, hâlâ kapı önüne dikilmiş, inatla mızıkasını çalıyordu. Aygıtta, gelişigüzel soluk saldı için çalgıdan sinir bozucu sesler yayılıyordu.

Bunalımlı beş bilginde biri de maymunlarevinde bulunuyordu, iki yüz altmış numarayla anılan bu bilgin, kargaşayı görünce çileden çıktı. Çevresindeki bilginleri ve maymunları, sille, tokat, tekme ile dağıtarak, ok gibi yapıdan dışarıya fırladı. Ölçsüz bir öfkeyle varıp yüz seksen sekizin üstüne atıldı. Elindeki mızıkayı kapıp yere çaldı, iki bilgin, birbirlerine girdiler. Onları ayırmaya gelenler, kısa sürede pişman oldular. Çünkü, kavgacı bilginler, birbirlerini bırakıp onlara saldırdılar. O sırada, bunalımlı bilginlerden üçü de kalabalığa karışıp kavganın ortasına atıldılar. Patırtı onları da çileden çıkarmıştı. Rastgele sağa, sola yumruk tekme savurmaya giriştiler.

Kimin kime niçin saldırdığı ya da kimin kimi niçin savunduğu belli değildi artık. Bilginler adına utanç verici bir sokak kavgası başlamıştı.

Bu olağanüstü gürültüden, çekirdekte bulunan duyarlıklı araçlar da etkileniyordu. Bu aygıtlardan sorumlu olan bilginler, gürültünün hemen kesilmesini istediler. Bu kez kavgacılar, elbirlik olup onlara karşı saldırıya geçtiler. Kavga, giderek büyüdü. Sonunda çekirdeğin güvenliğinden sorumlu olan bilgisayar, alarma geçti. Patırtının, tarım küresinde tehlike yarattığını belirtti. Bunun üzerine kavgacılar, kendilerine geldiler. Homurdana homurdana işlerinin başına döndüler.

Tarım küresinde, toplum düzenini sağlayan bilgisayar, olayları değerlendirdi. Bunalımlı beş bilginle on öfkeli bilginin, cezalandırılmasına karar verdi. Ceza yerleri, çekirdeğin تنها bir köşesinde bulunan, düşünme hücreleriydi. Suçlular, bir hafta süreyle orada yaşayacaktı. Bu süre içinde suçlarının nedenlerini düşünecek, bir daha o tür suç işlemek için önlemler saptayacaklardı. On öfkeli bilgin, bu cezayı ağır buldular. Yeni bir savunma hazırlamak istediklerini bildirdiler. Bilgisayar bu isteklerini kabul etti. Bunalımlı beş bilgin adına da yeni bir savunma istendi. Ama bilgisayar, onların sık sık düzeni bozucu davranışlarda bulduklarını belirterek, yeni bir savunmaya izin veremeyeceğini açıkladı.

Beş bilgin, uzay topaçlarına binerek, düşünce hücrelerine doğru yola çıktılar. Oraya varınca, araçlardan indiler. İçeriye girmeden önce, kapının önünde, olayları tartışmaya giriştiler. Düşünce odalarındaki denetici bilgisayarlar, sürekli olarak, beş bilginin içeriye çağırıyordu. Ama, onlar tartışmaya öyle bir dalmışlardı ki, bilgisayarların çağırısını duymuyorlardı. Üstelik tartışma, giderek gerginleşmekteydi...

Sekiz numaralı fizik bilginini de oralarda bir yerde, altın ışınlarla deney yapmaktaydı. Kendisinin olaylardan haberi yoktu. Düşünce hücrelerinde kimsenin bulunmadığını sanıyordu. Bu nedenle ışın deneylerini rahatlıkla sürdürüyordu. Birden, altın ışınların bir bölümü, deney konusu olan maden parçasından dışarıya kaydı. Doğruca varıp birbirleriyle tartışmakta olan, beş bilginin üstüne aktı. Sekiz, hemen dürbünü eline aldı. Kaçak ışınların aktığı yeri araştırdı. O anda, başından aşağıya kaynar terler boşandı. Düşünce hücrelerinin bulunduğu yapının önünde, beş bilginini görmüştü... Beşi de ışın seli içinde debeleniyordu.

Sekiz, tarifsiz bir üzüntüyle hemen, aygıtları kapadı. Işınları tüplere tutsak etti. Dürbünle yeniden bilginleri inceledi. Durumlarını iyi görünce, üzüntüsü biraz olsun azaldı. Beş bilgin koşarak kendisine doğru gelmekteydi. Sekiz, onlarla başının derde gireceğini düşününce, kaygıya kapıldı. Tek başına, beş kişiyle nasıl baş edecekti? İyiden iyiye dayak yiyeceğini biliyordu. Onların aygıtlarına da saldıracaklarını akıl edince, hemen düzenekleri topladı. Kuytu bir köşeye taşıdı. Deney yerine son parçayı almak için döndüğünde, beş bilginin, «Sekiz! Sekiz!» diye bağırıştığını duydu. Tüpleri diken diken oldu. Kendisi de onlara doğru koşmaya başladı. Amacı, özür dileyerek, kendini bağışlatmaktı. Bu arada, altın ışınların, bilginlere zarar verip vermediğini de çok merak ediyordu. Altın ışınları, maymunlar üzerinde denemeden, insanları ışınlamamaya kararlıydı. Ama, bu garip raslantı, planlarını alt üst etmişti.

Birbirlerine yaklaşınca, ilk atılımı sekiz yaptı.

- Sevgili arkadaşlarım. Öncelikle özür...

Beş bilgin, sözlerini tamamlamasına fırsat vermeden, çevresini aldılar. Beşi de coşku içindeydi. Hep bir ağızdan sekizi soru yağmuruna tuttular.

- Burada ne işin var? Yoksa sen de mi ışık seline kapıldın? Bize olanları gördün değil mi?..

Sekizin sanki dili tutulmuştu. Zaten ötekiler de ağzını açmasına fırsat vermiyorlardı.

- Bizler, bir anda tepeden tırnağa ışığa boğulduk...
- Düşünce evinin önünde duruyorduk...
- Çekirdeğe uzaydan, yeni bir ateş parçası düştü sandık.
- Korkuyla birbirimize sarıldık...
- Bir an, ışıktan başka bir şey göremez olduk.
- Evet gerçekten öyle oldu. O anda tüm bedenimiz, elektrik çarpmış gibi sarsıldı.
- Evet gerçekten öyle oldu. Her yanımızı derin ve tatlı bir sızı sardı.
- Gerçekten öyle oldu. Sonra ciğerlerime sanki, pırıl pırıl orman havası doldu.
- İçim de dışım gibi apaydınlık kesildi.
- Benim de...
- Benim de...
- Benim de...
- Benim de...
- Gövdem, zihnim, ruhum, bugüne dek -tanımadığım, olağanüstü bir dinginliğe erişti.
- Üstelik tüm bunlar, bir solukluk süre içinde olup bitti.
- O süre içinde düşte gibiydik.
- Sonra birden ışık seli üstümüzden çekildi.
- O görkemli şavkın, işte şurada, sönüp gittiğini gördük.

Beş bilgin, büyülenmiş gibiydi. Varlıklarından mutluluk ve coşku fıskırıyordu. Sekiz, onları dinlerken, bir yandan da düşünüyordu.

«Altın ışıklardan ve yaptığı deneyden söz ederse, ışınları tam olarak tanımadan, konu ortaya dökülecekti. Herkes işine burnunu sokacaktı. Böylece yoğun çalışma olanağını yitirecekti.

Altın ışıkların beş bilgin üzerinde bazı olumlu değişikliklere neden olduğu ortadaydı. Işınların, bu özelliklerinin hemen duyulması sakıncalıydı. Belki de bu geçici bir etkiydi.»

Sekiz bu görüşler nedeniyle altın ışıklardan söz etmemeye karar verdi.

İki yüz altmış numaralı bilgin:

- O ışın selini sen de gördün mü? diye üsteledi. Sekiz:

- Evet, dedi, ben de şuralarda bir yerde, öyle bir ışıltı gördüm. Sanırım, bu çekirdekdeki aygıtlardan kaynaklanan bir yansıma. Önce düşünce evine doğru aktı. Sonra bu yana kaydı ve yok oldu. Ben sizler gibi ışın selinin etki alanına girmedim.

Bilginler bir ağızdan acındılar.

- Çok yazık. Senin için ne büyük kayıp bir bilsen!..

Bunları söyledikten sonra, koşarak, düşünce evine doğru uzaklaştılar.

Sekiz, onlar gözden yitince, olduğu yere çömelip bir süre düşündü. Birkaç dakika içinde olanlar, inceleme planlarıyla birlikte zihnini de alt üst etmişti. Kendini topladıktan sonra, aygıtlarını uzay topacına yükledi. Laboratuvarına döndü. Altın ışınlar için yeni bir inceleme planı yapmaya girişti...

Bu kez, yapacağı araştırma ve deneyler, belirli bir amaca yönelik olacaktı. Ruhsal dengesizlik içinde kıvranan beş arkadaşının, sözlerine takılmıştı. «Gövdemiz, ruhumuz, zihnimiz, bugüne dek hiç tanımadığımız olağanüstü bir dirliğe erişti.» demişlerdi." Beşi de yeniden doğmuş gibiydi. Her biri tepeden tırnağa sevinç ve coşku kesilmişti.

Altın ışınlar, bu beş bilginine ne tür bir etki yapmıştı da bu duruma gelmişlerdi? Sekiz, çalışmalarını bu gizi çözmeye yöneltti. Laboratuvar çalışmaları dışında, beş bilginini gözlemeye çıkıyordu. Her birini tek tek izliyordu. Çeşitli ortam ve durumlardaki davranışlarını, tutumlarını inceden inceye irdeliyordu.

Beş bilginin olağanüstü iyi davranışları, uyumlu tutumları, kısa sürede tüm bilginlerin dikkatini çekti. Beşi de sanki, tarım küresinin peygamberi kesilmişlerdi. Olumlu, hoşgörülü, özverili, sevecen davranışları, dilden dile övgüyle anılıyordu. Bunalımlı günlerinde girdikleri her yerde gerginlik, tedirginlik yaratıyor, hatta kavga çıkarıyorlardı. Ama şimdilerde her anlaşmazlığı gideriyor, birbirleriyle kırıcı tartışmaya giren arkadaşlarını, kısa sürede yatıştırıp anlatıyorlardı. Bu davranışlarıyla olağanüstü bir saygınlık kazanmakta gecikmediler.

Doktorlar, beş bilginin durumunu, ilk günler, «Geçici bir iyilik dönemi» olarak değerlendirmişlerdi. Ama, zamanla onlar da kuşkulardan sıyrılıp beş bilginin hayranları arasına katıldılar.

Sekiz, olanları gördükçe, duydukça, sevinçten yere göğe sığamıyordu. Beş bilgin, düşünce evinin önündeki olaydan, birkaç kişiye söz etmişti. Ama, konunun üstünde duran olmamıştı. Kendileri, nereden geldiği belirsiz ışınların etkisiyle değişime uğradıklarının bilincindeydiler. Buna kimsenin inanmayacağını da biliyorlardı. Bu yüzden, ışın olayının üstüne varmıyorlardı. Nasıl olup da böylesine olumlu bir kişilik kazanabildiklerini soran, meraklı arkadaşlarını «düşünce hücrelerinde derin derin düşünerek» diye yanıtlıyorlardı.

Bu özendirici örnekten sonra, düşünce hücrelerine gösterilen ilgi olağanüstü düzeye erişti... Kendisiyle ya da çevresiyle barışık olmayan, bazı durumlara uyum göstermekte zorluk çeken, tedirgin ve mutsuz bilginler, soluğu düşünce evinde alıyorlardı. Hücrelere kapanıp özleriyle hesaplaşmaya girişiyorlardı.

Sekiz de altın ışınların etkisine inanmıştı. Ama, yine de bu konuyu açıklamanın erken olduğu kanısındaydı. Işınları insandan önce, maymunlar üzerinde deneme planını uygulamaya kararlıydı. Altın ışınların, hangi organları nasıl etkilediğini, ancak bu yolla saptayabilecekti. Kesin bulgular elde etmeden, olayı açıklamak, bilgin kişiliğine ters düşüyordu.

Deney planlarıyla yöntemlerini hazırladıktan sonra, maymunlarevine gitti. Arkadaşlarına, maymunlar üzerinde «ışınlama» deneyi yapacağını söyledi. O günlerde, maymunlarevinde çok yoğun bir çalışma sürmekteydi. Doğu

mama deneylenmem aşamasına gelmişti. Maymunlarevi sorumlusu, Sekizin isteğini, hoşnutlukla karşıladı. Fakat, doyguyu mama deneylerinin kesin sonuçları alınmadan, hayvanlar üzerinde yeni bir deneye izin veremeyeceğini bildirdi. Bir süre beklemesini rica etti.

Sekiz:

- Beklerim, dedi ve ekledi, doyguyu mama deneylen ne aşamada?

Maymunlarevi sorumlusu, coşku içinde çalışmalarını açıkladı:

- Doyguyu mama da en az «doygu» kadar önemli bir buluş, insanların soy sürdürmesi buna bağlı. Başka bir deyişle insanlığın yarını, bizim elimizde.

Bu nedenle «doyguyu mama» buluşunu üstlenenler, canla başla çalıştılar.

Yavru maymunlar önce, biberona yüz vermediler. Ama, birkaç gün aç kalınca, yaşama içgüdüünün gücüyle doyguyu mamaya dört elle sarıldılar. Boş biberonları ağızlarından almak bile sorun oluyor. Gelişmeleri, ana sütüyle beslenenlerden daha iyi oldu. Sağlıkları yerinde. Yaşlarına göre ağırlıkları arttığından, son günlerde mamalarda kısıntı yapmak zorunda kalındı. Şimdilerde, deneylerin kesin sonucu saptanmak üzere. Yakında Nuhun gemisi, doyguyu tohumu almaya gelecek. Doyguyu mama formülleri, onunla dünyaya gönderilecek. Analar artık, açlıktan ölen bebekleri için gözyaşı dökmeyecek, yeryüzünde, doyguyu mama ile sağlıklı kuşaklar oluşacak.

Sekiz:

- Coşkunuza katılıyorum. Doyguyu mamaya emeği geçen tüm arkadaşlarımı kutlarım. Bu işler sona erince, benim çalışmalarına da yardımcı olacağınızı umuyorum.

Maymunlarevi sorumlusu içtenlikle atıldı.

- Elbette sizin çalışmalarınıza da yardımcı olacağız. Bu bizim görevimiz. Maymunları deney için yetiştiriyoruz... Doyguyu mama olayı sona erer ermez, maymunlarevi buyruğunuzda olacaktır...

Sekiz, arkadaşına teşekkür ederek, oradan ayrıldı. Sabırsızlıktan içi içine sığmıyordu. Ama, beklemekten başka çıkar yol yoktu... Bir süre o konuyu kafasından çıkarıp başka bir plan üzerinde çalışmaya karar verdi. Laboratuvarına kapandı. Yeni planı uygulamaya girişti.

Işın yumağının özünden yayılan, altın ve gümüş pırıltılı ışınların tümünü, özel düzeneklerle ayırıştırıp iki büyük tüpe depolamaya başladı. Işınlar emildikçe, kabuk içinde tutsak olan ışın yumağı küçülüyordu. Sonunda, portakal büyüklüğünde mor bir topak görünümüne büründü. Özel yapılmış adam boyu tüpler, yoğunlaşmış altın ve gümüş ışınlarla iyice dolmuştu. Sekiz, mor topağın bileşimini de merak ediyordu.

Çevresini saran kabuğu açıp mor topağı ortaya çıkardı. Onu önce çıplak gözle, sonra da çeşitli aygıtlarla iyice gözledi. Kendisine zarar vermeyeceğini anlayınca, uzanıp topağı eline aldı. O sırada yürek atışları hızlandı, kulakları uğuldamaya, gözleri kararmaya, tüm bedeni tir tir titremeye başladı...

Mor topak, insan bedeni gibi yumuşak ve sıcaktı. Sekiz, tepeden tırnağa sarsılmasına karşın, yine de onu elinden bırakamıyordu. Parmak uçlarında garip kıpırtılar sezer gibiydi. Sanki, mor topak canlıydı. Kendisine bir şeyler duyurmaya çalışıyordu.

Sekiz de gözü, kulağı ve derisiyle dikkat kesilmiş, mor topağın kendisine iletmek istediklerini sezmeye

çabalıyordu. Birden, mor toprak, renkten renge giren, sıcak, yumuşak ve parmakları arasında pıt pıt atan, büyüü bir küreye dönüştü.

Sekizin gözleri kamaştı, içini, sevinç, korku, merak, hayranlık ve sevgi yüklü coşku seli kapladı. Bu coşkudan aldığı güçle avucundakini yüzüne doğru kaldırdı. O anda ikisi arasında, niteliği bilinmedik bir iletişim belirdi. Sekiz, sevecenlikle sordu. «Sen nesin? Nereden geldin, niçin geldin?..»

Bunları söylerken kendinden geçti. Saatler sonra, gözlerini açtığıında, gizemli mor toprağın avucunda olmadığını gördü. Telaşa ayağa kalkıp her yerde onu aradı. Ama bulamadı. Sanki buhar olup uçmuştu. Altın ışınlarla gümüş ışınları depoladığı tüplerin yanına gitti, onları gizemli topaktan kalan, paha biçilmez andaçlar olarak, sevgi ve saygıyla kucakladı. Laboratuvardan çıkarken, başka bir dünyadan çıkıyor gibiydi. Yollarda kulaklarına dolan müzik sesine ve kendisine selam veren arkadaşlarına uzun süre uyum gösteremedi. Ayakları vücudunu taşıyamayacak duruma gelinceye dek amaçsız yürüdü.

Başından geçen bu olayı yaşamı süresince hiç kimseye anlatmadı. Kutsal bir giz olarak sakladı.

Altın ışınlarla pek çok deney yapmıştı. Ama, gümüş ışınları hemen hiç tanımiyordu. Maymunlara, altın ışınları uygulayacağı gün beklerken gümüş ışınları incelemeye girişti. Uzun ve yorucu çalışmalar sonunda, gümüş ışınlar için de birçok yeni yasa ve formüller oluşturdu. O yasalar doğrultusunda yaptığı deneylerin sonuçları, Sekizi, en az altın ışınların sonuçları kadar şaşkınlığa sürükledi. Gümüş ışın demetleri, öylesine güçlü bir enerji taşıyorlardı ki!.. Dünyada olağanüstü enerji kaynağı olarak bilinen radyumun verdiği enerji, gümüş ışınların yanında, yapay pillerin gücü gibi kalıyordu. Bu gerçeği kesinlikle saptadıktan sonra, durumu, enerji sıkıntısı çekmekte olan ülkesine bildirmeye karar verdi.

Haberleşme aygıtının başına geçti. Bilginler kurulundan, bazı fizik bilgini arkadaşlarıyla görüştü. Onlara, gümüş ışınların özelliklerini şöyle anlattı:

- Bu ışınlarla saklı bulunan enerji, saptadığım yasalar doğrultusunda açığa çıkarılırsa, elde edilecek güç, tüm dünyayı, çok uzun yıllar, aydınlatmaya ve ısıtmaya yetecektir. Yeryüzündeki tarım kürelerinin oluşmasını da bu olağanüstü güçle sağlayabilirsiniz. Hatta bu güce uygun makineler yaparak, tüm taşıt araçlarını ve fabrikaları bu enerjiyle çalıştırabilirsiniz.

Gümüş ışınları, uzaydan gelen ışın yumağını ayırıştırarak, elde ettim. Özel yapıda bir tüpe depoladım. Şu günlerde tarım küresine doyyu tohumu almaya gelecek olan, Nuhun gemisiyle tüpü, dünyaya göndereceğim.

Sekizin bu açıklamasını, haberleşme aygıtının başında bulunan, ileri görüşlü başkan da duymuştu. Bu çok önemli buluşundan ötürü kendisini övgü ve coşkuyla kutladı.

Sekiz:

- Sayın başkan, dedi, övgülerinize teşekkür ederim. Bu ışınların özelliklerini saptamak için aylardır, gecemi gündüzüme katarak çalıştım. Sizden, tek bir isteğim var. «Gümüş ışınları, kesinlikle insanlığa yarar sağlayacak konularda değerlendirmenizi rica ediyorum. Bu ışınları oluşturan gizemli ışın yumağı, uzayın derinliklerinde, adı sanı bilinmeyen bir yıldızdan kopup geldi. Sanki, tarım küresinde insanoğluluyla buluşmak üzere sözleşmişti. Üstelik bu gizemli ışın yumağı, tarım küresine, yakıcı, yıkıcı, yok edici, türden hiçbir zarar vermedi.

Bu olay üzerinde derinlemesine düşünürseniz, ışın yumağının, çok özel, gizemli ve kutsal bir anlam içerdiğini siz de sezinleyeceksiniz.

Başkan, önce sözlüklerde nice övgü ve teşekkür sözcüğü varsa, sıraladı. Sonra bu ışınları, elinden geldiğince,

insanlığın iyiliği için kullanacağına söz verdi.

O günden sonra da gümüş ışınların dünyaya ulaşacağı günü, ipe çekmeye başladı. Sekize söz vermişti. Ama, gümüş ışınların olağanüstü gücünü düşündükçe bu sözü yerine getiremeyeceğinden korkuyordu.

Gerçekten, İleri Görüşlüler Ülkesi zor durumdaydı. Yabancı uluslar, ikide bir, başkanı kendilerini acımasızca sömürmekle suçluyorlardı. Başkansa, onların nankör olduklarına inanıyordu. Yabancı başkanlar, Atmosfer Tarım Kürelerine sahip oldukları yetmiyor gibi bir de doygü tohumu üretme ve geliştirme yöntemlerini öğrenmek istiyorlardı, İleri Görüşlüler Ülkesi'ne bu yönden bağımlı olmak, onları tedirgin ediyordu, ileri görüşlü başkan da doygü tohumu üretme ve geliştirme yöntemini, hiçbir yabancı ülkenin bilmesine izin vermiyordu. Yer yerinden oynasa bu kararını değiştirmeyecekti. Tüm yabancı başkanlara sert bir bildiri göndererek, bu kararını duyurdu.

«Sayın başkan, ülkenizde atmosfer tarım küreleri oluşturarak, halkınızı açlıktan kurtardık. Bu bir insanlık göreviydi. Seve seve yerine getirdik. Ama, doygü tohumlarını sonsuza dek hep bizden alacaksınız. Bundan sonra tohumlar, ileri sürdüğüm koşullara uyarak, bunu hak edenlere verilecek. Bize kafa tutan, buyruklarımıza başkaldıran, ülkeme casuslar göndererek, doygü tohumu formüllerini araştırmaya kalkışan uluslara, kesinlikle tohum verilmeyecektir.»

Yabancı ulusların başkanları, bu bildiriye alınca, ölçsüz bir öfkeye kapıldılar. İleri Görüşlü Ülke'den yana olan, birkaç ulus dışında, tüm dünya ulusları, ileri Görüşlü Ulusa karşı birleşmeye karar verdiler. Bu işbirliği sonunda, hemen gizli gizli silah üretimine giriştiler, İleri Görüşlüler Ülkesi'nin casusları, uluslararası işbirliğini ve gizli silahlanma kararını öğrendiler. Ama nice uğraşılsa, silah yapılan yerleri saptayamadılar. Çünkü, kendilerine karşı birleşen bu uluslar, öylesine sıkı bir bağlılık içindeydiler ki, hiçbirinden en ufak bir giz elde etmek olanaksızdı.

Bu açmaz, İleri Görüşlüler Ülkesi'nin, ileri görüşlü başkanını, çılgına döndürdü. O da hemen, bu nankör ulusları dize getirecek türde, etkin bir silah peşine düştü. Başkan, gümüş ışınların özelliklerinin çok etkin bir silah yapmaya elverişli olduğunu biliyordu. Ama, Sekize verdiği söz, ayağını köstekliyordu. Onun gibi seçkin bir bilim adamını aldatmayı kendine yakıştıramıyordu.

Günlerce düşünüp taşındı. Sonunda şöyle bir karara vardı: Gümüş ışınların olağanüstü enerjisiyle olağanüstü nitelikte bir silah yaptıracaktı. Bu silah yakıcı, yıkıcı, öldürücü olmayacaktı. Ama öyle bir özellik içerecekti ki, tüm düşmanları kendisine köle olacaktı...

Nuhun gemisinin, tarım küresinden dönüşü, dünyada görülmemiş şenliklerle kutlandı. Geminin, doygü mama formüllerini getirmekte olduğu, radyo, televizyon, gazete, dergi gibi tüm iletişim araçlarıyla insanlara duyurulmuştu. İnsanlar bu nedenle sokaklara dökülmüş, coşku içinde sevinç gösterileri yapıyordu. Asıl bayram eden başkandı. Onun sevinç kaynağı, doygü mama değil, gümüş ışın tüpüydü. Bu tüpten, bilginler kurulu dışında, hiç kimsenin haberi yoktu.

Tarım küresinden gelen doygü mama formülleriyle hemen üretime geçildi. Dünya ülkeleri, yeniden, İleri Görüşlüler Ülkesi'nin kapılarını aşındırmaya giriştiler. Başkan, yabancı başkanlarla bir toplantı yaparak, doygü mama ile ilgili görüşlerini açıkladı:

«Ben insancıl bir başkanıyım. Bilginlerimizin buluşu olan doygü mamadan, insanlık yararlanacak. Ancak, doygü mama, yalnız benim ülkemde üretilecek. Dünyaya gelen tüm bebekleri biz besleyeceğiz, ileri süreceğimiz koşulları, yerine getiren tüm ülkeler, bizden istedikleri kadar mama satın alabilecekler.»

Yabancı başkanlar, yine köşeye sıkışmışlardı, ister istemez, başkanın yeni koşullarını kabul ettiler. Dünya, bebek ingaları ve çocuk sesleriyle yeniden şenlendi. Uluslar öylesine mutluydular ki, İleri Görüşlüler Ülkesi'nin,

ağır koşullarına ve acımasız sömürüsüne karşı durmayı, akıllarına bile getirmiyorlardı. İleri görüşlü başkan için yergide bulunanlara karşı çıkanlar çoğunluktaaydı. «İleri görüşlü başkan daha ne yapsın? Karnımızı doyurdu. Bebeklerimizin yaşamasını sağladı. Hepimiz yeniden doğmuşa döndük. Ne olursa olsun, o nasıl isterse öyle davranalım.» diye onu savunuyorlardı. Ülke başkanları, halkın, beslenme ve üreme içgüdüleri uğruna, vatanlarını bile gözden çıkardıklarını gördükçe, öfke ve üzüntü içinde kıvranıyorlardı. Ama, bu gidişi iyileştirecek bir çare de bulamıyorlardı...

Sonunda tüm başkanlar, «Tek kurtuluş yolunun, en kısa sürede İleri Görüşlüler Ülkesi'ne saldırmak.» olduğuna karar verdiler. Ülke tutsak edilecek. Doygu tohumu ile doyguyu mama üretimine el konacaktı. Daha sonra özel silahlarla uzaydaki tarım küresi ele geçirilecekti. Tüm ülkeler, bu doğrultuda gizli gizli savaş planları yapmaya giriştiler.

İleri Görüşlüler Ülkesi'nin casusları, bu haberleri başkana ulaştırdılar. Başkanın gözüne uyku girmez oldu. Hemen, bilginler kurulunu topladı. Kapılarına dayanan tehlikeyi ayrıntılarıyla ve abartarak bilginlere açıkladı. Bu açmazdan kurtulmak için bilginlerden öneri beklediğini belirtti.

Bilginler, çeşit çeşit önerilerde bulundular. Ama, başkan hiçbirini beğenmedi. Sonunda, aylardır kurup durduğu planı açıkladı.

- Arkadaşlar, düşmanlarımızı dize getirmek için gümüş ışıklardan yararlanabiliriz. Kafamızı kullanırsak, bu tüpteki enerjiyle sadece düşmanları alt edip dünya imparatorluğu kurmakla kalmayıp, yapacağımız uzay araçlarıyla evren imparatorluğu bile kurabiliriz. Gümüş ışıkların bu yolda kullanılıp kullanılmaması sizin oylarınıza bağlı. Sorumluluğu paylaşmamız gerek...

Bilginler kurulu bir süre aralarında konuşup tartıştılar. Sonra, gümüş ışıkların ülke güvenliği için kullanılması kararına vardılar. Başkan, kararı duyunca, tepeden tırnağa sevinç kesildi. Ellerini oğuşturarak kürsüye geldi.

- Sevgili arkadaşlarım, en doğru kararı verdiniz. Bu olağanüstü güç kaynağıyla öyle bir silah yapalım ki, dünyayı yakıp yıkmasın. Özellikle insanları öldürmesin. Biliyorsunuz, Sekize, ışıkları insanlığa zarar verecek şekilde kullanmamaya söz verdim. Kendisine saygım sonsuzdur. Onun karşısında yalancı durumuna düşmek istemem. Bulacağınız silah, sadece tüm insanların, hiç direnmeden, buyruğuma girmelerini sağlasın... Ateş, kan, acı, gözyaşı... istemiyorum...

Bilginler kurulu, hemen çalışmalara başladı. Beş yüz genç bilgin, zaten, tarım küresindeki arkadaşlarının ölümsüz başarılarını gördükçe, dünyada bir işe yaramadıklarını düşünerek, dertlenip duruyorlardı. Onlar da insanlık yararına bir şeyler yapmak istediğindediler. Bulacakları silahla insanlığı, yeni bir savaşın eşliğinden döndüreceklerine inanıyorlardı. Ellerini çabuk tutmazlarsa, yabancı ülkelerin buyruğuna gireceklerinin, bilincindeydiler.

Bu görüşlerle işe giriştiler. Kısa sürede, başkanın isteği doğrultusunda bir silah geliştirmeyi başardılar. Bu silah, gümüş ışıkların gücüyle oluşturulmuştu. Dünyayı yakıp yıkmayacaktı. İnsanları öldürmeyecekti. Söz konusu ışın bombası, özel bir uyduya yerleştirilecekti. Atmosfer içinde belli bir uzaklığa fırlatılacaktı. Dünya çevresinde hızla dönen bu uydu, kısa sürede tüm insanları ışıklayacaktı. Bombadan yayılan ışıklar, doğrudan doğruya, insanların beyinlerini etkileyecekti. Işıqlanan insan, hiçbir acı duymayacaktı. Sadece bilincini yitirecekti. Beslenecek, üreyecek, görececek, duyacak, tad alacak, koku alacak, dokunduğunu tanıyacak, kendisine verilen bilgileri, belleğine kalıp gibi yerleştirecekti. Gereken yerlerde bu kalıp bilgileri kullanacaktı. Ama, duyu organlarıyla elde ettiği duyumları ve belleğine biriktirdiği bilgileri birleştirerek, anlama, kavrama, düşünme gibi etkinlikleri gösteremeyecekti. Beyinciği çıkarılan bir kuş yaşar, ama kaçamaz. Gümüş ışıklardan oluşturulan ışın bombasıyla ışıklanan insanlar da yaşayacaktı. Ama, yaşamı anlamadan, çevrelerinde olup bitenleri kavrayamadan ve en önemlisi, düşünmeden yaşayacaklardı...

Başkan, genç bilginler kurulu sözcüsünden, yeni silahın Özelliklerini öğrenince, sevinçten uçacak gibi oldu. Her birini binbir çeşit övgü ve teşekkürle kutladı. Sonra aklına takılan soruları sormaya girişti.

- Işın bombasıyla ışınlanmış insanlar, tüm buyruklarına uyacaklar mı?

Genç bilginler kurulunun sözcüsü, hiç duraklamadan yanıtladı.

- Elbette efendim. Düşünme yetenekleri bulunmadığı için siz ne dersiniz, onu hemen yapacaklar. Yaptıkları işin iyi, kötü. yorucu ya da tehlikeli olup olmadığının bilincine varamayacaklar.

Başkan, sorularını sürdürdü.

- Peki, doktor, öğretmen, mühendis, avukat, yargıç... gibi toplum ve kamu görevi üstlenen kişilerle, sanatçı ve zanaatçı kesimi mesleklerini düşünmeden yürütebilecekler mi?

- Öğretmen, doktor, mühendislerle zanaat ve sanatçılar işlerini kalıplaşmış bilgi birikimlerine dayanarak yürütecekler. Avukat ve yargıçlara, zaten gerek kalmayacak...

- Neden?

- Çünkü efendim, düşünceden yoksun insanlar, özgürlük, eşitlik, kişisel ya da toplumsal onur, hak, adalet... gibi ilkeleri kavrayıp değerlendiremeyecekler. Bu durumda, hak dağıtan yargıçlara ve hak arayan avukatlara iş düşmeyecek.

- Anlaşıldı. Yanılmıyorsam, bu silahla ışınlanan tüm insanlar köle niteliği taşıyacak.

- Evet, bir bakıma öyle... Işınlanan insanlar, meslekleri ve yaşam düzeyleri ne olursa olsun, buyruklarınızdan çıkamayan bir tür köle olacaklar.

Başkan, gözlerini kısarak, bakışlarını boşluğa dikti.

- Göreceksiniz sevgili bilginler, ışınlanmış kölelerle yepyeni bir çağ açacağım. Ve bu yeni çağa uygun, yepyeni bir dünya yaratacağım.

Sözcü bilgin, başkan kadar coşkulu değildi.

- Işınlanmış insanları insanca bir planla yönlendirebilerseniz, düşleriniz gerçekleşir.

- Düşleriniz değil, düşlerimiz demelisiniz sayın sözcü. Bu atılımda, ben değil biz varız. Her şeye birlikte başladık. Yeni çağı da birlikte oluşturacağız. Benim adımla birlikte, sizlerin adlarınız da insanlık tarihinde altın sayfalar oluşturacak. Işın bombasını siz buldunuz. Işınlanan insanları yönetme ve yönlendirme planlarını da sizler yapacaksınız. Ben uygulayıcı olacağım...

Başkan birden durakladı, sonra kuşkuyla şu soruyu sordu.

- Dünya ışınlanırken, bizler ne olacağız? Sözcü bilgin bu soruyu gülümseyerek yanıtladı.

- Işınlar sizi ve bizleri etkileyemeyecek.

Başkan merakla atıldı.

- Bunu nasıl sağlayacaksınız?

- Pek zor olmayacak efendim. Kafatasıyla kafaderisi arasına yerleştirilecek, el kadar bir ışın yansıtıcıyla ışıklardan korunacağız.

- İşte bu çok iyi... Benden ve sizlerden başka, ışınlanmasını istemediğim bazı kişiler var. Eşim, çocuklarım, yakın hısımlarım... Işın yansıtıcı onlara da konsun.

- Elbette efendim. Siz ışın bombası uygulamasından önce, bu kişilerin adlarını bildirirsiniz...

- Peki, ışınlama uydusu, insanları sürekli olarak ışınlayacak mı, yoksa, görevi kısa sürede sona mı erecek?..

- Işınlama uydusu insanları sürekli olarak ışınlayacak. Uydudaki ışınların gücü, yıllarla ölçülemeyecek boyutta. Siz istediğiniz ya da sizden sonrakilerin isteyecekleri sürece, ışınlama olacak.

- Işınlama sona erince, insanlar eski durumlarına dönebilecekler mi?

- Evet efendim. Beyinleri yine eskiden olduğu gibi işlevlerini tam olarak yapmaya başlayacak. Yalnız, düşünmeye başlayan insanların, birbirlerine ve toplumsal yaşama uyum göstermeleri, biraz zor olacak. Bilinçleri geri gelen insanlar, içinde buldukları koşulları kavrayınca, tedirgin olacaklar. Korkarım o zaman, her biri, birer barut fıçısına dönecek. Dünya bugünkünden daha kötü duruma gelecek. Elbet bu karışıklık, bir süre, yaşamın ve dünyanın tadını kaçırarak...

- Biz de böyle bir kargaşaya izin vermeyiz... insanlar, yüz binlerce yıldır, düşünüp durdular da ne oldu? Bundan sonra da düşünmeden yaşasınlar. Onlar adına bizler düşünebiliriz. Dünyamıza bir avuç düşünen beyin yeter de artar bile... Keşke, bu ışınlar, insanların düşünce merkezlerini tümenden kurutabilseydi...

Sözcü bilgin sert bir sesle başkana karşı durdu.

- Bu olamaz efendim. Genç bilginler kurulu olarak, bu silahı bile uzun tartışmalarla oluşturduk, içimizde, insanları ışın bombasıyla ışınlama olayına karşı çıkanlar çok. İnsanın, yaşamı anlama, çevresinde olup bitenleri kavrama ve düşünme yetilerinin durdurulması, insan olarak, çoğumuza ters düştü. Ama, yeryüzündeki tüm ulusların, elbirliğiyle ülkemizi yok etmeye hazırlandıklarını biliyoruz. Hem de bu düşmanlığı, onlara doygü vererek, insanca davranmamıza karşı yapıyorlar... Onların, doygü üretimini ve tarım küresini ellerine geçince, bizleri acımasızca yok edebileceklerine inanıyoruz. Işın bombasına karşı çıkanlar, bu görüşlerin etkisiyle çalışmalarımıza katılma kararına vardılar. Bilginler kurulunun amacı, varlığımızı ve ulusumuzu, saldırılardan korumaktır. İnsanların beyinlerini bütünüyle sakat bırakmaya hiçbirimiz razı olamayız.

Sözcü bilginin bu kesin çıkışı karşısında, başkan, kaşlarını çatarak başını öne eğdi. O sırada: «Dehâlarına ve hizmetlerine gereksinim duymasam herkesten önce bilginler kurulunu ışınlatırdım.» Düşüncesini içinden geçiriyordu. Ama, düşüncelerini ustaca saklamayı başardı.

- Haklısınız. Ben de düşmanlarımızın nankörlüğü karşısında öfkeye kapılarak, o denli katı düşündüm. Aslında çok zorunlu olmasak, bu silahı bile kullanmaktan kaçınırdım. Ama, ulusal varlığımızın sürmesi ya da yok olması sözkonusu. Düşmanlar kapıda... Göz göre göre, onlara boynumuzu uzatacak değiliz elbet... içiniz rahat olsun, bu dünya nice savaşlar gördü. En son nükleer savaşa, sizler de tanık oldunuz, insanlar birbirleriyle boğazlaşıırken, güzelim dünyayı da yaşanmaz duruma getirdiler.

Bizim ışın silahı, onların ateş ve kan kusan silahları yanında, oyuncak kalır. Kan yok, acı yok, yakıp yıkmaya yok. En önemlisi, tek bir insan bile ölmeyecek. Bu savaş değil, özümüzü savunmaya yönelik bir baskın... Tertemiz, sessiz, korkusuz, ürküsüz bir baskın...

Biliyorsunuz, sizleri binbir zorlukla yetiştirdik. Ama, emeklerimizi boşa gidermediniz. Beş yüz arkadaşınız, tarım küresinde özverili çalışmaları ve olağanüstü buluşlarıyla yıldız gibi parlıyorlar. Sizler de bu silahla ülkemize en az tarım küresindeki arkadaşlarınız kadar hizmette bulundunuz, sağ olun. insanoğlu, sizin buluşunuzla her çağda başına dert açan, düşünce yetisinden arınarak, yepyeni bir evreye giriyor. Yaşasın düşüncesizler dünyası!.. Yaşasın ileri görüşlüler çağı!..

Toplantı sonunda başkan, ışın bombası uygulamasının tezden gerçekleştirilmesini buyurdu. Bilginler, bombanın hazır olduğunu ancak onu taşıyacak olan uydunun, bir süre sonra hazır olacağını bildirdiler. Başkan, sarayına kapanıp sabırsızlık içinde beklemeye başladı.

Tarım küresinde de Sekiz, sabırsızlık içinde beklemekteydi.

O da altın ışınları yüz maymuna uygulamış, olağanüstü deneylerle ışınların etkilerini saptamaya çabalıyordu. Işınlanan yüz maymun, ötekiler arasında, hemen dikkati çeker olmuştu. Arkadaşlarına saldırmıyor, birbirlerini kıskanmıyor, hatta paylarına düşen doygu tanelerini, birbirlerine sunuyorlardı. Otekilerse, beslenme saatlerinde birbirlerinin avuçlarındaki doygu tanelerine saldırarak, aralarında kavgaya tutuşuyorlardı.

Işınlanmış yüz maymun, adeta bilinçlenmiş gibiydiler. Anlayış ve kavrayış yetileri artmıştı. Gözle görülür biçimde olumlu ve uyumlu davranıyorlardı.

Sekiz altın ışınların «iyilik» ışınları olduğuna kesinlikle inanmıştı. Ama, yaptığı incelemelerde, maymunların hiçbir organında, ışın etkisini belirleyecek bir değişikliğe rastlayamıyordu. Oysa altın ışınların etki alanını öğrenmek zorunluluğunu duyuyordu. Işınların, olumlu etkilerinin, sürekli olup olmadığını, bu yolla saptayacaktı. Maymunların tüm salgı ve dışıkları yanında, kas, kemik, hatta omurilik ve beyin hücreleri bile incelenmişti Ama, olağanüstü bir bulgu saptanamamıştı.

Son inceleme, maymunların kan hücreleri üzerinde yapıyordu. Işınlanmış kan hücreleri, özel sıvılar içinde ayrıştırılıyordu Ne var ki bu, oldukça uzun süren bir işlemdi. Sekiz, sabırsızlık içinde bu işlemin sonucunu bekliyordu...

Bu süre içinde boş durmadı. Eldeki mikroskoplardan daha duyarlı bir mikroskop düzeneği kurmaya girişti. Ayrışan kan hücrelerini bilgisayar nitelikli yeni mikroskopta incelemeyi kuruyordu. Bu yöntemle kan hücrelerini daha da ayrıntılı olarak gözleyebilecekti...

Bekleme süreci sona erince, Sekiz, düş kırıklığıyla yüzyüze geldi. Maymunların kanlarında da ışınlara değgin bir ize ya da değişikliğe rastlanmadı. Kan hücreleri, doğal yapılarını korumaktaydı.

Sekiz, ayrışan kan hücrelerini, bir de kendi buluşu olan yeni mikroskopta incelemeye girişti. Aygıt, kan hücrelerini, ekranda öylesine ayrıntılı biçimde gösteriyordu ki!.. Sekiz, aradığını bulmakta gecikmedi...

Işınlanmış maymunların, kan hücrelerinin plazması, uçuk pembe bir renge dönüşmüştü. Ayrıca, hücre çekirdeği içinde altın rengi ışıltılar saçan, iz halinde cisimcikler belirmişti. Sekiz, içinden, «iyi ışınlar, maymunların kan hücrelerine işlemiş. Hücreler, değişime uğramış. Bu değişim, kuşaktan kuşağa geçerek, sonsuza dek sürecek.» diye geçirdi. Hayranlıkla uzun süre mikroskoptaki bu görüntüleri izledi. Bu sırada insanüstü bir güç karşısında duyulan, korku ve saygıyla örülmüş, gizemli duygularla doldu taşıdı... Değişim olayının gizini çözmeye yönelik bir sürü varsayım üşüştü kafasına.

«Tanrı, özenerek yarattığı insanoğlunu, çok sever. Bu sevgi nedeniyle dünyayı onun ayaklarının altına sermiştir. Üstelik ona akıl ve düşünme yetisi armağan etmiştir. İnsanoğlu tüm bu olanakları, gereği gibi değerlendirememiştir.

Aklını, düşünce yetisini, çokluk, çarpık çurpuk işlerde kullanmıştır. Her çağda, ölüm saçan silahlar ve kanlı savaşlarla bindiği dalı kesmiştir. Sonunda evrenin gözbebeği olan dünyayı yakıp yıkarak, yaşanmaz duruma getirmiştir.

Belki de Tanrı, insanlığı yüz binlerce yıldır savaşların kökeni olan kötülüklerden arındırıp acılardan kurtarmak istedi, insanoğluna «iyi yaratık» niteliğini kazandırmak amacıyla evrenin derinliklerinde bu ışınları oluşturdu. Sonra da gizemli bir ışın yumağı görünümünde, tarım küresine ulaştırdı. Olağanüstü rastlantılarla altın ışınların, insanoğlunun kanına işlenmesini sağladı. Bu kutsal değişim olayında, beni de aracı olarak seçti...»

Sekiz, laboratuvarındaki kanepeye uzanmış, uykuya uyanıklık arasında, bu varsayımları geçiriyordu. Daha doğrusu, gözlerini mikroskobun ekranına dikmiş, düşünceyle düş arası bir durumda yatakalmişti...

Birden, yerinden fırladı. Altın ışınlarla ışınlanan beş bilginin, kanlarını benzer yöntemlerle incelemenin, sırası gelmişti. Onların kan hücrelerinde de altın ışıntılı cisimcikler bulacağını biliyordu. Ama, bu bilginin, deneylerle kesinlik kazanması gerekiyordu. Ondan sonra, altın ışınları, insanlık yararına değerlendirme planları yapmaya girişecekti...

Altın ışınların özelliklerinden, henüz hiç kimseye söz edemiyordu. Deneylerde kendisine yardım eden arkadaşlarına «çok önemli bir buluş üzerine çalıştığını» söylüyordu. Kesin sonuca ulaşmadan, buluşuyla ilgili açıklama yapamayacağını belirtiyordu. Davranışı, bilim adamlığı kurallarına uyduğu için, arkadaşları kendisini, anlayış ve hoşgörüyle karşılıyorlardı.

Durum böyleyken, ışınlanan beş arkadaşına gidip de «kanlarınızı incelemek istiyorum» demesi anlamsız olacaktı. Hiçbir açıklama yapmadan, yalnız beş arkadaşından kan istemesi de ötekileri kuşkulandıracaktı... Bu sorunu nasıl çözeceğini düşünüyordu ki, birden, sağlık denetimlerini anımsadı. Tüm bilginler, altı ayda bir, tepeden tırnağa sağlık denetiminden geçerlerdi. Kanları, dışkıları, salgıları... laboratuvarlarda özel testlerle incelenirken, bir yandan da kalp, ciğer, beyin ve iskelet röntgenleri alınırdı. Bu arada, uzmanlar, ruhsal ve zihinsel sağlıklarını incelerlerdi. Sonuçlar irdelenir, sağlığı bozulanlar için gerekli önlemler alınırdı.

Sekiz, hemen takvimi çıkarıp genel sağlık denetiminin tarihini araştırdı. Yeni denetime, bir ay kadar bir süre vardı. Çaresizlik ve sabırsızlık içinde beklemeye başladı...

Yeryüzünde, ileri görüşlü başkan da en az Sekiz kadar sabırsızlık ve çaresizlik içinde bekleyip durmaktaydı... Duyarlılık dinleme aygıtlarıyla donanmış bulunan, casuslarından aldığı bilgiler, her geçen gün biraz daha kötüleşiyordu. Düşman uluslar, hızla güçlenip silahlanarak, saldırıya geçme hazırlıkları yapmaktaydılar. Bu haberler, başkanı ürküye, karamsarlığa ve sabırsızlığa sürüklüyordu.

Hemen her gün, bilim kurulunun çalıştığı üsse gidiyordu. Dünyayı ışınlayacak olan uydunun oluşmasındaki gelişmeleri izliyordu. Her fırsatta, çalışmaların yavaş ilerlediğini söyleyip sabırsızlığını belirtiyordu. Ama, bilim kurulu üyelerini, her şeyi kuralına göre yapma, ilkesinden saptıramıyordu.

Işın bombasını taşıyacak olan uydunun hazır olmasına, az bir süre kalmıştı. Bilim kurulu üyeleri, ışın bombası olayının, tarım küresine de bildirilmesini istediler. Başkan, buna pek gerek görmüyordu. Onlardan, olumsuz görüşler gelebileceğini düşünüyordu. Ama, genç bilim kurulu üyeleri, direnince, olanlar ve olacaklar, tarım küresine özgü özel bir şifre ile oradakilere duyuruldu.

Haberleşmeyi sağlayan görevli bilgin, hemen bir genel toplantı yaparak, yeryüzünden gelen haberi arkadaşlarına açıkladı. Sekiz, gümüş ışınların, insanları aptallaştırarak, köleleştirme yolunda kullanılacağı öğrenince, beyninden vurulmuşa döndü.

Oysa o gün, altın ışınlarla ışınlanmış beş bilginin kan sonuçlarını almıştı. Onların kan hücrelerinin, renksiz saydam görünüşleri de pembeye dönüşmüştü. Hücre çekirdeklerinde ise altın ışıltılı cisimcikler belirmişti. Sekiz uzayın gizemli sonsuzluğundan kopup gelen altın ışınları, artık, insanlığın yararına sunmaya karar vermişti... Sürekli olarak, bunu nasıl gerçekleştirebileceğini düşünüyordu. Yeryüzünden gelen haberle tüm sevinci ve coşkusu söndü. Toplantı sona erince, hemen laboratuvarına kapandı. Yeryüzündeki arkadaşlarının insanları ışınlamak için buldukları yöntem, ona ilginç gelmişti. O yöntemden yararlanarak, dünyadaki tüm insanları «iyi ışınlarla ışınlama» planı yapmaya girişti.

Yeryüzündekilerden önce davranmak zorunda olduğundan, fazla zamanı yoktu. Öncekilerle başkana şöyle bir bildiri yolladı.

«Sayın başkan, değerli arkadaşlarımla gümüş ışınların gücüyle olağanüstü bir silah oluşturduklarını öğrendim. Düşmanların ülkemize göz dikmesi karşısında, başka seçeneğimizin kalmadığını anladım. Uzun süreden beri, ben de çok etkin bir ışın bombası üzerinde çalışmaktayım. Mademki ülkem, bu denli tehlikededir, çalışmalarımı yoğunlaştırarak, ışın bombasını, kısa sürede kullanılabilir duruma getirebilirim.

Bence, insanların beyinlerinin bazı işlevlerini bozmaya yönelik olan ışın bombası, umduğunuz sonuçları vermeyebilir. En azından, insanları sürekli olarak ışınlayacak olan uydu, atmosfer olaylarından etkilenip görevini aksatabilir. Ya da yörüngeden çıkabilir. Belki de zamanla ışınlama dışında kalacak olan insanlar, gizinizi öğrenebilirler, içlerinden bazıları, aptal kölelerle dolu bir dünyadan sıkılıp uyduyu yok etmeye kalkışabilir ya da başınızdaki yansıtıcıları çıkararak, sizleri de ışınlayabilirler. Bu varsayımları daha da çoğaltabilirim...

Oysa, benim üzerimde çalıştığım ışın bombası, dünyaya bir kez uygulanacak. Tüm dünya bir an ışıktan bir kabuk içinde kalacak. Sonra... Sonrasını şimdi açıklamak istemiyorum. Ama, bana güveninizin sonsuz olduğunu biliyorum. Benim buluşum olan ışın bombası uygulamasından sonra, kendinizi, düşleyemeyeceğiniz nitelikte bir dünyada bulacaksınız. İnsanoğlu, bu olayla yeni bir yaşam evresine adım atacaktır. Eğer dediklerim gerçekleşmezse, siz yine, elinizdeki bombayla insanları ışınlayabilirsiniz, izin verin, önce, benim önerdiğim ışın bombası uygulansın. Bunu sizden rica ediyorum.»

Başkan bu haberi alınca, tepeden tırnağa coşku kesildi. Bilim kurulu üyelerini toplayıp Sekizin bildirisini okudu. Ve görüşünü açıkladı.

«Ben, önce Sekizin ışın bombasının denenmesinden yanayım. Sizler de bu konudaki görüşlerinizi hemen bildiriniz.» diyerek, Sekizin önerisini oylamaya koydu.

Bilim kurulu üyeleri, pek fazla düşünmediler. Tümü de Sekize sonsuz güven ve hayranlık duyuyorlardı. Bu nedenle hemen, başkanın görüşüne katıldıklarını bildirdiler.

Sekiz, önerisinin kabul edildiğini öğrenince, rahat bir soluk aldı. İyi ışınlar, özel tüpte kullanıma hazır durumdaydı. Ama, bu ışınlarla yerkürenin çevresinde ışıktan bir kabuk oluşmasını sağlayacak düzenek ve bu düzeneği, dünyaya götürececek bir uydu gerekiyordu.

Sekizin, ülkeyi düşmanlardan kurtarmak için olağanüstü bir ışın bombası oluşturmaya çabaladığını arkadaşları da öğrendiler. Tümü de onun çalışmalarına yardım etmeye hazır dılar. Tarım küresindeki bilginler, bu ulusal görev için birlik oldular. Tarımla uğraşan bilginler dışında kalanlar, Sekizin çevresinde toplandılar. Uzun ve yorucu çalışmalardan sonra, dünyayı, iyi ışınlarla saracak olan düzenek, ortaya çıktı. Durum, yeryüzüne bildirildi.

Başkan buyruk verir vermez, ışın bombasını taşıyan uydunun, tarım küresinden fırlatılacağı belirtildi.

Haberleşme aygıtının başında beklemekte olan başkan, öyle bir sevindi, öyle bir kıvrandı ki!., övgü ve sevgi sözcükleriyle yüklü, kutlamalar yağdırdı tarım küresindekilere. Sonra, bombaya değgin görüşünü bildirdi.

- Düşmanlar her an ülkemize saldırabilirler. Hiç zaman yitirmemeliyiz. Yalnız şu soruma açık seçik bir yanıt istiyorum, göndereceğiniz ışınlar, bana, aileme, buyruğumdaki saygılı görevlilere ve bilim kurulu üyelerine kötü bir etki yapar mı acaba?

Sekiz, bu soruyu hiç düşünmeden yanıtladı.

- Sayın Başkan, böylesine önemli bir konuyu gözardı edemeyeceğimi bilirsiniz. Söz konusu ışınları, burada maymunlar ve insanlar üzerinde denedim, insanoğlunu insanlaştırmaktan başka bir etki söz konusu değil.

Başkanın o denli acelesi vardı ki, insanın insanlaşmasının ne anlama geldiğini düşünmeye bile sabrı yoktu.

- Tamam! Uyduyu fırlatabilirsiniz!., buyruğunu verdi.

Uzayın derinliklerinden kopup gelen, iyi ışınlarla yüklü ışın bombası, tarım küresinin güney kapısındaki alandan, çok güçlü bir tepkiyle fırlatıldı...

Bu sırada, İleri Görüşlüler Ülkesi'ne düşman olan ülkeler de eylem birliğiyle oluşturdukları yakıcı, yıkıcı, boğucu, öldürücü, savaş silahlarını, en etkin konumlara yerleştirmişlerdi. Saldırı için son hazırlıkları yapıyorlardı.

Casuslar, bu haberi getirince, ileri görüşlü başkan, yaralı bir aslan gibi kükremeye başladı.

- Uzaydan gelen uydu, düşman saldırılarından önce dünyaya ulaşamazsa, tüm emeklere yazık olacak!., yazık., yazık!..

Başkan, dayanılmaz korkular içinde kıvranarak, acınıp dururken, uydu atmosfere girdi. Uzay gözlemcileri, başkana müjdeyi verdiler. Başkan, soluğunu kesip gözlerini, uzay gözlem aygıtının ekranına dikti, dünyaya hızla yaklaşmakta olan uyduyu izlemeye koyuldu.

O sırada uyduyu, düşman ulusların, uzay gözlem aygıtları da yakalamıştı. Gözlemciler, niteliği bilinmeyen bu cismi, hemen yok etmeye karar verdiler. Uydu, nükleer silahların vuruş alanına girer girmez, yok edilecekti.

Fakat, uluslararası eylem birliğini üstlenen savaş önderi, bu karara karşı çıktı. Uzaydan gelen bu cisme, silahla saldırmanın, tehlikeli olacağı görüşündeydi. Söz konusu cismi, silahla yok etmek yerine manyetik güçlerle avlayarak, incelemeye almayı önerdi.

Hemen manyetik güçle donanmış aygıtlar, uyduya yönetildi. Beklemeye geçildi. Uydu giderek, bu çekici tuzaklara yaklaşmaktaydı ki, ileri Görüşlüler Ülkesi'nin casusları durumu öğrendiler.

İleri görüşlü başkan, tuzak olayını duyunca, çılgına döndü. Hemen özel haberleşme aygıtıyla düşmanların savaş önderini aradı. Haberleşme aygıtının ekranında, savaş önderini görür görmez şunları söyledi.

- Dünyamıza yaklaşmakta olan bir uyduya, tuzak kurduğunuzu öğrendim. Bu davranışınız, aramızdaki anlaşmalara aykırıdır.

Savaş önderi, İleri Görüşlüler Ülkesi'ne saldırmak üzere olduklarının, anlaşılmaması için başkana pek iyi

davrandı.

- Saygılar sunarım sayın başkan, biz, uzaydan gelen uydunun size ait olduğunu bilmiyorduk. Gözlem araçlarımız, fazla gelişmiş değil. Onu dünyamıza zarar verebilecek bir gök cismi sandık. Kentler üstüne düşer de tehlike yaratır, diye düşündük... Bu nedenle avlamaya kalkıştık. Umarım uydunuzla ilgili bir açıklama yapabilirsiniz...

Başkan söylenenlere pek inanmamıştı. Ama, inanmış göründü.

- Uydu, tarım küresinden fırlatıldı. Oradaki özverili dâhi bilginlerimiz, doygü mama ile ilgili yeni bir formül oluşturmuşlar. Eski formül ve düzenekleri, yenileriyle pekiştirerek, ötekenden daha güçlü bir mama elde edecegiz. Buluşlarını bir an önce insanlığın yararına sunmak için sabırsızlanıyorlardı. Bu nedenle Nuhun gemisini beklemediler. Yeni formüllerle ek düzenek planlarını, uyduyla yolladılar.

Biliyorsunuz, tarım küresinde dünya için tehlike yaratabilecek hiçbir silah yok. Umarım bu uydudan kuşkulanmaya kalkışmazsınız...

Savaş önderi, kısa bir süre düşündü. Uyduyu avlarsa, doygü mama formülleriyle, ek düzenek planları hiçbir işe yaramayacaktı. Üstelik, ileri görüşlülerin öfkelerini üzerlerine çekmiş olacaktı. Belki de bu yüzden ileri görüşlü başkan, onlardan önce davranıp kendilerine saldıracaktı. Saldırı yerine, savunma durumuna geçmek, savaş planlarını alt üst edecekti. Nasıl olsa, İleri Görüşlülerini yenince, o formül ile düzenekler, kendilerinin olacaktı...

Bir solukluk sürede içinden bunları geçirdi ve ileri görüşlü başkana şu yanıtı verdi.

- Tarım küresinden gelen uydudan kuşkulanmıyoruz. Onu avlama planından da vazgeçtik.

Bu söyleşi sırasında, uydu, dünyaya yeterince yaklaşmıştı. Yerküreye bir kama gibi saplanma durumundayken, birden yön değiştirdi. Dünyanın çevresinde dönmeye başladı, işte o anda dev bir yumurtaı andıran uydunun gövdesi boydan boya açıldı. İçindeki iyi ışınlar, çevreye saçıldı. Kısa bir süre içinde dünya, ışıktan bir kabukla kaplandı...

İnsanlar, görülmemiş bir ışık seli içinde kaldılar. Ve o anda, elektrik çarpmasını andıran bir sarsıntıyla irkildiler. Ardından, bedenlerine derinden bir sızı yayıldı. İçleri de dışları gibi apaydınlık kesildi. Sonra varlıklarını, tepeden tırnağa doyumsuz bir erinç sardı. Işık seli, giderek görünmez oldu. İçi boşalan uydu ise, yörüngeden çıktı. Uzayın derinliklerine daldı.

Sekiz, bir süre düşündü. Çeşitli hesaplar yaptı. Sonunda dünya ile bağlantı kuramama nedenini buldu. İyi ışın bombasının, dünya çevresinde oluşturduğu kabuğun ışınları, kısa sürede insanlara akmıştı. Ama, ışınları birarada tutan bağlayıcı bileşim, dünyayı saran manyetik bir kabuk olarak kalmıştı. Tarım küresinin dünya ile bağlantı kurmasını bu kabuk engelliyordu. Uzaydan gelen ses dalgaları, kabukta yok oluyordu. Sekiz bu gerçeği anlayınca, ölçsüz bir öfkeye kapıldı. Böyle bir yanlışı ilk kez yapıyordu...

Durumu, arkadaşlarına açıklamak zorundaydı. Hemen bir genel toplantı düzenlendi. Zaten herkes, dünya ile bağlantının kesilmesinin nedenlerini merak etmekteydi. Sekiz, olayı şöyle açıkladı.

- Arkadaşlar, özveriyle uğrayıp elbirliğiyle oluşturduğumuz uydu, dünyaya ulaştı. İçindeki ışınları, yerkürenin üstüne boşaltarak, ışıktan bir kabuk oluşmasını sağladı. Dünyayı saran bu kabuk, altın ışıltılı «iyi ışınlar»dan oluşmuştu. İyi ışınlar, kısa sürede, yere süzülüp insanların kan hücrelerine işledi. Böylece amaca ulaşmış olduk.

Uzun süredir, bu ışınlar üzerinde çalışmaktaydım. Deney yaptığım günlerde, olağanüstü bir rastlantıyla altın ışınların gizini çözdüm. Biliyorsunuz, tarım küresi, uzaydan gelen ateş parçalarının saldırısına uğradığı sırada, pek çoğumuz, ruhsal, bedensel hatta zihinsel yönden önemli sarsıntılar geçirdik. Ama, olay sona erip de ortalık yatışınca, yavaş yavaş kendimizi topladık. Sadece beş bilgin arkadaşımızın, uyumsuzlukları sürüyordu. Kendileri hasta değillerdi. Ama, toplumumuzu tedirgin edici bir kişiliğe bürünmüşlerdi. Doktorlar, dünyanın bu tür uyumsuz kişilerle dolup taşıdığını söylüyorlardı. Onların zamanla eski seçkin bilim adamı kişiliğine yeniden kavuşacaklarını umuyorlardı. Onları, hepimiz hoşgörülle bağrımıza bastık. Zaman zaman tanık olduğumuz yersiz öfkelerini, hatta gereksiz kavgalarını, sabırla savuşturuyorduk.

Bu beş arkadaşımız, birdenbire, öylesine olumlu ve uyumlu bir kişiliğe büründüler ki!.. Sizler, onları tarım küresinin peygamberleri gibi görmeye başladınız. Bu kez, bizler bu beş arkadaşımızın yanında, uyumsuz ve dengesiz, geçimsiz, sinirli... kişiler durumuna düştük...

Sekiz bu açıklamayı yaparken, ışınlanan beş bilgin, merakla ayağa kalkmış, dikkatle Sekizin sözlerini dinliyorlardı. Salondaki öteki bilginler de gözlerini beş bilgine çevirmişlerdi. Sekiz,

- Evet, dedi, işte onlar, iyi ışınların gizemini çözmeme neden olan beş arkadaşımız... İyi ışınları, ilk olarak, onların üzerinde denedim. Bu bilinçli ve planlı bir deney değildi. Sadece bir rastlantıydı... Kendileri, düşünce evinin önünde duruyorlardı. Deney aygıtından kaçan ışınlarla, bir an ışın seline kapıldılar...

Beş bilgin, şaşkınlık içinde birbirlerinin yüzüne bakıyordu. Sekiz, sözünü sürdürdü.

- Bu olaydan sonra, onlarda elle tutulur bir iyilik, uyumluluk, saptadım. Kısa sürede, her biri birer peygamber kesildiler. Bunun üzerine tüm gücümle altın ışınları incelemeye giriştim. Uzun ve yorucu deneylerden sonra, iyi ışınlarla ışınlanan maymunların, kan hücrelerinin değişime uğradığını saptadım. Rastlantıyla ışınlanan beş arkadaşımın kan hücrelerini de inceledim. Onların hücrelerinde de benzer değişimi gördüm. Kendilerini örnek insan kılan, işte bu hücre değişimiydi...

Bu olguları sizlere, daha sonra belge ve kanıtlarıyla açıklayacağım. Altın ışınları nereden elde ettiğimi merak ediyorsunuzdur. Onu da açıklayayım. İyi ışınlar adını koyduğum, altın ışınları, uzaydan gelen ışın yumağını ayrıştırarak elde ettim. Tıpkı, dünyaya enerji kaynağı olarak gönderdiğimiz, gümüş ışınlar gibi...

Altın ışınların özelliklerini kesinlikle saptayınca, birbirleriyle yeniden savaşmaya kalkışan dünyalıları, ışınlamaya karar verdim. Bu benim için kutsal bir görevdi. Sizlerin de yardımıyla iyi ışınlar insanlara ulaştı.

Bundan sonra dünyada, pek çok şey değişecek. Artık insanlar, insanları öldürmeyecek. İnsanoğlu, tüm yeteneklerini, insanlığın yararına kullanacak. Hiçbir zaman savaşlar çıkararak, yaptıklarını yıkamayacaklar. Kısa sürede, kendilerine, mutluluk içinde yaşayabilecekleri bir dünya kuracaklar, insanlar artık, insanlığın yüzkarası olan sevgisizlik, yalancılık, kıskançlık, bencillik, kendini beğenmişlik, kin, nefret, öfke, düşmanlık, acımasızlık ve cana kıyma... gibi duygu ve davranışlardan arındılar. Bundan sonra, insanlar, evrenin yüce yarattığı olan «insan» adına ve yüceliğine yakışan, doyumsuz bir yaşam sürecekler.

Bilginler, şaşkınlık ve hayranlık içinde, Sekizi dinliyorlardı. Onun bir anlık suskunluğundan yararlanıp hep birden ayaklandılar. Kendisini coşkuyla alkışlamaya başladılar... Alkışlar sona erince, iki yüz elli numaralı kimya bilgini söz istedi.

- Sevgili arkadaşım Sekiz, insanoğluna ulaştırdığınız bu olağanüstü hizmetten ötürü sizi yürekten kutlarım, iyi ışınlarla ışınlandıklarını, şimdi öğrendiğim, beş bilgin arkadaşımın davranışlarını hep özenle izliyordum. Onlar gibi dirliğe ve olgunluğa erişebilmek için pek çok kez, düşünce hücrelerine kapandım. Günlerce kendimi irdeledim. Ama, başaramadım. Şimdi gerçeği öğrenmenin kıvancı içindeyim. Umarım, bu kutsal ışınlardan, bizler

de yararlanabiliriz. Ayrıca, yeryüzündeki uygulama sonuçlarını çok merak ediyorum. Yeni insanı, yeni dünyayı tanımak için hemen yerle bağlantı kuralım. Işınlanmış insanlarla konuşalım. Kim bilir ne ilginç şeyler duyacağız!..

Sekiz açıklamalarını şöyle sürdürdü.

- Saygıdeğer arkadaşlarım. Özüme gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ederim. Yeryüzündeki insanların, korkunç silahlarla ülkemize saldırmak üzere olduklarını öğrenince, ölçsüz bir ürküye kapıldım. Kuşkusuz, bizimkiler de onlara karşı koyacaklardı. Hem de bunu, insanları aptallaştırarak, köleleştirmeye yönelik, iğrenç bir silahla yapacaklardı... Gerçeği öğrenince, gözüm bir şey görmez oldu. İyi ışın bombasını, yeryüzüne ulaştırmaktan başka, bir şey düşünemedim. Kendimi ve buradakileri unutarak, iyi ışınların tümünü dünyaya yolladım. Yazık ki biz, dünyadakilerin eriştiği o kutsal dirliğe, arılığa, olgunluğa ve insanca yüceliğe erişemeyeceğiz. Uzun süredir, altın ışınlarla deney yapıyorum. Hiçbir gün onlardan kendim adına yararlanmayı düşünmedim. Bu gizemli ışınlarla aramda hep deney aygıtları vardı. Bu yüzden ben de sizler gibi ışınlanmadan yoksun kaldım.

Tüm bilginler, üzüntüyle içlerini çektiler. Sekiz sözlerini sürdürdü.

- Yaptığım yanlış bununla da kalmıyor arkadaşlar. Bilmem beni bağışlayabilecek misiniz? Işın bombasını oluştururken, iyi ışın demetlerini, yoğun biçimde birbirine bağlayabilmek için manyetik bir bileşimden yararlanmıştım. Işınlar yere akınca, bu manyetik bileşim, dünya çevresini saran, gereksiz bir kabuk olarak kalakaldı...

Işınları ulaştırmak istediğim yer, dünya, kurtarmaya çabaladığım da insanlardı. Olanca dikkatimi bu doğrultuda yoğunlaştırmıştım, iyi ışınlar, yeryüzüne akıp gidince, bağlayıcı bileşimin dağılıp dağılmayacağını hiç düşünmedim... Bilginlerden biri söz istedi.

- Bu manyetik kabuk atmosferin bileşimini bozar mı acaba?

Sekiz,

- Hayır, dedi, böyle bir sakınca söz konusu değil. Tersine, altın ışınların etkisiyle atmosfer, geçmişteki nükleer savaş artıklarından bile arınacak. Manyetik kabuğun, atmosfer ve atmosfer olaylarına olumsuz bir etkisi olamaz. Ama, bize çok zararı dokundu. Yazık ki, bu yüzden dünya ile haberleşemiyoruz. Ne bizden giden ses dalgaları dünyaya ulaşabiliyor, ne de dünyadan gelenleri biz alabiliyoruz..

Bu haber üzerine, bilginler, donakaldılar. İçlerinden üç yüz numaralı matematik bilgini, söz istedi.

- Bu zorunlu tutsaklık gerçekten can sıkıcı. Acaba bu durum ne kadar sürer?

Sekiz, kararsızlıkla yanıtladı.

- Bu konuda henüz bir inceleme yapmış değilim. Manyetik kabuk belki bir süre sonra çözülüp dağılabilir. Uzun yıllar dağılmayabilir de... Laboratuvarıma döner dönmez hemen, bağlayıcı bileşimin özelliklerini incelemeye girişeceğim, inanın, yaşamım boyunca, hiçbir konuda bu denli derin üzüntüye kapılmamıştım. Yaptığım yanlış ve eksik iş, kişiliğime ters düşen nitelikte. Bu olayla birden, özgüvenimi yitirdim.

Bilginler, Sekizin bu konuşmasından çok etkilenmişlerdi. Dört yüz numaralı bilgin söz istedi.

- Sayın Sekiz, bu denli dertlenmeyin. Unutmayın ki, insanüstü bir buluşla insanlığı yeni bir savaşın eşiğinden kurtardınız. Kanımca, kendinize haksızlık ediyorsunuz. Bu tür yanlışları hepimiz yapabiliriz.

Biz zaten, insanlık adına, her şeyimizden vazgeçerek buraya geldik. Dünya ile haberleşemesek bile, burada yaşamımızı sürdürebiliriz. Besinimiz var. Çalışma, araştırma olanaklarımız var. Benim için bu sonuç hiç de üzüntü konusu değil. Bizim dünyamız burası. Korkuya, ürküye kapılmadan, doğal yaşamımızı sürdürelim. Bakarsınız bir gün, dünya ile haberleşme yeniden sağlanabilir.

Öteki bilginler de dört yüz gibi düşünüyorlardı. Bir ağzdan,

- Bu görüşe biz de katılıyoruz. Tarım küresi, bizim yurdumuz, evimiz, ailemiz her şeyimiz. Dünya ile haberleşemesek de burada hep birlikte mutlu bir yaşam süreceğimize inanıyoruz... dediler.

Sekiz, derin bir soluk aldı. Kendisini bağışlayan arkadaşlarına, yürekte teşekkür etti.

- Sağolun değerli arkadaşlarım. Yaptığım yanlışları bağışlamış olmanız beni çok mutlu kıldı. Haberleşme aygıtını sürekli olarak açık tutalım. Belki de bir gün, yolladığımız işaretler dünyaya ulaşabilir. Sanırım dünyadakiler, tarım küresinden haber alamayınca, Nuhun gemisiyle bizi aramaya gelirler. Dilerim ki, manyetik kabuk, geminin güdümünü bozmasın!.. Biz de küçük bir uydu yapıp dünyaya haber ulaştırabiliriz. Ama, bu, sakıncalı olur. Uydu, manyetik kabuğu aşabilse bile, dünyada insanların üstüne düşebilir. Bunu göze alamayız. Bu durumda beklemekten başka çıkar yol yok.

Işın bombasını oluştururken hep ışınlanmış insanların kuracağı yaşam düzenini düşünüyordum. İyi insanların iyi dünyasından gelecek, barış, sevgi, kardeşlik... haberleriyle mutlu olmayı, gönenmeyi kuruyordum. Ama olmadı...

Sekizin sözleri sona erince, toplantı dağıldı. Herkes sanki hiçbir şey olmamış gibi görevlerinin başına döndüler.

Sekiz, kendi bölümüne vardığında, bacakları gövdesini taşımayacak duruma gelmişti. Olanlardan ötürü bir türlü kendini bağışlayamıyordu. insanlığa yaptığı hizmetten kaynaklanan ölçsüz coşku, içini kaplayan kapkara kaygılar arasında, eriyip gitmişti. «Benim yüzümden, arkadaşlarım uzayda tutsak kaldı.» diye söylenerek, gidip yatağına uzandı. Hemen gözleri kapandı. Varlığı, pırıl pırıl yıldızlarla dolu sonsuz bir boşluğa doğru kaydı gitti.

Bir süre, yıldızlardan oluşan coşkun bir nehirde, akıntıya kapılmışçasına ilerledi. Sonra, üstünde renk renk ışın demetleri belirdi. Yüzlerce, görkemli ebem kuşağı sardı çevresini. Ellerine, kollarına, ayaklarına, bacaklarına dolanarak, onu sımsıkı bağladılar...

Sekiz, hiç karşı koymadı. Işın demetlerine tutsak olmak ve ebem kuşağına dolanıp göğe ağmak, çok hoşuna gitmişti. Kendini, öylece, uzayın derinliklerine salıverdi.

Uzayın görkemli dingiliği içinde yol alırken, birden, garip sesler doldu kulaklarına. Beyaz bulutlara bürünmüş birkaç kişi, uçarak kendisine yaklaşmaktaydı. Gelenlere dikkatle bakınca, annesini tanıdı. Yanında kendine benzer bir adam vardı. «O da babam olmalı» dedi içinden. Sonra, ileri görüşlü başkan girdi araya. Üçü de kendisini, tutsak olduğu ışın demetlerinden kurtarmaya giriştiler. Bir yandan da, «İşte. Kurtuldu, açılıyor... Kurtuldu!..» diyorlardı...

Sekiz, yavaş yavaş göz kapaklarını araladı. Çevresini almış olan insanlara baktı. Aralarında annesinin de olması gerekiyordu, ama yoktu. Dikkatle bir kez daha süzdü oradakileri. Arkadaşlarının, merakla kendisine bakmakta olduğunu görünce, şaşırıldı.

- N'oldu, neden yatağımın çevresine toplandınız?

Sekizi, yüz yetmiş beş numaralı tıp bilgini yanıtladı.

- Asıl sen söyle neler olduğunu. Hastalığından hiç söz etmemiştin.

Sekiz, şaşkın şaşkın bakındı.

- Hasta değilim ki!.. Sadece çok yorgundum. Toplantıdan dönünce, dinlenmek için yatağıma uzandım. Dalıp gitmişim. Öyle güzel bir düş gördüm ki!..

Yüz üç numaralı tıp bilgini gülümseyerek söze karıştı.

- Beş gün süren bu güzel düşü, hepimiz merak ediyoruz doğrusu...

- Beş gün mü dedin?

- Elbette, genel toplantıdan bu yana beş gün geçti. Sen o günden beri dalgın yatıyorsun. Yürek atışların, kan basıncın öylesine düştü ki!., ölmekte olduğunu sandık. Şimdi bize, yarı ölü durumdayken gördüğün, o çok güzel düşü anlat bakalım da yaşama dönmüş olduğuna iyice inanalım...

Sekizin yüzü apaydınlık oldu. Mutlu bir gülümseme belirdi dudaklarında.

- Anlatırım, dedi, gerçekten çok güzel, çok görkemli bir düşdü bu. Ve anlatmaya başladı...

Yeryüzünde, ışınlanan insanlar da birbirlerine çok güzel, çok görkemli bir düş gördüklerini söylüyorlardı.

- Güpegündüzdü. Uyanıktım. Ama, gördüklerim, ancak düş olabilir. Birden her yer, ışığa boğuldu. Tepeden tırnağa, öylesine görkemli bir ışın seline kapıldım ki!.. Bir an elektrik akımına tutulmuş gibi oldum. Her yanıma, derinden bir titreme sardı. Damarlarımda tatlı bir sızı belirdi. Sonra her şey bitti. Işık seli yok oldu. Varlığımı, hiç tatmadığım bir huzur kapladı. Yeniden doğmuşa döndüm...

- Ben de gördüm bu düşü...

- Ben de...

- Ben de...

- Ben de...

İnsanlar, gördükleri bu düşü birbirlerine anlatırken, öylesine coşup taşıyorlardı ki!.. Sanki müjdeleşir gibiydiler. Bu coşkulu söyleşiler, günlerce sürdü... Sonra herkesin başından geçmiş olduğu için «düş olayı» kanıksandı. Doğal bir olguymuş gibi benimsenerek, söz konusu edilmez oldu...

İleri Görüşlüler Ülkesi'nin, ileri görüşlü başkanıyla bilim kurulu üyeleri, ışın seline, gök gözlem odasında kapılmışlardı. Görkemli düşten ayılıp da kendilerine geldiklerinde, ilk iş olarak, birbirlerine şu soruyu sordular.

- Ben olağanüstü bir düş gördüm. Sen de gördün mü?..

Sonra herkes birbiriyle yarışarcasına gördüğü düşü anlatmaya girişti. Ne var ki, dâhiler ve ileri görüşlü başkan, kendilerini tez topladılar. Hemen Sekizin ışın bombasını anımsadılar. Bakışlarını, uzay gözlem aygıtlarının ekranlarına çevirdiler.

En son olarak, ışın bombası taşıyan uydunun, yörüngesine oturup dünya çevresinde dönmeye başladığı

görüntüyü anımsıyorlardı...

Ekran bomboştı. Hemen, haberleşme aygıtına başvurdular. Nice uğraşılsa, tarım küresiyle bağlantı kuramadılar. Başkan, olup bitenleri anlamak için, dışarıya, halkın arasına çıkmayı önerdi-

Sokaklar, bayram gününü andırıyordu, insanlar yeryüzünde yaşamaya başlayalı beri, ilk kez, böylesine mutlu ve neşeliydiler. Rastlaşan herkes önlerini kesip ölçsüz bir coşku içinde, gördükleri düşü anlatmaya girişiyordu. Başkanla bilim kurulu üyeleri de içlerindeki coşkuyu yenemiyor, hiç tanımadıkları kişilere, ballandıra ballandıra, o düşü anlatmaya koyuluyorlardı...

Uzun süre sokaklarda dolaşp halkla coşku alışverişinde bulunduktan sonra, bilim üssüne döndüler. Yeniden ve pek çok kez, tarım küresini aradılar. Fakat, hiçbir yanıt alamadılar. Bir süre beklemeye karar verdiler. Bu süre içinde bağlantı sağlanamazsa, tarım küresine birkaç bilginle birlikte, Nuhun gemisini göndermeye karar verdiler.

İnsanlar, gerçekten, tinsel ve zihinsel yönden, yeniden yaratılmış gibiydiler. Birbirlerini öylesine seviyor, sayıyor, birbirleriyle öylesine yardımlaşıyorlardı ki!.. Sevgisizlik, yalan, dolap, düşmanlık, bencillik, kıskançlık, hainlik, kin, nefret, öfke, kendini beğenmişlik, acımasızlık, cana kıyma... gibi kavram ve davranışlardan arınmışlardı. Bu kavramlar, artık, geçmişte yaşayan insanların varlıklarını, kanser gibi sarmış, kötü birer hastalık olarak nitelendiriliyordu. Yeni insanlar, bu hastalıklardan nasıl arındıklarını bilemiyorlardı. Ama, o görkemli düş gününden sonra, yepyeni bir insan olduklarının bilincindeydiler. Bu bilinçle yaşadıkları çağa «Işın Çağı» adını vermişlerdi.

Işın Çağından önceki çağdan kalma kitaplar, filmler, resimler, savaş planları, savaş raporları, soygun, baskın, cinayet dosyaları, çeşit çeşit insan öldürme araçları... Işın Çağı insanlarına tiksinti ve utanç veriyordu. Yakıcı, yıkıcı, boğucu, parçalayıcı bombalar, tüfekler, tabancalar, insan gövdesini delik deşik etmeye yarayan, boy boy, biçim biçim mermilerin bir bölümü, örnek olarak, müzelere kaldırılmıştı. Arta kalanlarsa yok edilmişti. Yeni insanlar onları müzelerde görünce bile dehşete kapılıyorlardı.

Dünyadaki bilim adamları, birlik olmuşlardı, insanoğlunu, Işın Çağına yaraşır biçimde yaşatmaya yönelik, buluşların peşine düşmüşlerdi. Herkes, kendi yeteneği ve birikimi doğrultusunda, insanlık için iyi ve yararlı bir şeyler oluşturmaya çabalıyordu.

Işınlamadan hemen sonra, ileri görüşlü başkan, doygü mama ile tohum üretme üslerini, yabancı ulusların bilginlerine açmıştı. Onlar da kısa sürede, doygü tohumu ve doygü mama üretmeyi öğrendiler. Ülkelerinde benzer düzenekler kurarak, bol bol üretime giriştiler. Bu yolla dünyada, beslenme sorunu sona erdi. Artık, insanların karın doyurmak için canlarını dişlerine takarak, koşuşturmaları gerekmiyordu, ileri görüşlü başkan, atmosfer tarım kürelerinin oluşma plan ve yöntemlerini de dünya bilginlerine açıkladı.

Ülkeler arasında, patlayıcı maddelerle dikenli tellerle, utanç verici duvarlarla oluşturulan sınırlar da kaldırılmıştı. İnsanlar artık ırk, dil, din, renk ayrımı gözetmiyorlardı. «Dünya insanoğlunun» görüşüyle elbirliği, güçbirliği, gönül birliği, oluşturmuşlardı. Dünyanın, geçmişteki doğal güzelliklere kavuşturulması, uluslararası amaç edinilmişti.

İnsanlar, geçmişle ilgili filmlerle, kitaplarda, resimlerde yeryüzünü kaplayan, yemyeşil ormanları, bağları, bahçeleri, çayırları, ovaları pırıl pırıl denizleri, gölleri, akarsuları görüyorlardı. Öyle bir dünyada yaşamaya, dayanılmaz bir özlem duyuyorlardı.

İşte bu ortak özlem, insanları birbirine sımsıkı bağlıyordu. Bilim adamları da dünyayı yeniden canlandırmaya çabalayan insanlara, önderlik ediyordu.

Önce, toprak örtüsünü canlandırmakla işe başladılar. Bunun için, küllenmiş ölü toprağı, laboratuvarlarda oluşturulan, gübre niteliğindeki yapay bileşimlerle besleme deneylerine giriştiler. Küçük alanlarda denenen bu yöntemle toprak, yavaş yavaş canlanmaya başladı.

Buralara, müze çiftliklerde korunmakta olan bitki tohumlarından ekildi. Bu gelişmeleri tüm insanlar ilgi ve umutla izlemekteydiler. Tohumlar yeşerince, sanki dünya yeniden bulunmuşçasına coşkuya kapıldılar.

Söz konusu deneyler, tek bir ülkede değil, tüm ülkelerde yapılıyordu. Çeşitli ulusların bilginleri, bu yöndeki yeni buluşlarını, sürekli olarak birbirlerine müjdeliyorlardı.

Göllerde, denizlerde, akarsularda yapılan canlandırma çalışmaları, pek kolay olmadı. Oralar, geçmiş çağda öylesine hor kullanılmış, kirletilmişti ki!.. Daha sonra da nükleer bomba artıkları, rüzgârla savrulup ölü toprak bulutlarıyla kaplanmıştı. Güzelim sular, bataklığa dönüşmüştü. Ülkeler bu konuda da iş ve gücünü birleştirdiler. Uluslararası bilginler birliği, oluşturdukları yeni araç ve gereçlerle suları pislikten arıtmaya giriştiler.

Temizlenen yerlere, müze çiftliklerden getirilen örnek su yaratıklarını salıverdiler. Oralarda da yaşam yeniden canlanmaya başladı.

İnsanları sevindiren en önemli olay, ışın çağı başlayalı beri hava kirliliğinin, yok olmasıydı. Nükleer savaş, dünyayı yakıp kavurarak, yaşanmaz duruma getirdiği gibi atmosferi de bozmuştu. Atmosferi oluşturan bazı gazlar, yok olmuş, kimileri de nitelik değiştirerek soysuzlaşmıştı. Bu yüzden hem solunan havanın bileşimi yozlaşmış hem de atmosfer olaylarında bazı aksamalar baş göstermişti.

İnsanoğlu, savaş sonrasında «açlık» konusundan başka bir konuya eğilme olanağı bulamamıştı. Atmosferdeki bu değişikliğe ister istemez boyun eğmişti. Soluduğu hava, gırtlaklarını dağlıyor, ciğerlerine diken gibi batıyordu. Derisi ise giderek mora dönüşmekteydi. Ama, ışın çağından önce, bu duruma hiçbir çare bulunamamıştı...

Dünyayı canlandırıp yeşertme çalışmaları sürerken, bir yandan da ışın çağına yaraşır uygarlık planları oluşturuluyordu. Bu konuyu, «uluslararası dâhiler kurultayı» üstlenmişti. Dünyadaki dâhiler, ışın çağının uygar dünyasını yaratmak için çeşitli planlar hazırlamışlardı. Bu planları uluslararası dâhiler kurultayında birbirlerine aktaracaklardı.

İlk kez toplanacak olan uluslararası dâhiler kurultayına, İleri Görüşlüler Ülkesi de beş yüz genç dâhi arasından seçilen, on temsilci göndermişti. Kurultay açılınca, dünya dâhileri birbirlerini sevgiyle selamladılar. Tümü de insanlık için yararlı bir şeyler oluşturmanın coşkusu içindeydiler.

Dâhilerin bir bölüğü, ışın çağı dünyasına deşgin düşlerini anlattılar. Çeşitli öneriler sundular.

«Atom çağı» diye adlandırılan yakın geçmişte, uygarlık adına kurulan fabrikaların, övgüyle ve onurla insanlık hizmetine yeni buluş olarak sunulan, çeşitli araçların, aygıtların, taşıtların, çoğunun, dünyaya zararlı nitelikte olduğu vurgulandı. Işın çağı buluşlarının, kesinlikle dünyaya zarar vermeyecek nitelikte olması, ilke olarak kabul edildi.

İşte bu aşamada, İleri Görüşlüler Ülkesi'nin, dâhi temsilcileri, söz istediler. Kurultay başkanı, onları hoşnutlukla kürsüye buyur etti. Kendileri, doyguyu bulan dâhilerin temsilcileri olarak, kurultayda saygı ve sevgi odağı durumundaydılar. Kürsüye gitmek üzere ayağa kalktıklarında, dakikalarca alkışlandılar.

Dâhilerin konuşmaları, dil bilgisayarınca, tüm dillere çevriliyordu. Kurultay üyeleri, konuşmacıları, kulaklıklarla rahatça dinliyorlardı. Önerilen planlar da büyük ekranlara yansıtılarak üyelere sunuluyordu.

İleri Görüşlüler Ülkesi'ni temsil eden on dâhi, önce kendilerini tanıttılar.

- Ben yüz üç numaralı fizik bilginiyim.
- Ben kırk numaralı nükleer enerji bilginiyim.
- On sekiz numaralı kimya bilginiyim.
- Adım elli iki. Atom uzmanıyım.
- Yetmiş dokuz atmosfer bilginiyim.
- Dört yüz üç insan beyni uzmanıyım.
- İki yüz bir. Uzay matematiği bilginiyim.
- Üç yüz yetmiş dokuz. Nükleer enerji değerlendirme uzmanıyım.
- Yedi. İnsan hücreleri uzmanıyım.
- Yirmi dört. Yerküre bilginiyim.

Kurultay üyeleri her birini coşkuyla yeniden alkışladılar. Kırk numaralı nükleer enerji bilgini, arkadaşlarınca, sözcü olarak seçilmişti. Hemen konuşmaya başladı.

- Saygıdeğer dâhi dostlarımız! Görüyorum ki, ışın çağı dünyasını yaratmak için hepiniz iyi niyetle, coşkuyla, özveriyle çalışıyorsunuz. Temel amaç, insanı, sağlıklı rahat ve mutlu kılmak olduğuna göre, biz de bu doğrultuda payımıza düşen görevi seve seve üstlenmeye hazırız.

Işın çağı uygarlığının, kısa sürede, tüm görkemiyle ortaya çıkacağına inanıyoruz. Bizler, atom çağının sonlarında, bazı yeni buluşları düşlemeye başlamıştık. Ülkemizde yetişen dâhilerin bir bölümü, bu düşlere dayalı, olağanüstü nitelikte, planlar bile yapmışlardı. Fakat birden kapımıza, yeni bir savaş gelip dayandı. Pizler de bu planları, büyük bir çöle gömdük. Savaştan sonra çıkarıp uygulamaya geçecektik. Şimdi bu planları elbirliğiyle uygulayabiliriz.

Size burada, çok önemli bir konuyu açıklamam gerek. Biz bu olağanüstü planları, elimizde bulunan çok değerli bir enerji kaynağına güvenerek yaptık. Bu kaynak, bir süre önce bağlantıyı yitirdiğimiz ve halen uzayda izini bulmaya çabaladığımız, tarım küresinden gönderilmiştir.

Elimizde bulunan bu olağanüstü güç kaynağı, uzun yıllar, dünyamızın enerji gereksinimini karşılayacaktır. Işın çağı uygarlığını, işte bu güçle gerçekleştirebiliriz.

Bu açıklama, coşkuyla karşılanıp dakikalarca alkışlandı. Hemen, çölde gömülü bulunan planların çıkarılmasına karar verildi.

Planlarla birlikte, yeni buluşlara ve uygulamaya değgin, çok değerli kitaplar da çöle gömülmüştü. Uzman görevliler, bu değerli gömüyü, kısa sürede yeraltından çıkarıp uluslararası dâhiler kurultayına sundular. Kurultay üyelerinin bu planlar karşısında gözleri kamaştı. İleri Görüşlüler Ülkesi'nden gelen bilginler önderliğinde, söz konusu planlar ve kitaplar aylarca incelendi. Sonra iş bölümü yapıldı, planların uygulanmasına girişildi.

Önce, uluslararası iş ve güç birliğiyle gerekli hammaddeler sağlandı. Her şey hazır olunca, ilk uygulama, ulaşım konusunda yapıldı. Havayı sürekli olarak kirleten, taşıt araçları kaldırıldı. Sokaklarda, gümüş ışınlardan elde edilen güçlü «Işın yolları» oluşturuldu.

İnsanlar, ışın yollarında yolculuk yapabilmek için bellerine, manyetik düzenekli bir kemer takıyorlardı. Bu kuşakla ışın yoluna giren kişinin, hemen ayağı yerden kesiliyordu. Kuşağın tokasında dört düğme ile iki minik kol vardı. Düğmelerden biri hareketi ve durmayı sağlıyordu. İkincisi yön değiştirmeye yarlıyordu. Üçüncüsü, yoldan ayrılma ya da yön değiştirme sırasında, arkadaki yolculara işaret veriyordu. Dördüncü düğme hız düğmesiydi. Acelesi olanlar, özel hız şeridine geçip bu düğmeye basıyorlardı. Böylece uçarcasına bir hızla yol alma olanağına kavuşuyorlardı. Minik kollar ise kemeri yolculuğa göre programlamaya yarlıyordu. Yeryüzü, kısa sürede, ışın yollarından oluşan görkemli bir ağla sarıldı. Petrol, kömür gibi enerji kaynakları kullanılmaz oldu.

İnsanoğlu öylesine mutluymdu ki!.. Bilim adamları, insanları mutlu gördükçe, ölçsüz bir istek ve coşkuyla yeni buluşların peşine düşüyorlardı.

Işın çağı buluşlarında sıra, soğuk ülkelerdeki ısınma sorununa gelmişti. Bu buluşun planı da hazırdu. Dâhi bilginler, bu sorunu, o güne dek hiç düşünülmemiş bir yöntemle çözeceklerdi.

Kış soğuklarında, ısınması gereken insandı. Konutları ısıtmanın hiçbir anlamı ve yararı yoktu. Sağlıklı bir insanın, değişmez bir ısı vardı. Bu ısı soğukta düşmüyor, sıcakta ise yükselmliyordu. Üşüme olayı, deride oluşan bir duyumdur. Soğğun, derinin duyarlık alanına işlemesine engel olunacaktı. Bu yöntemle üşüme duyumu ortadan kalkacaktı. Hayvanların derilerinin alt yüzeylerini kaplayan yağ katmanları, onların üşmesini engelliyordu.

İnsanları saran deri de üst ve alt deri olmak üzere iki katmadan oluşuyordu. Üst derinin alt yüzü iç derinin görevlerini aksatmayacak bir bileşimle kaplanırsa, insanlar da üşümekten kurtulacaktı.

Bu bileşim, insan derisine, buhar şeklinde püskürtülerek uygulanacaktı. Bileşimin yoğunluğu, ter salgısının yoğunluğundan az olacaktı. Bu nedenle terin, gözeneklerden dışarı atılmasına engel olamayacaktı. İnsanın üşümemesini sağlayan koruyucu bileşim uygulaması, yılda bir-kez yinelenenecekti...

Bu buluş üzerinde çalışan bilim adamları, öncelikle soğuk geçirmeyen özel bileşimden, tüm insanlara yetecek kadar ürettiler. Sonra soğuk ülkelerde, halk için genel buharlama üsleri Oluşturuldu, uygulanmaya başlandı, insanoğlu, bu buluşu da bayram sevinciyle coşa taşta kutladı. Soğuk ülkelerde, evlerden, okullardan, işyerlerinden, ısıtma düzenekleri kaldırıldı. Her türden birer örnek alınarak, müzelere kondu. Yapay ormanlarda yeni yeni üremeye başlayan, kaplan, leopar, vizon, tilki, tavşan... gibi kürk hayvanları da postlarını insanlardan kurtarmış oldular... Dünya dâhilerinin bir bölümü de insan sağlığı üzerine, yararlı buluşlar peşine düşmüşlerdi, insanların en çok bozulan organları, kalp, mide, karaciğer, böbrek ve akciğerlerdi. Bilginler, bu organlar işe yaramaz duruma gelince, yerlerine yapay organlar koymayı amaçlıyorlardı. Bu amaç doğrultusunda yoğun çalışmalara girişildi. Ve hasta organları yapay ya da ölümlerden alınma sağlam organlarla değiştirme buluşu gerçekleştirildi. Uygulama ise kısa sürede yaygınlaştı.

İnsanları en çok tedirgin eden durumlardan biri de yaşlılıktı. Bu konuyu üstlenen bilginler, insanın yıpranan hücrelerini, olağanüstü bir buluş olan, özel aşılarda destekleyerek, gençleştirmeyi başardılar. Böylece, yaşlılıktan kaynaklanan, güçsüzlük, deri buruşması, beyinde, dolaşım, solunum, sindirim ve duyu organlarında beliren aksamalar, ortadan kaldırıldı, insanlar artık, bulaşıcı hastalıkları da güçlü aşılardan etkisiyle nezle gibi ayakta geçiriyorlardı.

Bu buluşlar, tüm dünyada uygulanmaya başlayınca, insanlar, dünyanın ve yaşamın gerçek tadını tattılar. Yaratılalı beri, erişemedikleri katıksız, gölgesiz bir dirlik, rahatlık ve mutlulukla yaşamlarını sürdürmeye

başladılar.

Bu olumlu koşullar, dünya nüfusunun hızla artmasına neden oldu. Toplumlar artık, savaşlarla ve hastalıklarla kırılıp eksilmiyordu. Tersine, insanlar, yaşamlarını uzun yıllar sürdürüyorlardı. Giderek, dünya insanlara dar gelmeye başladı.

Yer kürenin, buzullarla kaplı bölümleri henüz boştu. Oraların yerleşim alanları durumuna getirilmesine girişildi. Işın çağı buluşlarıyla donanmış buzul kentlerinde, insanlara rahat bir yaşam sağlandı. Eski, büyük kentlerden usananlar, akın akın, buzul kentlere taşındılar.

Nüfusun bunca artmış olmasına karşın, dünyada işsiz insan yoktu. Yeni buluşlar, yeni iş alanları oluşturuyordu, insanlar, birbirleriyle uyum içinde arı gibi çalışıp duruyorlardı.

Doyma taneleri, öylesine ucuzlamıştı ki, bazı ülkelerde halka parasız dağıtılıyordu, insanlar, doygudan başka bir besine ilgi duymuyorlardı. Üşüme ya da sıcaktan bunalma söz konusu olmadığı için ışın çağı insanları, giderek, yalın, gösterişsiz ve birbirine benzer giysilerle örtünmeye başladılar. Bu giysiler, bedenlerini ayak bileklerinden, boyunlarına dek saran, gövde kılıflarını andırıyordu. Kumaşlar, özel çiftliklerde yetiştirilen ipek böceklerinin salgılarından elde ediliyordu. Ayaklarına yarım çizmeler giyiyorlardı. Bunlar da yeni gelişen ormanlardan elde edilen, doğal kauçukla ipek karışımından yapılıyordu.

Evlerde artık, besin hazırlanan mutfaklar yoktu. Onun yerine, «beyin mutfağı» denen odalar vardı. Ev halkı orada, özel bilgisayarlarla görüntülü olarak aktarılan kitapları izliyorlardı. Çocuklar yine bilgisayar düzenekleriyle oluşturulmuş, ders köşelerinde, derslerini yapıyorlardı. Evin bir başka köşesinde oyuncaklarla donatılmış, eğlence bölmesi bulunuyordu. Akıl almaz özellikler taşıyan bu ışın çağı oyuncakları, hem çocukları, hem de büyükleri eğlendiriyordu.

Bir başka yeni buluşla dünya, akıl almaz biçimde küçüldü. Bu buluş, televizyonla ilgiliydi. Televizyon artık tek yanlı bir iletişim aracı değildi. Evlerde hem verici, hem de alıcılar vardı. Birbirleriyle görüşmek ya da sevdikleriyle birlikte olmak isteyen kişiler, özel işaretlerle birbirlerini ekran başına çağırıyorlardı. Her iki yan da araçlarını açtığı anda buldukları yaşam ortamıyla birlikte, birbirleriyle karşı karşıya geliyorlardı.

Kuzey, Güney kutbundaki buzul kentlerinde yaşayan aileler, yeni bulunan televizyon düzeneğiyle birbirleri ya da ekvatordaki yakınlarıyla aile toplantısı yapabiliyorlardı. Karşılıklı olarak istedikleri kadar söyleşiyor, gülüp eğleniyor, hatta ışın satrancını oynuyorlardı.

Işın çağı çocuklarının yaşamı da çağın olanaklarıyla olağanüstü düzeye erişmişti. Onlar da eğlenmek için atom çağı çocukları gibi salıncaklara biniyorlardı. Ama, onların salıncakları, organlarla ağaçlara kurulmuyordu. Gökyüzüne uzanan renk renk ışın demetlerinden oluşuyordu. Bu salıncaklara binen çocuklar, boşlukta kuş gibi uçmanın verdiği coşkuyu duyuyorlardı...

Tüm dünyayı ağ gibi saran ışın yolları, kıtaları, komşu kentlermişcesine birbirine yakınlaştırmıştı. Çocuklar, dilediklerinde, ışın yollarına girip kıtalararası gezilere çıkabiliyorlardı. Bu gezilerde, onları korumak, gözetmek için başlarında bir büyük bulunması gerekmiyordu. Çünkü, çocukları herkes kollayıp gözetiyordu.

Işın çağında çocuklar, renk, dil, din, ırk ayrımı yapılmaksızın insanlığın en değerli varlığı durumundaydılar. Bu nedenle yeryüzünde, nereye giderlerse gitsinler, oranın insanları, kendilerine sevecenlikle sahip çıkıyorlardı. Konuk çocuklar için kıtaların özelliklerine göre geziler, oyunlar, eğlenceli gösteriler düzenleniyordu. Zenci, beyaz, sarı ya da siyah ırktan çocuklar, yan yana, can cana, coşku içinde eğleniyorlardı...

Eğitim-öğretim düzeninde her geçen gün, olağanüstü gelişmeler oluşmaktaydı. Okullarda dersler elektronik

aygıtlarla yapılıyordu. Her öğrencinin önünde, alıcı-verici nitelikte bir araç bulunuyordu. Öğretmen ders anlatırken, isteyen öğrenci, bilgileri kasete geçirebiliyordu. Dersler, kitap yerine bu kasetlerden çalışılıyordu. Sınav sırasında da öğrenciler, soruların yanıtlarını, kasetlere veriyorlardı. Öğretmen, sınav kasetlerini topluyor, okulun bilgisayarına verip kısa sürede değerlendiriyordu. Sınavlar artık Korku ve heyecan kaynağı olmaktan çıkmıştı. Öğretmen, sınavla öğrencilerin eksiklerini saptıyor, öğrencilerse, hemen bu eksikleri giderme çalışmalarına girişiyorlardı. Zayıf alarak sınıfta kalma, dört buçuktan beş alarak, sınıf geçme gibi yöntemler artık uygulanmıyordu. İnsanoğlunu sıkı, bunaltan, yıpratıp mutsuz kılan her etken, giderek ortadan kaldırılıyordu.

Daha sonra dâhiler, bu buluşlarla da yetinmediler. Işın çağının temeli olan, eğitim öğretim ve bilim konularında yepyeni bir atılım yapıldı. Bilgisayarla ve kasetlerle eğitim öğretime son verildi. Işınlama yöntemiyle eğitim öğretim evresine girildi.

Çocuklar, dört yaşına gelince, okuma-yazma ilkeleri beyinlerinin öğrenme bölümüne ışınlanıyordu. Bu yöntemle çocuk, kısa sürede okuma-yazmayı öğreniyordu. Daha sonra, bilgi ışınlaması, değişik aşamalarla sürdürülüyordu. Çocuk, on beş yaşına gelince, öğrenim dönemi sona eriyordu. Bundan sonra, yeteneklerine göre, bir mesleğe yönltiliyordu. Bu nedenle herkes, toplum içinde üstlendiği işi en iyi biçimde yapıyordu. Artık okullar kapatılmış, buraların görevini, ışınlama üsleri yüklenmişti. Bu üsler, her yaştan öğrenciyle dolup taşıyordu. Buralarda öğrencilere, çok az bir çabıyla çağdaş-bilgi ve beceri yüklemesi yapılıyordu. Her yenilik, her buluş, tek bir ulusun değil, dünyadaki tüm insanların yararına sunuluyordu.

Dünya nüfusunun artması da sürmekteydi. Bilginler, bu kez kızgın çöllerde çöl kentler kurulmasını önerdiler. Ulaşım sorunu olmadığından, oralarda da kısa sürede çağın olanaklarıyla donatılmış, yaşam ortamları sağlandı. Çöllerin iklim koşulları, az da olsa, insanoğlunu tedirgin ediyordu. Derilerindeki bileşim kavurucu sığağa karşı koyabiliyordu, ama, gece gündüz arasındaki yüksek ısı değişikliği, havadaki nem oranının uygunsuzluğu, sağlıklarını bozuyordu.

Bu konu, uluslararası dâhiler kurultayına getirildi. Uzun uzun konuşulup tartışıldı. Sonunda bir bölük bilgin, sorunun çözümünü üstlendi. Yoğun çabalarla çöl kentler üzerinde, yapay bulutlar oluşturup yağmur yağdırmayı başardılar. Haftanın belli günlerinde, çöl kentler yağmurlanarak, insanlara sağlıklı bir yaşam ortamı sağlanıyordu. Böylece yerkürenin her yanı, yaşanır duruma getirilerek, insanoğluna sunuldu.

Işın çağı düzeninde, kimse kimsenin yaşamına, olanaklarına, göz dikmiyordu. Çünkü, çalışan herkes, istediği yaşam ortamına kolayca ulaşabiliyordu. Işın çağının, dünya düzeninde, bunu engelleyecek hiçbir güce, görüğe, kişiye ya da kuruma yer verilmemişti.

Ülke başkanlarının, öteki insanlardan bir ayrıcalığı yoktu. Başkanlar, halka götürülecek hizmetlerin düzen ve uyumunu sağlamakla görevliydi. Bunun dışında başka bir işlevleri yoktu.

Uluslararası başkan, okullarında yetişen öğrenciler arasından, bilgisayarlarca seçiliyordu. Başkan adayları arasından en yetkin kişi görevi üstleniyordu. Ama, üstlendiği işi yürütemeyecek olursa, hemen görevden ayrılıyordu.

Geçmişte olduğu gibi insanlar, ülke başkanı olmak için varlarını, yoklarını ortaya dökmüyorlardı. Kendilerini, seçmenlere beğendirmek için gerçek ya da düşsel vaatlerde bulunmak, öğünmek... zorunda kalmıyorlardı. Kısacası, hiç kimse, ülke başkanı olmaya can atmıyordu.

Dünya bilginlerinin bir bölümü, insanlara sağlıklı, rahat ve mutlu bir yaşam sağlayabilmek için gece gündüz çalışıyordu. Bir bölümü de evrenin, bilinmeyen gizlerini çözmeye çabalıyordu. Bu uğraşlar sonunda, güçlü uzay araçları yapıldı. Bunlar, uzaya insansız yollanıyor, çeşitli konularda araştırma yapıyorlardı.

İnsanın değeri o denli artmıştı ki olağanüstü güvenli araçlar yapılmadıkça, uzay adamlarının uzaya gönderilmesi düşünülmüyordu. Bu yoldaki çalışmalar ve deneyler de yıllarca sürdü. Sonunda öyle uzay araçları yapıldı ki, bu araçlarla sadece uzay adamlarına değil, halkla bile gezi olanağı sağlandı.

Bu gezilere istek çoktu... İnsanlar, dünyalarını seviyorlardı. Ama, uzayı da aşırı biçimde merak ediyorlardı. Geziler iki aşamalıydı. Birincisi atmosfer katmanlarında, ikincisi atmosfer dışında yapılıyordu.

Atmosfer katmanları gezilerine, dev uçan daireleri andıran çok güvenli uzay araçlarıyla çıkılıyordu. Bu gezilere çocuk yolcular bile alınıyordu. Kısa sürede, atmosfer gezileri, günlük yaşamın doğal olayı durumuna geldi. İnsanlar, hafta sonları, kır gezisine çıkar gibi ailece atmosfer gezilerine çıkmaya başladılar. Atmosfer ötesine düzenlenen gezilere, daha çok bilim adamları katılıyordu. Halk henüz, bu denli uzun bir yolculuğu göze alamıyordu.

Işın çağı dünyası olağanüstü buluşlarla donatılmıştı. İnsanlar, barış, özgürlük, kardeşlik, dostluk içinde, dolu dizgin yaşayıp gidiyorlardı. Yeni kuşaklar, eskilerin buluşlarına daha yenilerini ekliyorlardı. Dünya, tüm doğal varlıkları ve uygarlık yapıtlarıyla gerçekten, evrenin cenneti durumuna gelmişti, insanlar da sanki bu cennetin melekleriydi. Tanrının yüce yarattığı olan «insan», sonunda, varlığının yüceliğine, seçkinliğine yaraşan bir dünya kurmuştu...

İleri Görüşlüler Ülkesi'nde yetişen «bin dâhi» ışın çağının yaratıcısı olarak biliniyordu, insanlar, bu dâhileri, doyguyu bulan, insanoğlunu yeni bir savaşın eşliğinden döndüren, uygarlığın güç kaynağı olan gümüş ışınları, dünyaya armağan eden, olağanüstü kişiler olarak tanımaktaydılar.

Uzayda, tarım küresiyle birlikte yok olan beş yüz dâhi, belleklere işlenmişti. Onların anısına, tüm dünyada, anıtlar yaptırılmıştı, insanlar, belli günlerde bu anıtların çevresinde toplanarak, kendilerini saygıyla anıyorlardı. Onların gerçekleştirdiği olağanüstü buluşlar, sürekli olarak, yeni kuşaklara anlatılıyordu. Onlar artık dünyadaki insanların övünç kaynağıydı.

Yeryüzünde kalıp da uzun yıllar «dâhiler kurultayında görev yapan beş yüz bilginin çoğu ölmüştü. Onlar için de anıt gömütler yapılmıştı. Yaşayanlar ise, artık çalışamaz duruma gelmiş, köşelerine çekilmişlerdi, insanlığı yararlı hizmetler yapmanın onuruyla ve mutluluk içinde yaşamlarını sürdürüyorlardı.

Arada bir, bir araya gelerek, geçmiş günleri söyleşiyorlardı. Böyle günlerde, en çok, tarım küresiyle birlikte yok olan arkadaşları dolanıyordu dillerine. Onları anarken, içlerini buruk bir özlem kaplıyordu. Arkadaşlarını yitirmenin acısını, hiçbir gün dindirememiş, onları belleklerinden silip atamamışlardı...

Tarım küresindeki bilginler de onları ve dünyayı belleklerinden çıkaramamışlardı. Işınlama olayının üzerinden onca yıl geçmiş olmasına karşın, hâlâ, dünya ile haberleşmeyi umut etmekteydiler.

Tarım küresindeki bilginler, ışınlama olayından sonra, uzun süre, sabırla dünyadan haber beklediler. Giderek umutları körelmeye başladı. Bu nedenle dünya ile haberleşme konusu, gündemden kaldırıldı. Çünkü konunun sürekli konuşulması, dayanma güçlerini törpülüyordu... Ne olursa olsun tarım küresindeki yaşamı sürdürecektlerdi. Bu kesin karar, herkesçe onaylanınca, kendilerine yeni bir yaşam düzeni kurdular. Zamanlarının çoğunu, bilimsel araştırmalara ayırdılar. Çeşitli konularda, insanlık için çok yararlı buluşlar gerçekleştirdiler. Tümü de bir gün, dünya ile bağlantı kurulacağına içten içe inanıyorlardı, ama, bu görüşlerini, söz konusu etmemeye özen gösteriyorlardı.

Buluşlarının temel ilkelerini, kuralları ve formülleri, süreklilik olarak ana bilgisayara işliyorlardı. Yıllar geçmişti, ama, Sekizin içini kemiren suçluluk duygusu, bir türlü yok olmamıştı. Bu yetmiyor gibi bir de dünyadakilerin kayıtsızlığını dert ediniyordu. Şu soru, sürekli olarak beynini zorlayıp duruyordu. «Bizden haber alamayınca,

niçin tarım küresini aramaya gelmediler? Hiç olmazsa, Nuhun gemisini buraya yollayabilirlerdi. Bizi neden gözden çıkardılar? Neden? Neden?..»

Soruların yanıtını, Sekiz gibi öteki bilginler de çok merak ediyordu.

Bu tür sorulara yanıt aranırken, en çok da ileri görüşlü başkan suçlanıyordu. Gerçeği bilseler, ileri görüşlü başkanı, böylesine suçlayıp dertlenmezlerdi, kuşkusuz...

Yeryüzü, ışın bombasıyla ışınlandıktan sonra, ileri görüşlü başkanla bilginler kurulu, aylarca, haberleşme aygıtının başında nöbet tutmuşlardı. Ama, uzaydan en küçük bir işaret bile alınamamıştı. Bunun üzerine, güdümü doğrudan tarım küresine göre düzenlenmiş olan, Nuhun gemisini uzaya fırlatmışlardı. Geminin, geçmişte olduğu gibi doğruca gidip, tarım küresinin güney kapısına kenetleneneğini sanıyorlardı.

Geminin bilgisayarına, tarım küresindeki bilginler için uzun bir bildiri işlenmişti. Bildiride, dünyada olup bitenler, ayrıntılarıyla anlatılıyordu. Gemiye haberleşme düzeneğinin onarımına yarayacak birçok aygıtla güçlü bir enerji tüpü de konmuştu...

Yazık ki bu atılım boşa gitti. Nuhun gemisi adlı uzay aracı, atmosferden geçerken, manyetik kabuğa çarptı. Bu sırada ortaya çıkan sürtünme, gemiyi, güdümünden ve ulaşım kanalından saptırdı. Nuhun gemisi, tarım küresi yerine, uzayın derinliklerine doğru süzülüp gitti...

İleri görüşlü ülke bilginleri, Nuhun gemisiyle haberleşme kesilince durumu dünya bilginlerine duyurdular. Onlardan yardım istediler. Konu, uluslararası dâhiler kurultayında irdelendi. Sonra, elbirliğiyle yeni bir aygıt yapıldı. Nuhun gemisinin güdümüne ve ulaşım kanalına oturtularak, uzaya fırlatıldı. Yazık ki, o araç da dünyayı saran manyetik kabuğa çarparak, yolundan saptı... O sıralarda insanlık henüz ışın çağı uygarlığına ulaşmamıştı. Bu nedenle, manyetik kabuğu saptayamadılar.

Bu olaylardan sonra, tarım küresinin, çok güçlü bir doğa olayı sonucu, yok olduğuna inandılar. Bu inancın etkisiyle arama çalışmalarına son verdiler. Haberleşme üssü dağıtıldı. Aygıtlar, başka amaçlarda kullanılmak üzere, çeşitli yerlere gönderildi. Tüm ülkeler, tarım küresinde yitirilen bilginler adına, anıtlar yaparak, kişiliklerini ve hizmetlerini ölümsüzleştirdiler.

Oysa, dünyayı saran manyetik kabuk, üç yıl sonra kendiliğinden çözülüp yok oldu. Aramalar sürdürülseydi, bağlantı sağlanabilirdi... Tarım küresindeki bilginler, bunları bilmedikleri için alabildiğine dertlenip duruyorlardı.

Tarım küresinde yıllar, kuşular, kaygılar ve bilimsel çalışmalarla akıp gitti. Bilginlerin bir bölümü öldüler. Ölüler, güney kapısından uzay boşluğuna fırlatılıyordu. Yaşayanların sayıları giderek azalmaktaydı. Bilginler, hızla üreyerek kendilerini tedirgin etmeye başlayan maymunların üremelerini engellediler. Sadece ışınlanmış olan beş maymunun üremesine izin verdiler. Deneyleri onlar üzerinde yapıyorlardı. Sekiz, her kuşağın kan hücrelerini, incelemeye geçiyordu. Hücrelerde, ışınlamadan sonra beliren özelliklerin sürdüğünü gördükçe, «iyi ışınlar, insanoglunun kanına da işledi. Kan hücrelerindeki bu gizemli pırıltılar, sonsuza dek kuşaktan kuşağa aktarılacak.» diyerek, insanlık adına sevinip kıvançlanıyordu. Giderek, ışınlanmış maymunların soyları da tükendi.

Sekiz, tarım küresinde, kapana kısılmış fare gibi yok olup gitmeyi dehasına yakıştıramıyordu. Yıllar yılı hep özünün, dehasının ve arkadaşlarının onurunu kurtaracak, bir kurtuluş yolu aradı. Sayıları elli bire düştüğünde, ilginç bir çözüm yolu bulabildi...

Elli arkadaşını çevresine topladı. Onlara planını açıkladı.

- Arkadaşlar, burada, tüm koşullara boyun eğerek, direnmesiz savaşımsız, yok olup gitmek, beni çok

üzüyordu. Bizim gibi dâhilerin, hiçliğe böylesine kolaylıkla teslim olması, insanlık onuruna kara çalacak. Yıllarca bu doğrultuda düşündüm Sonunda, adımızı temize çıkaracak bir çözüm buldum. Başarabilirsek, ne mutlu bize. Bu yolla hem «iyi insan»ların yeryüzünde oluşturdukları yeni yaşam düzenini görebileceğiz, hem de onurumuz kurtulacak.

Elli arkadaşı, kendisini coşkuyla alkışladılar. On dokuz numaralı kimya bilgini söz istedi.

- Sayın Sekiz, bizler de benzer duygu ve düşüncelerle dopdoluyuz. Burada, elimizi kolumuzu kavuşturarak, ölümü beklemek, bizim de ağırmıza gidiyor. Ayrıca ben de iyi insanların iyi dünyasını çok merak ediyorum...

Öteki bilginler bir ağızdan on dokuzun sözlerini desteklediler.

- Biz de

- Bizde...

Sekiz, arkadaşlarının sabırsızlandıklarını görünce, planını kısaca anlattı.

- Derin dondurucu niteliğinde bir aygıt yapıp onun içine gireceğiz. Canlılığımızı sağlayan organlarımız, bu aygıt içinde çok düşük düzeyde, görevlerini sürdürecekler. Yaşlanma duracak. İsteddiğimiz bekleme süresi dolunca, aygıttan çıkacağız. Aygıtı girdiğimiz günkü yaş ve sağlık durumumuzla yaşama yeniden başlayacağız. Ne güzel değil mi?

Elli bilgin bir ağızdan yanıtladı.

- Evet, gerçekten çok güzel bir buluş!..

Sonra, Sekizin çevresini alıp kendisini coşkuyla kutladılar, iş bölümü yapıldı. Dondurucu aygıtın yapımına başlandı.

Bilginler, aygıtı girmeden önce Sekiz, bilgisayara şu bildiriği işledi.

«Ben, Sekiz numaralı fizik bilginiyim. Atom çağında, İleri Görüşüler Ülkesi'nde, özel olarak yetiştirilmiş, bin dâhiden biriyim. Arkadaşlarımla birlikte, insanlığı açlıktan kurtarmak için doyguyu oluşturduk. Tarım küresini gerçekleştirdik. Burada bir küre, doyguyu üretilip insanlığa hizmet ettik.

Daha sonra, dünya ile bağlantıyı yitirip tarım küresinde tutsak kaldık. Elli arkadaşımınla birlikte bu dondurucuya giriyoruz. Yüz yıl sonra, yeniden yaşama döneceğiz. Bizi bulan olursa, dondurucuların dünyaya taşınmasını rica ediyoruz. Buradaki tutsaklık dönemi yaşamımızla buluşlarımız, ayrıntılı olarak, bantlara işlenmiştir. Bu bantları ana bilgisayarın bilgi kasasında bulabilirsiniz.»

Sekiz, donma aygıtına giriş tarihini, saati, dakikası ve saniyesiyle belirttikten sonra, bilgisayarı kapattı. Elli bir dâhi, saydam cisimden oluşturulmuş, basit birer sandığı andıran, donma aygıtlarına yerleştiler.

Sekiz, aygıtı girerken-, annesinin tarağını, göğüs cebine koydu. Sonra ölçüsüz bir iç rahatlığıyla aygıtın kapağını kapadı. Dondurucuda, kış uykusuna yatan hayvanlarınkı gibi yaşamları sürecekti.

Çekirdekdeki tüm düzenekler, çalışır durumdaydı. Isı, nem, hava sağlayan aygıtlar da görevlerini en az düzeyde sürdüreceklerdi. Uzun yıllar, uzayın gizemli boşluğunda dönüp duran, tarım küresiyle içindeki yarı ölü dâhilerden, hiç kimsenin haberi olmadı.

Yıllar sonra, ışın çağının olağanüstü buluşlarıyla çok gelişmiş uzay araçları oluşturuldu. İnsanlar artık, uzayın derinliklerine korkusuzca dalabiliyorlardı. Bu araçların en yenisi ve en görkemlisi «uzay kirpisi» adını taşıyordu. Gerçekten, aracın dış yüzü, kirpi dikenlerini andıran, binlerce madensel boruyla kaplıydı. Bu boruların uçlarında, çeşitli görevler yapan, duyarlıklı aygıtlar vardı. Düzenekler, uzayın gizemli güzelliklerini, çok yönlü olarak, saptamaya yarıyordu.

Uzay araştırmaları artık, sadece uzayda dünyaya benzer gezegenlerin olup olmadığını öğrenmek için yapıyordu. İnsanoğlu, evrenin gizlerini çözmek amacını güdüyordu. Bu nedenle evrene bir değil, binlerce gözle bakması gerekiyordu. Uzay kirpisi, işte bu amaçla oluşturulmuştu. Bu olağanüstü aracın, iç donanımı da görkemliydi. Yeryüzünde bir insanın rahatı, sağlığı, mutluluğu için hangi koşullar gerekiyorsa, uzay kirpisinde, bu koşullar en üstün düzeyde sağlanmıştı. Ayrıca, araç, dünyada bile eşi bulunmayan bir uzay laboratuvarına sahipti.

Kirpide, çeşitli ülkelerden gelme, yüz dâhi bilginle iki yüz araç görevlisi, değişik dallarda üç yüz uzman bilgin bulunuyordu. Uzay kirpisi uzaya açılması için gereken hazırlıklar sona erince, görkemli şenliklerle dünyadan ayrıldı. Uzayın derinliklerinde, aylarca sürecek olan efsanevi yolculuk böylece başladı...

Araçtaki bilginler, ilk kez, uzayı böylesine çok yönlü, böylesine yakından izlemekteydiler. Kirpi dikenini andıran uzay periskopları, uzayı, çeşitli boyutlardan gözlemekteydi. Bu yöntemle yol üzerinde bulunan her şey, ayrıntılarıyla gözlem salonlarındaki ekranlara yansıyordu.

Kimi yerde, karşılına buzul görünümünde görkemli düzlükler çıkıyordu. Bu görüntüler, güneş ışınları vurunca, göz kamaştırıyor, düşsel bir niteliğe bürünüyordu.

Uzay kirpisi bazen yüzlerce şimşek çakımı arasında kalıyordu. Uzayın tekdüzeliğinden bunalmış olan bilim adamları, çevrelerini saran bu binbir renkli kıvılcım yelpazelerini görünce, ölçsüz bir coşkuya kapılıyorlardı. O sırada uzay, havai fişeklerle şenlendirilen, düşsel bir bayram yerine dönüyordu...

Uzay kirpisindeki bilginler, bu görüntülerin güzelliğini, görkemini dünya dilleriyle anlatmanın olanaksızlığında birleşmişlerdi. Bu nedenle bir bölük bilgin, uzayın görkem ve güzelliklerini tanımlayacak, «uzayca» sözcükler oluşturmaya giriştiler.

Birkaç kez de uzay kirpisinin yoluna, ışık demetlerinden taşlar giymiş, ilahları andıran, gezegenler çıktı. Bilginler, hemen, adı sanı bilinmeyen bu taçlı gezegenlere de birer ad taktılar.

Yolculuk sürüp dururken bir gün, alıcı aygıtlar çok uzaklarda bir yerde, uzayın allak bullak oluşunu görüntülediler. Uzay kirpisi, hemen, o yana yöneltildi. Bir süre sonra, karşılına, çok büyük bir gezegen çıktı. Bilginler, alıcılardan gelen verileri, bilgisayarlarda değerlendirip bu gezegeni tanımaya giriştiler.

Söz konusu gezegen, bir zamanlar, güneşten kopmuştu. Ateş parçası olarak binlerce yıl boşlukta döndükten sonra, soğuyarak, katılmıştı. Gezegenin çevresinde, çok güçlü bir hava akımı çarpışması oluyordu. Bu çarpışmadan oluşan dev burgaçlar, gezegenin üstünü kaplayan külleri, binlerce metre yüksekere savurtuyordu. Bilim adamları, bir ürkünç doğa olayını, çeşitli yönlerden inceleyip bulgularını bilgisayara işlediler.

Gözlem borularından fırlatılan, avcı uydular, toz bulutlarına dalıp örnek maddeler getirdiler. Avcı uyduların tümü, araca geri çekilince, oradan ayrıldılar. Başka bir yöne doğru ilerlediler.

Bu kez, yollarının üstünde ay vardı. Ayın yüzüne çöpür bir görünüm veren, korkunç çukurlar, ekranlarda daha da ürkünç görünüyordu. Bilginler, bir zamanlar, insanoğlunun aya ulaştığını anımsadılar. Bir süre, atalarının bu olay karşısında duyduğu olağanüstü coşkudan, övünçten söz ettiler. Bu tatlı söyleşi, uzay kirpisinin yoluna, dev

bir gaz kütlesinin çıkmasıyla son buldu. Bu dev gaz yumağının merkezi, hâlâ fokur fokur kaynamaktaydı. Alıcılar, kızgın gaz kütlesini ekranlara olabildiğince yakından yansıtınca, bilginler, cehennemi andıran görünüm karşısında, ürpermekten kendilerini alamadılar.

İnceleme aygıtları, kızgın gaz kütlesindeki ısının, binlerce derece olduğunu gösteriyordu. Bilginler, bu denli yüksek ısıyı oluşturan gücü merak ettiler. Bunun için kütle çekirdeğinin incelenmesi gerekiyordu. Bu tehlikeli bir girişim olacaktı. Ama, göze almaya karar verdiler. Bilginler bu kütlenin çekirdeğinde, çok değerli bir enerji kaynağı bulunabileceğini düşünüyorlardı.

Dünyada, uzun yıllardır, enerji kaynağı olarak kullanılan gümüş ışınlar, giderek azalmaktaydı. Bilginler, gümüş ışınlara destek olacak, yeni enerji kaynakları araştırmaktaydılar. Bir bölük bilgin, yerin merkezindeki magmadan, parçalar kopararak, enerji kaynağı araştırmayı önermişti. Bu öneri olumlu sonuç vermişti.

O zamandan bu yana, belli aralıklarla ve özel düzeneklerle magmadan kızgın madenler koparılıyordu. Bunlar ayrıştırılınca, yüksek değerde nükleer enerji elde ediliyordu. Fakat, bu uygulama, sık yapılamıyordu. Çünkü, dünyanın yer çekimi dengesinin bu yolla bozulması söz konusuydu. Uzay kirpisinin en önemli görevlerinden biri de uzayda enerji kaynağı aramaktı. Bilginler, kızgın gaz yumağının çekirdeğini, bu nedenle incelemek zorundaydılar.

Avcı uydulardan ancak bir tanesi, böylesine yüksek ısıya dayanabilirdi. Onu, kızgın gaz kütlesinin merkezine fırlattılar. Tüm bilginler, merak içinde alıcı aygıtlardan, olayı izliyordu. Uydunun çekirdeğe ulaştığı saptanınca, derin bir soluk aldılar. Sonra bekleme süresi başladı. Bu süre dolunca, avcı uydu, uzay kirpisine geri çekildi. Özel bir bölmede soğumaya bırakıldı. Isı, yeterince düştüğünde, lav kitlesi, uydudan alınıp, özel bir aygıtla aktarıldı. Bilginler, ışın çağının olağanüstü yöntem ve araçlarıyla yeni maddeyi incelemeye giriştiler.

Bulgular, umut vericiydi. Fakat yüksek ısı veren «öz»ün tam olarak tanınabilmesi için, atomlarına ayrılması gerekiyordu. Bilginler bu işleme de kalkıştılar. Ama, sürdüremeden bırakmak zorunda kaldılar.

Öz'ün atomlarına ayrışması sırasında, ortaya çıkacak, radyoaktif ışınlarla manyetik dalgalar ve niteliği bilinmeyen nükleer güç, bilgisayarlarca tehlikeli bulunmuştu. Bunların denetimi zordu. Ortaya yayılmaları durumunda, uzay kirpisinin tüm düzeneklerinin bozulma olasılığı vardı.

İşte bu nedenle Öz'ü dünyadaki özel atom laboratuvarlarında inceleme kararına vardılar. Böylesine tehlikeli bir madde ile uzay yolculuğunu sürdürmenin doğru olmayacağı ortadaydı. Kızgın gaz kütlesinin, uzaydaki konumunu saptayıp yerini uzay haritasına işlediler. Öz'deki enerji, dünyada işe yararsa, buraya yeniden geleceklerdi.

Yapılması gereken işlemler sona erince, uzay kirpisi dönüşe geçti. Uzun bir süre, sıkıcı bir tekdüzelik içinde yol aldılar. Sonra birden, gözlem salonlarındaki ekranların bir bölümü, göz kamaştırıcı bir ışıkla apaydınlık kesildi. Aynı anda, bilgisayar, şu açıklamayı yaptı.

«Alıcı aygıtların bir bölümü samanyolunu saptamıştır...»

Bilginler, coşkuyla yerlerinden fırladılar. Samanyolunu incelemek için herkes kendi yöntemiyle işe koyuldu. Uzay kirpisinin hızı, sağlıklı bir gözleme olanak vermiyordu. Durum, gemi yöneticilerine duyuruldu. Taşıtı götüren motorların ikisi devreden çıkarıldı. Böylece uzay kirpisinin hızı azaldı. Bilginler, samanyolunu incelemeye giriştiler.

Gökyüzünde akıp giden bu görkemli ışık seli, uzay kirpisindeki tüm görevlileri büyülemişti. Bilginlerin bir bölümü, samanyolunun bu eşsiz güzelliğini dünyalılara göstermek istiyordu. Hemen, özel aygıtlarla film çekmeye

giriştiler.

O sırada, boş ekranlarda, «büyük ayı» ve «küçük ayı» belirdi. Onlar da bir başka görkem ve başka güzellikeydi. Büyük ayı yıldız takımının köşesinde, ışıl ışıl parlayıp duran kutup yıldızı, uzay boşluğunda dev bir pırlantayı andırıyordu. Hiçbir konuyu gözden kaçırmak istemeyen bilginler, telaş içinde gözlem aygıtları arasında koşuşturarak, incelemelerini sürdürüyorlardı.

Bilginlerden biri, kutup yıldızını özel filmlerle görüntülemeye çabalıyordu. Olanca dikkatiyle çekim aygıtını, en elverişli açığa getirmeye girişmişti. Birden, kutup yıldızının gerisinde, donuk görünömlü bir karaltı belirdi. Bu karaltı, bilinen türden yıldız ya da gezegene benzemiyordu. Bilgin, film çekmeyi bırakıp, gözleyici borulardan birini o yana yöneltti. Garip karaltı, ekranlarda görölmeye başladı. Bilgisayar, görüntünün niteliğini şöyle açıkladı.

«Bu, yapay bir küre. Dünyamız gibi hem kendi ekseninin çevresinde dönüyor, hem de değişmez bir yörüngeyle güneşin çevresini dolaşılıyor. Dış yüzü boş. içinde yaşam var.»

Bilginler, bu bilgileri değerlendirdince, şaşırıp kaldılar. Hemen uzay kirpisini o yana güdümlerler. Ekranlardaki görüntü, giderek netleşti. Bilginler, gördüklerini ve bilgisayardan öğrendiklerini, sürekli olarak dünyaya bildiriyorlardı. Kısa bir süre sonra, yapay kürenin gizi çözüldü. Bu, ışın çağının başlarında, uzayda yok olduğu sanılan tarım küresiydi...

En yakın sınıra ulaşıldığında, bilgisayar, küre içinde canlıların bulunduğunu yeniden belirtti. Uzay kirpisindeki bilginlerle dünyadakiler, ölçsüz bir meraka kapıldılar. Hemen, durum saptaması yapıldı. Bilgisayar, tarım küresine giriş yerini belirledi. Fakat bu bilgi işe yaramadı. Kürenin güney kapısı içerden açılıyordu.

Bu koşullarda tarım küresine girmenin olanaksızlığı ortaya çıktı. Yapılacak tek şey, yeryüzüne dönüp küreye girebilme çareleri aramaktı.

Uzay kirpisi, değişik kanallardan, değişik titreşim ve güçlerle işaretler yolladı. Tarım küresinin haberleşme aygıtı açıldı. Bazı işaretler vermektedir. Ama, bunlar, anlamsız seslerdi. Bu durum, bilgisayarın, içerde canlı bulunduğunu bildiren haberiyle çelişiyordu.

Uzay kirpisindeki bilginler, ne yaptılarsa, aydınlatıcı bir ipucu bulamadılar. Sonunda oradan ayrılıp dünyaya doğru yola koyuldular.

Bilginler artık, uzay kirpisinin çevresinde oynaşan, kuyruklu yıldızlarla arada bir gelip araca çarpan göktaşlarıyla burçları oluşturan göz alıcı yıldız kümeleriyle ilgilenmiyorlardı. Tümünün akli tarım küresindeydi.

Uzay kirpisi, dünyaya iner inmez, hemen uluslararası, dâhiler kurultayı toplandı. Bu kurultaya, doygü bitkisinin yaratıcılarından olan üç yaşlı bilgin de özel danışman olarak çağrıldı. Onlar, tarım küresinin planlarını ve oradaki yaşamı herkesten iyi biliyorlardı.

Belgeliklerden çıkarılan, planlar ve haberleşme bantları, bu bilginlerin önderliğinde değerlendirildi. Bu bilgilerden yararlanılarak tarım küresinin girişine kenetlenilecek bir uzay aracı yapımına başlandı.

Tarım küresinin bulunuşu, dünyadaki insanlara duyurulmuştu. Herkes, merak içinde kürenin gizinin çözölmelerini bekliyordu. Artık dünyada en çok konuşulan konu, tarım küresiydi. Hiçbir konu onun güncelliğini ve ilginçliğini gölgeleyemiyordu.

Yeni araç, Nuhun gemisinin uçuş güdümüne oturtuldu. Halkın sevinç gösterileri arasında, tarım küresine

fırlatıldı. «Nuhun gemisi II» adı verilen bu araçta, on bilgin vardı. Üç yaşlı dâhi de gözlemci olarak yolculuğa katıldılar. Üçü de tarım küresinde arkadaşlarını görebileceklerini umuyordu. Dâhi dostlarının, ne yapıp ederek, o güne dek, varlıklarını sürdürmeyi başardıklarına inanıyorlardı. Bu nedenle yolculuk uzadıkça, sabırsızlıkları artıyordu.

Bu arada, yorgun ve sisli belleklerinde, geçmişe değgin anılar dinliyordu. En çok da bebekler çiftliğindeki anılar belirginleşiyordu. Bin çocuk, birlikte beslenip, birlikte uyumuş, birlikte ağlayıp gülmüş, birlikte emeklemiş, birlikte öğrenim görmüşlerdi. Sanki bin kardeş gibiydiler...

Kendilerine verilen, olağanüstü nitelikteki oyuncaklarla oynadıkları oyunlar, geliyordu gözlerinin önüne. O günlerde duydukları, çocukça coşku, gönüllerini ve yüreklerini yeniden sarıyordu.

Ana babalarıyla buluştukları gün de belleklerinin baş köşesinde dipdiri durmaktaydı. O günkü anılar dirilince, üçü de nitelendiremedikleri duygularla dolup taşıyorlardı.

Doyguyu buluşları, tarım küresini planlayışları, orada yaşayacak gönüllü görevlilerin seçilişi, tarım küresini oluşturacak çekirdeğin, arkadaşlarıyla birlikte uzaya fırlatılışı... Her şey bir bir gelip geçiyordu gözlerinin önünden...

Yeryüzünde hemen herkes, Nuhun gemisi II'nin tarım küresinden vereceği haber ve görüntüleri beklemekteydi. İnsanlar, tek vücut, tek yürek kesilmiş, sabırsızlık içinde bekleyip duruyordu.

Nuhun gemisi II tarım küresine kenetlendiğinde, bekleme gerilimi, daha da arttı. Artık insanlar, işi gücü bırakmış, televizyonların çevresine dolmuşlardı.

Gemi kenetlenir kenetlenmez, tarım küresinin girişi açıldı. Bilim adamları, soluma başlıklarını takarak, dikkatle gemiden çıktılar. Kürenin içini, çürük doygularla sarmıştı. Girişin yanında bulunan uzay topaçlarını, binbir zorlukla harekete geçirdiler. Kısa sürede çekirdeğe ulaştılar.

Çekirdeğin içi temiz ve aydınlıktı. Sadece havası biraz ağırlaşmıştı. Tüm aygıtlar en az düzeyde çalışmaktaydı. Bilginler, ellerindeki planlara göre, çekirdeği incelemeye giriştiler.

Laboratuvarlar, yeni kuşak bilginlere göre, ilkel sayılabilecek araçlarla doluydu. Toplantı, yemek, spor, eğlence salonlarıyla yatak odaları, dünyadakilere benziyordu. Uzun süre buralarda dolaştıktan sonra, bilgisayar bölümüne ulaştılar. Yaşlı bilginler, bu araçları iyi tanıyorlardı. Hemen, çalıştırmaya giriştiler.

Bilgisayarlarda o denli çok formül, o denli çok yeni buluş planı, bilimsel yasalar, kuramlar, deney yöntemleri vardı ki!... Bunların incelenmesi aylar sürerdi. Bu bilgileri, gemideki bilgisayara aktardılar. Sonra, çekirdeğin öteki bölmelerine geçtiler. Hiçbir canlılık izine rastlamamış olmaları, onları şaşırtıyordu. Oysa, uzay kirpisinin, güçlü bilgisayarının yanılması olanaksızdı.

Sonunda, elli bir bilginin bulunduğu bölmeye ulaştılar. Üç yaşlı bilgin, derin donduruculardaki arkadaşlarını görünce, şaşkınlıktan donakaldılar. Kimin kim olduğunu tanımak olanaksızdı. Tümü de tepeden tırnağa bembeyaz bir görünümdeydiler. Oldukça yaşlanmışlardı. Bir de donma olgusu, yüzlerindeki anlamı silmişti. Beyaz mumdan yapılmış, insan yontularını andırıyorlardı. Bu görünüm, yeni kuşak bilginlerini de ürkütmüştü. Salon bir an ölüm sessizliğine büründü.

Ne var ki, bu sessizlik uzun sürmedi. Bilginler, karşı duvarda, sürekli olarak yanıp sönmekte olan kırmızı ışığı gördüler. Bunun özel bir bilgisayar olduğunu anlamakta gecikmediler. Yaşlı bilginler, sabırsızlıkla atılıp düzeneği işlettiler. Ve Sekizin sesiyle irkildiler.

«Ben Sekiz numaralı fizik bilginiyim. Atom çağında, İleri Görüşlüler Ülkesi'nde, özel olarak yetiştirilmiş bir dâhiden biriyim. Arkadaşlarımla birlikte...»

Bildiri sona erince, oradakiler, şaşkınlıktan birbirlerinin yüzüne baktılar, insanların yaşamlarına, bir süre ara veren bu aygıt ve yöntem, onlara çok ilginç gelmişti. Hemen, dondurucuları özenle gemiye taşıdılar.

Çeşitli incelemeler için yeniden dönmek üzere, tarım küresinden ayrıldılar.

Nuhun gemisi dünyaya indiğinde, yer yerinden oynadı. Tüm insanlar, donmuş bilginleri, evlerindeki televizyonlardan izliyordu. Çoğu, korku, acıma duygularıyla dolup taşıyordu. Hele çocuklar!... Bu olaydan en çok etkilenen onlardı. Olup bitenleri, tam olarak kavrayamadıkları için olayı gözlerinde büyütüyorlardı. Dondurucudaki bilginlere insan değil de uzay yarattığı gözleriyle bakıyorlardı.

Tarım küresinden gelen bilginler için İleri Görüşlüler Ülkesi'nin başkentinde, görkemli bir yapı oluşturuldu. Dondurucular, oraya yerleştirildi. Dünyanın dört bir yanından gelen meraklı gezginler, bu yapının eşiklerini aşındırmaya başladılar, insanlar, televizyon ekranlarında gördükleriyle yetinmiyor, bir de dondurucudakileri yakından görmeye çabalıyorlardı. Dondurucuların çevresi saygı duruşuna geçenler, dua edenler, duygulanıp ağlaşanlar, korkup kaçışanlarla dolup dolup boşalıyordu. Ayrıca, dünyanın dört bir yanından, hemen her gün, dondurucudakilere çiçek yağıyordu. İnsanlar, belgeliklere başvurarak bu bilginlerin kimliklerini, insanlık için yaptıkları hizmetleri, ayrıntılarıyla öğrenmişlerdi. Onların dondurucudan çıkacakları günü iple çekiyorlardı.

Böylece yıllar geçti. Bilginlerin dondurucudan çıkacakları tarih, giderek yaklaşmaktaydı, insanların sabırsızlığı da doruğa tırmanıyordu.

Oysa bu insanların bilmedikleri, çok önemli ve tehlikeli bir durum vardı. Dondurucudaki elli bir bilgin, iyi ışınlarla ışınlanmadıklarından, ışın çağı öncesinin, insan özelliklerini taşıyorlardı.

Bu dâhiler, bilim adamı olarak yetiştirilirken, tinsel yönden çok iyi eğitilmişti, insan yavrusu olarak, özlerinde taşıdıkları, kin, nefret, öfke, kıskançlık, yalancılık, bencillik, kendini beğenmişlik... gibi kötü tutum ve davranışları gemlemeyi öğrenmişlerdi. Ama, bu tinsel düzen, tarım küresinde, çeşitli etkenlerle yıpranmıştı. Bilginlerin ruhsal yapıları giderek, koşullanmaların baskısından kurtulmuş, doğal durumuna dönüşmüştü.

Tarım küresinde, zaman zaman çıkan tartışmalar, kavgalar, bunun elle tutulur kanıtıydı. Gün gelmiş, bilginler öfkelerine gem vuramayıp sıradan insanlar gibi birbirlerine saldırmaya bile kalkışmışlardı.

Dondurucudan çıkıp yeniden insan içine karışmaya kalkıştıklarında, tutumlarının nasıl olacağını kestirmek zordu. Ama, hepsinin, ışın çağı insanların olağanüstü iyi, insancıl tutum ve davranışlarına ayak uyduramayacağı kesindi. Dondurucudaki bilginler, hiçbir zaman, ışın çağı insanları kadar iyi, dürüst, sevecen, insancıl, hoşgörülü, alçak gönüllü ve tepeden tırnağa sevgi yüklü olamazdı.

Belki ilk günler, yaşama yeniden kavuşmanın sevinciyle çevrelerine çok olumlu davranacaklardı. Ama bu ne kadar sürecekti? Işın çağı insanların oluşturduğu uygarlığı ve onların görkemli yaşamlarını, kıskanmadan benimseyebilecekler miydi? Yoksa, daha ilk günden, onlara düşmanlık beslemeye mi başlayacaklardı.

Elli bir bilginin, tümü de dâhilik düzeyinde akıllı ve bilgili kimselerdi. Üstelik, doygu bitkisiyle insanlığı açlık canavarının elinden kurtardıklarının bilincindeydiler. Bu bilinçle, insanlığı, kendilerine borçlu sayabilirlerdi. Bunun karşılığında insanları, buyrukları altına almaya kalkışabilirlerdi. Savaş nedir bilmeyen ışın çağı insanları, elli bir bilginin, kolaylıkla oluşturabileceği, akıl almaz silahlar karşısında yenik düşebilirlerdi...

Belki de bu bilginler, evlenmeye filan da kalkışabilirdi. Çocukları olabilirdi. O zaman, ışın çağı insanları için, ortaya daha kötü sonuçlar çıkacaktı. Kanlarına atom çağı insanının, kötülük yüklü kan hücreleri karışacaktı, iyi ışınlarla değişime uğramış olan, iyi kan hücreleri, giderek soysuzlaşacaktı. Belki de bu yolla ışın çağı öncesinin gerçek «insan»a ters düşen, olumsuz ve uyumsuz insan tipi, yeniden türeyecekti...

Dünyadaki tüm insanlar, donduruculardaki elli bir bilginini, kutsal insanlar olarak görüyordu. Onları gözlerinde ve gönüllerinde, ölçsüz biçimde büyütüp yüceltiyorlardı. Yaşama döndüklerinde de bu tutumlarını sürdürecektlerdi. Bilginler, bu iyi duyguları, çok kötü biçimde sömürebilirlerdi.

Uluslararası dâhiler kurulu üyeleri, kendilerini, aralarına almak için şimdiden sabırsızlanmaktaydılar. Atom çağı bilginleri, dâhiler kurultayına girince, ışın çağı uygarlığının tüm gizlerini, kaynaklarını kısa sürede öğrenebilirlerdi. Bu kaynaklar yoluyla insanları, buyrukları altına almayı, dünyayı ele geçirmeyi, kolayca başarabilirlerdi!...

İnsanlar, kendilerini bekleyen bu tehlikeleri bilmediklerinden, bilginlerin dondurucudan çıkıp yaşama dönecekleri günü, iple çekiyorlardı.

Tüm ülkelerde, onların yaşama dönmelerini kutlamak amacıyla görkemli şenlik programları düzenleniyordu. Her ulus, elli bir bilginini bir süre ülkelerinde konuk etmek istiyordu.

Bilginleri, ışın çağının olağanüstü olanaklarını kullanarak, görkemli gösterilerle ağırlama görevini «uluslararası şenlik kurulu» üstlenmişti.

Her ülke başkentinin semalarında, ışınlarla «gök sahneleri» oluşturulacaktı. Işın çağı balerinleri, gösterilerini, bu gök sahnesinde yapacaktı. Tiyatro sanatçıları oyunlarını bu sahnelerde sergileyecekti. Elli bir bilginle, ülke başkanı, bu gösterileri, gökyüzündeki locadan izleyeceklerdi. Balerinler, kelebekler gibi konukların çevresinde uçuşacak, müzisyenler, coşkulu ışın çağı müziğini sunacaklardı. Doyumsuz güzellikteki insan sesleriyle çalgı sesleri göğü saracaktı.

Geçmişteki şenliklerde kullanılan havai fişeklerin yerini, bu şenliklerde, ışın çiçekleri alacaktı. Gökyüzüne fırlatılan ışın çekirdekleri, belli bir yüksekliğe ulaştınca, patır patır patlayacaktı. O sırada gökyüzü, renk renk, ışıltı ışıltı çiçeklerle kaplanarak, uçsuz bucaksız çiçek bahçesine dönecekti.

Şenliklerin gözbebeği olan cambazlar ve trapezciler, ustalıklarını, artık ip üstünde ve çadırlarda değil, gökyüzünde, ışınlardan oluşan alanlarda göstereceklerdi. Palyaçolar bir zıplayışta çatılara ulaşacak. Damdan dama atlayarak, yaptıkları oyunlarla izleyicileri gülmekten kırıp geçireceklerdi.

Şenliklerin ilginç bölümlerinden biri de «kara güldürü» gösterileri olacaktı. Bu gösterileri üstlenen sanatçılar, oyunlarını, atom çağı, savaş filmlerinden öykünerek düzenleyeceklerdi. Başları miğferli, asker giysileri içinde çıkacaklardı gösteri alanına. Her birinin elinde müzelerdeki örneklerden esinlenerek yapılmış, insan öldürmeye yarayan, çeşit çeşit silah bulunacaktı. Tüfekler, tabancalar, el bombaları, kılıç, süngü, bazuka, roketatarlarla birbirlerine saldıracaklardı.

İki bölüm olan asker kümeleri, birbirlerini öldürerek, alt etmeye çalışırken, öylesine gülünç, o denli acınacak durumlar yaratacaklardı ki!... Gösteriyi izleyenlerin, acı yüklü kahkahaları, göğe ağacaktı.

Işın çağında hiçbir ülke, asker besleme, ordu oluşturma gereksinimi duymuyordu, insanlar ve uluslar arasında, düşmanlık söz konusu değildi. Zaman zaman yapılan, kara güldürü niteliğindeki, savaş gösterilerini ibretle izliyorlardı.

Kimi sanatçı toplulukları da şenlikte, atalarının doğa olaylarıyla savaşımını, yansıtacak oyunlar hazırlıyorlardı. Bu konudaki gösteriler de geçmiş çağlardaki filmlerden, kitaplardan... esinlenilerek sergilenilecekti.

Deprem, sel, kasırga gösterilerini üstlenecek sanatçılar, atalarının, doğa karşısındaki güçsüzlüğünü, çaresizliğini bu yüzden çekilen acıları, ışın çağının olağanüstü olanaklarıyla ortaya dökceklerdi.

Işın çağı insanları, zaman zaman bu tür gösterileri de izlemekten hoşlanıyorlardı. Atalarının, depremlerden sel baskını ve kasırgalardan kendilerini koruyamamış olmalarına şaşıyorlardı. İnsanoğlunun, atom çağı denen çağda bile, bu tür doğa olaylarına yenik düşmesine, akıl erdiremiyorlardı. Gösterilerde bir yandan bu durum vurgulanıyor, bir yandan da birbirinden üstün savaş aracı ve silah bulmaktan başka bir etkinlik göstermemiş olan, geçmiş çağların bilgileri, eleştirilip kınanıyordu...

Oysa, ışın çağında, insanoğlunun bu tür doğa olayları yüzünden acı duyması ve yok olması, çoktan önlenmişti. Bilim adamlarının yoğun çalışmaları sonunda, depremleri çok önceden bildiren aygıtlar yapılmıştı. Ayrıca, tüm yapılar, depreme dirençli manyetik güçlerle beslenmiş, gereçlerle oluşturuluyordu. Işın çağında «insan»a çok değer veriliyordu. Pek az bir tehlike olasılığı bile göz ardı edilmiyordu. Bu yüzden insanların, deprem sırasında, gökte geçici olarak oluşturulan, ışın alanlarına sığınmaları sağlanıyordu. Deprem sona erince, insanlar, evlerine dönüyorlardı.

Yeryüzündeki akarsuların, sele dönüşmesi olasılıkları ve güçleri saptanmıştı. Bu hesaba göre, akarsu yatakları yapılmıştı. Dünyanın hiçbir yerinde hesap dışı bırakılmış, denetimsiz akarsu kalmamıştı. Dağlardaki karların erimesiyle oluşan sellerin, yolları belirlenmişti. Bu sular da denetim altına alınarak, en kısa yoldan, nehirlere ulaştırılıyordu.

Dünyanın bazı bölgelerinde görülen, insanları yutup kentleri yerle bir eden, amansız kasırgalar insanoğluna baş eğmek zorunda kalmıştı. Fırtınaların patlayacağını, duyarlı aygıtlar haber veriyordu. Kasırgayla savaş üsleri, hemen harekete geçiyordu. Bu üslerde oluşturulan karşıt hava akımlarıyla, fırtınanın gücü bölünüyordu. Bu yolla pek çok aşamada hızı kesilen kasırga, giderek sert bir rüzgâra dönüşüyordu.

Kasırgalardan etkilenen bölgelerde yapılar, bu sert rüzgâra direnecek nitelikte oluşturulduğundan insanlar, hiçbir zarar görmüyorlardı.

Geçmişte, insanları toptan ölümlerle yok eden, veba, kolera, tifo gibi bulaşıcı hastalıklarla uzun süre çaresi bulunamayan kanserin de kökü kazınmıştı. Bu hastalıklardan, artık, sadece tıp tarihi kitaplarında söz ediliyordu.

Elli bir bilginin yaşama dönüşleri, yeryüzünde, böylesine görkemli ve anlamlı şenliklerle kutlanacaktı. Ülkelerde yapılan olağanüstü hazırlıklar, aralıksız sürdürülüyordu...

Işın çağında her şey iyiydi güzeldi, insanlar mutlu, rahat, kavgasız savaşsız bir yaşam sürüyorlardı. Ama, zaman zaman o çağın da sorunları oluyordu. Elli bir bilginin tarım küresinden getirildiği sırada, dünyadaki en önemli sorun, nüfus sorunu, insan sayısı dursuz duraksız, hesapsız plansız artıyordu. Nüfusun bu hızla çoğalmasına göz yumulursa, gelecek kuşaklar, sıkıntılı ve mutsuz bir yaşam sürmek zorunda kalacaklardı.

Uluslararası dâhiler kurultayı, konuyu bu bilinçle ele almış, gece gündüz çalışarak, çözüm yolları arıyordu.

Sonunda, kurultayca, insanların dünyaya sadece iki yavru getirmelerinin uygun olacağı, kararına varıldı. Bu koşullarda sürekli üremenin anlamsızlığı, ortaya kondu. Durum insanlara duyuruldu.

Ana babalar, kurultayın görüşlerini hoşnutlukla benimsediler. Kadınlar, iki çocuktan başka doğuramaz oldular. Sadece, yavrularını yitiren aileler, onların yerine yeniden çocuk sahibi olabiliyorlardı.

Bu düzenin kurulmasında, insanları, hiçbir kimse ya da kuruluş zorlamadı. Bu olgu, hiçbir yasaya da bağlanmadı. Ama, ışın çağı insanları öylesine bilinçliydi ki!... Hiç bir ana baba, insanlık için sıkıntı ve mutsuzluk kaynağı olmak istemiyordu. Artık, yeni doğacak her bebeğin, rahat bir dünyada yeri hazır.

Uluslararası bilginler kurulu, nüfus sorununun bu yolla kesin olarak çözümlenemeyeceğini biliyordu. Çünkü, ışın çağının sağlıklı ve mutlu insanları, öylesine uzun yaşıyorlardı ki!... Zaman geçtikçe insanlar, yine dünyaya sığamaz olacaklardı.

Bilginler bu nedenle geleceğe yönelik başka planlar yapmaya giriştiler. Atmosfer içinde, insanların yaşayabileceği türde, uydu kentler kurmayı düşünüyorlardı. Dünyadaki nüfus yoğunluğu, tedirgin edici boyutlara ulaştı, düşledikleri uydu kentlerle sorunu çözeceklerdi.

Işın çağında, dünya böylesine düzenli, uyumlu, doya doya yaşanası bir gezegen olmuştu.

Bu gelişmeler sürerken yıllar da su gibi akıp gitmişti. Sekizle arkadaşlarının, dondurucudan çıkmalarına sadece yirmi dört saat kalmıştı...

Işın çağı insanları, merakın ve coşkunun doruğunda, sabırsızlıkla saatleri sayıyorlardı. Atom çağı bilginlerinin, dondurucudan çıkışlarını kutlamak için yapılacak törenler, şenlikler, gösteriler de hazırды...

Dondurucuların durmasına altı saat kala, tüm insanlar, işlerini bırakarak, televizyonların çevresine doluştular.

Dondurucuların çevresine de verici aygıtlar yerleştirilmişti. Elli bir bilginin, yarı ölü durumdan, yaşama geçişleri, en ince ayrıntılarına değin görüntülenerek, dünyaya yansıtılacaktı.

Tarım küresinden getirilen belgeler yardımıyla bilginlerin kimlikleri saptanmıştı. Vericilerdeki görevliler, sürekli olarak, izleyicilere bu bilgileri aktarıyorlardı.

Süre dolunca, dondurucuların işlevi sona erecekti. O zaman, çevredeki görevliler, saydam sandıkların kapaklarını açacaklardı. O an, en önemli andı. Kapakları açılır açılmaz, bilginlerin ayak uçlarında bulunan, soluma başlıkları giydirilecekti. Başlıklar, salondaki doğal havayı, önce çok hafif sonra giderek artan bir basınçla bilginlerin ciğerlerine verecekti.

Bilginler, uzun yıllar, tarım küresindeki yapay havayı solumaya alışmışlardı. O zamanlar, dünyanın doğal havası kendileri için tehlike kaynağıydı.

Fakat, dondurucudaki yarı ölü yaşam sırasında, ciğerlerindeki, tarım küresinin yapay havası, en az düzeye inmişti. Yüz yıl süreyle bu durumda kalan ciğerlere, dünyanın doğal havası artık zarar veremeyecekti.

Bilginlerin, yıllarca, soluma odalarında kapanıp doğal havaya uyum gösterme işlemlerine katlanmaları gerekmiyordu.

Sekiz, dondurucuların üzerinde bulunan açıklama yazılarında, bu durumu da ayrıntılarıyla belirtmişti...

Bilginler, soluma hızları, doğal duruma gelince, dondurucudan ayrılacaklardı. Soluma başlıklarını çıkarıp dengede durabilme ve yürüme alıştırmalarına başlayacaklardı. Bunlar da başarıyla sona erince, elli bir bilgin, buldukları salondan alınarak, konutlarına götürülecekti...

Görevliler, açıklamaların bu aşamasına gelince, bilginler için özel olarak yapılan konuttaki, vericilere bağlandılar...

Ekranlarda bu kez, bilginlerin yaşayacağı görkemli konut belirdi. Evin içi, dışı, ışın çağının olağanüstü olanaklarıyla düzenlenip donatılmıştı.

Öyle ki, bilginler, haberleşme salonundaki aygıtla dünyadaki tüm insanlarla görüşebileceklerdi. Televizyon görünümündeki bu aygıt, dünyanın en uzak köşelerindeki vericilerle bile, bağlantı kurabilecek güçteydi.

Işın çağının iyi insanları, dünyayı, atom çağı bilginlerinin önüne sermeye hazırдыlar...

Hiçbiri de elli bir dâhiden, kendilerine bir kötülük gelebileceğini düşünmüyordu...

Dünyadaki televizyon ekranlarında, yeniden dondurucular belirdeğinde, geriye sayma başlamak üzereydi. Görevliler, durumu şöyle açıkladılar.

«Atom çağı bilginlerinin dondurucuya girmelerinden bu yana, tam yüz yıl geçti. Bir kaç dakika sonra, geriye sayma başlayacak. Her şey yolunda giderse, yarı ölü bilginler, kısa bir süre sonra, aramıza katılacaklar. Atom çağını onlardan dinlemek, kim bilir ne denli ilginç olacak!...

Kuşkusuz, ışın çağının görkemi de onların gözlerini kamaştıracaktır.

Işın çağının temeli olan enerjiyi, tarım küresinden gönderilen gümüş ışınlar sağlamıştı. Bunu herkes biliyor. Gümüş ışınların, uzayda tarım küresine düşen bir ışın yumağından elde edildiği de biliniyor.

Gümüş ışınları, ışın yumağından ayırıştırıp dünyaya gönderen kişinin, şu en baştaki dondurucuda yatan, Sekiz numaralı fizik bilgini olduğunu biliyor musunuz?...

Vericiler, Sekizin bulunduğu saydam sandığa yöneldi, insanlar, ekranlarda beliren görüntüye saygı, sevgi ve biraz da ürkü ve korkuyla gözlerini diktiler.

İşte o anda, geriye sayma başladı: Dokuz... sekiz... yedi... altı... beş... dört... üç... iki... bir... sıfır!...

Uyumlu sesler çıkararak, çalışmakta olan dondurucular, garip bir uğultuyla sarsılarak durdular. Çevredeki görevliler, hemen kapakları açtılar. Bilginlere, soluma başlıklarını giydirdiler. Gözlerini onlardan ayırmadan, beklemeye başladılar...

Dünyadaki insanlar da, gözlerini ekranlara dikmiş, soluk almaktan çekinerek, bekleyişe geçmişlerdi. Soluma aygıtlarının ibreleri, yavaş yavaş oynamaya başladı. Bilginler kısa aralıklarla soluk alıp veriyorlardı. Bir süre böyle geçti. Sonra, yarı ölü adamlar, gözlerini açtılar. Çevrelerine bilinçsiz bakışlarla göz gezdirmeye giriştiler. Giderek, soluma ibresi de hızlanıyor, soluma doğal düzeye geliyordu...

Böylece bir saat geçti. Bilginler, bu süre sonunda, ellerini kollarını kıpırdatmaya başladılar. Bu devinimler, önceleri pek ağırdı, ama, giderek belirginleşip hızlandı. Ve elli bir bilgin, hep birlikte doğrulup oturma durumuna geçti. Görevliler hiç ses çıkarmadan onları izlemekteydiler. Bilginler, dondurucudan çıkmaya kalkışınca, onlara ellerini uzatarak, yardıma giriştiler.

Atom çağı insanının özelliklerini taşıyan elli bir dâhi, böylece ışın çağı dünyasına ayak basmış oldu. Soluma başlıklarını çıkardıktan sonra bir süre, oldukları yerde kollarını yana açarak dikildiler, eğilip doğruldular. Çömelip ayağa kalktılar. Bunları yaparken yapay robotları andırıyorlardı.

Birkaç adım yürüyüp, durdular. Çevredeki insanlara gülümseyerek, selam verdiler. Derilerinin süt beyazlığı, ürkütücü bir görünüm veriyordu. Ama, bakışları sıcak ve sevecendi. O ana dek hiçbirinin ağzından tek bir sözcük çıkmamıştı. Bilginler sustukça, görevliler de konuşmaktan kaçınıyorlardı. Sekiz, konuşmaya başlayınca gözler ona çevrildi.

- Sevgili dünyamıza ve insan kardeşlerimize kavuşmak ne güzel!... Doğrusu yüz yıl önce dondurucuya girerken, şu anı yaşayabileceğimden pek fazla umutlu değildim...

O bunları söylerken, uluslararası dâhiler kurulu başkanı, Sekize, dostça elini uzattı. Öteki dâhiler de Sekizin arkadaşlarıyla tokalaşmaya başladılar.

Dâhiler kurulu başkanı:

- Sevgili dünyamıza ve ışın çağı insanların arasına, hoş geldiniz, dedi. Sekiz, dikkatle gözlerini karşısındakinin gözlerine dikerek sordu.

- Işın çağı mı dediniz?

- Evet efendim, sizin yaşamış olduğunuz atom çağı, yıllar önce sona erdi. Şimdilerde bizler, ışın çağını yaşıyoruz.

Sekizin gözleri parladı. Geçmişte olanları anımsamaya başlamıştı.

- Atom çağının son buluşu nasıl oldu?

Dâhiler kurulu başkanı o anda böyle bir soru beklemiyordu. Biraz durakladı. Sonra hemen açıklamaya başladı.

- Bu sorunuzu, belgeliklerden edindiğimiz bilgilere dayanarak, yanıtlayacağım. Bir gün, dünyamızın

çevresinde ışıktan bir kabuk belirmiş. İnsanlar, görkemli bir ışık seli içinde kalmışlar. Göz gözü görmez olmuş. O anda elektrik akımına tutulmuşçasına, tepeden tırnağa sarsılmaya başlamışlar. Dünyayı saran bu ışınların, etlerine, kemiklerine, iliklerine ve hücrelerine dek işlediğini duymamışlar.

Bir solukluk süre içinde olup biten bu sarsıntı sonunda, bedenlerini derinden derine, sızılar sarmış. O sırada tüm dünyayı, insanoğlunun acı yüklü iniltileri kaplamış. Ama bu acı da, bir solukluk süre içinde gelip geçmiş. Sonra insanoğlu, o güne dek hiç duymadığı, bilmediği, doyumсуuz bir dirliğe kavuşmuş, işte o gün, dünyamızda, atom çağı sona ermiş. Işın çağı başlamış.

Işın seline kapılan atalarımız, o gün, başlarından geçenleri hiçbir şekilde yorumlayamamış. Olağanüstü, bir düş gördükleri sanısına kapılmışlar. O gizemli olayı böyle sindirip böyle benimsemişler. Bu olgu, o günden bugüne değin, hâlâ böyle bilinir, böyle anlatılır...

Sekiz, coşkuyla kollarını açıp dâhiler kurulu başkanının boynuna sarıldı. Dâhiler kurulu başkanı, bu beklenmedik davranıştan, önce biraz ürktü. Ama, Sekizin iyi duygularla dolup taşıdığını sezinleyince, o da içtenlikle Sekizi kucakladı.

Işın çağı dâhileriyle atom çağı dâhilerinin kucaklaşmasını televizyonlarda izleyen insanlar da coşkuyla birbirlerine sarıldılar. Elli bir dâhiye, dünyanın dört yanından, sevgi, saygı bildirileriyle sorular yağmaya başladı.

Uluslararası dâhiler kurulu başkanı, vericiler yoluyla tüm insanlara şu açıklamayı yaptı.

- Atom çağı bilginleri, henüz tam olarak doğal yaşama geçmiş değiller. Organlar arasında uyum sağlanıncaya dek, kendilerini sağlık denetimi altında tutmak gerekiyor. Değerli dostlarımızı, özel olarak hazırladığımız konuk evine götüreceğiz. Daha sonra oradan, kendileriyle bağlantı kurmanız sağlanacaktır. O zaman, değerli dâhilere, sorularınızı sorabilirsiniz.

Dâhiler kurulu başkanı, bunları söyledikten sonra, Sekiz ile arkadaşlarına döndü.

- Sevgili dostlarım, bir asırlık zaman ötesinden geldiniz. Hem çok yorgun, hem de aç ve susuzsunuz. Sizin için rahat bir konut hazırladık. Oraya gidelim. Bir iyi beslenin, dinlenin. Sonra ışın çağı insanlarıyla tanışır görüşürsünüz. Sizler için hazırlanan görkemli şenlikleri izlersiniz. Yeryüzündeki tüm ülkeler, sizleri ağırlamak için sabırsızlanıyorlar.

Atom çağı bilginleri, gerçekten yüz yıllık yoldan gelmişçesine yorgun ve bitkindiler. Üstelik, bedenlerini, dayanılmaz bir sızı sarmıştı. Hele akciğerleri, binlerce diken batıyormuşçasına, sızım sızım sızılıyordu. Sekiz ile arkadaşları, bu belirtileri, yeni- den yaşamaya başlamanın, doğal sonuçları olarak yorumluyorlardı. Bir süre sonra, yorgunluk, bitkinlik ve sızılardan arınarak, güzelim dünyada, doya doya yaşayacaklarını umuyorlardı...

Dâhiler kurulu başkanının önerisini, bu yüzden, sevinçle karşıladılar. Gösterilen yöne doğru, kısa adımlarla yürüyüşe geçtiler. Dura dinlene, çıkış kapısına doğru ilerlemeye başladılar.

Bu sırada Sekiz, şöyle düşünüyordu.

«Dünyaya dönmekle acaba iyi mi ettik? Bu insanların kan hücreleri, ışın bombasıyla değişime uğradı. Tümü de tepeden tırnağa kötülüklerden arındılar. Bizlerse, kanımızda, ışın çağı öncesinin tüm kötülüklerini taşıyoruz. Bunun bilincine varsalar, acaba bizlere böylesine iyi davranırlar mıydı? Kuşkusuz davranırlardı. Çünkü, onlar, «arı insan» niteliğini taşıyorlar. Her biri, tarım küresindeki beş bilginde tanık olduğumuz, tinsel yüceliğe ve dirliğe erişmiş...

İnsanlıklarına köstek olan, saçma saplantıları, önyargıları yok. Birbirlerini kıskanmıyor, birbirlerinin canına, malına göz dikmiyor. Kini, nefreti, düşmanlığı, bencilliği, yalancılığı, dolapçılığı, acımasızlığı, sevgisizliği tanımıyorlar.

Dünyada sevgi, saygı, hoşgörü, özveri, dostluk, barış kavramları, evrensel ilkeler durumuna gelmiş olmalı. Kanımca, bu yolla yeryüzünde, evrensel barışa, dostluğa, kardeşliğe ve toplumsal dirliğe dayalı, eşsiz bir düzen kurulmuştur.

Atom çağı insanların bir bölümü de bu tür bir düzenin özlemine duyuyorlardı. Ama, insanoğlu, varlığına yerleşmiş olan kötü niteliklerden arınmayı akıl edemedi, insanlar böyle bir düzene ancak, bu yolla

erişebileceklerinin bilincine varamadılar.

Atom çağının insanı, eğer, bu gerçeğin bilincine varabilseydi, akli, zekâsı ve düşünme yetisiyle ışın bombasına gerek kalmadan da benliğini, kötülüklerden arıtabilirdi.

Kısacası, atom çağı insanları, birbirleriyle didişmekten, kendi özvarlıklarına eğilemediler. Benliklerini soysuzlaştıran, kötü kavramlardan, arınmayı akıl edemediler.

Ya bizler, benliğimize yerleşmiş olan kötü niteliklerin etkisiyle onlara zarar vermeye kalkışırsak!... Keşke, dünyaya dönme ve yüzyıl sonrasını görme tutkusuna kapılmasaydık! Yaşamımız, tarım küresinde son bulsaydı. Acaba, ışın çağına ve ışın çağı insanlarına uyum gösterebilecek miyiz.»

Sekiz, bunları kurarken, çıkışa gelmişlerdi. Kapının önünde, bir süre durdular. Sekiz, dâhi başkana sordu.

- Oldukça yorulduk. Bizi konutumıza götürecek olan taşıtlar nerede?

Dâhiler kurulu başkanı, bir an şaşırıldı. Sonra Sekizi gülümseyerek yanıtladı.

- Artık, taşıt filan yok. Gideceğimiz yere, ışın yoluyla ulaşacağız.

Başkan bu açıklamayı yaparken, görevliler, konuk bilginlerin bellerine ışın yolu kemerlerini takmaya başladılar, Sekizin kemerini, dâhiler kurulu başkanı taktı.

- Sevgili Sekiz, size gösterecek o denli çok buluşumuz var ki!... Tüm dünyanın bilim adamları, işbirliği içindeler. Tek amaç, insanlara, sağlıklı rahat ve mutlu bir yaşam sağlamak. Atom çağında kullanılan taşıtlar, sürekli olarak havayı kirletiyordu. Onları kaldırdık. Güçlü enerji kaynaklarından elde ettiğimiz ışınlarla ışın yolları oluşturduk. Bu yollar dünyayı ağ gibi sarıyor.

Sekiz coşkuyla sordu.

- Bunca güçlü enerjiyi nereden elde ediyorsunuz?

- Uzun yıllar, atalarımız, sizin tarım küresinden gönderdiğiniz gümüş ışınlardan yararlanmışlar. Bir süre de, dünyanın merkezindeki magmadan enerji sağlanmış. Şimdilerde «Uzay Kirpisi» adlı görkemli gemi, uzaydaki bir nebuladan parçalar koparıp geliyor. O parçaları enerji kaynağı olarak kullanıyoruz. Uzay kirpisi, aynı zamanda, tarım küresini ve sizleri bulan gemidir.

Sekiz şaşkınlığını saklayamadı.

- Siz ne diyorsunuz? Uzayda kaynayıp durmakta olan kızgın kütlelerden, parça koparacak güçte araçlarımız mı var?

- Elbette, dedi, dâhiler kurulu başkanı, uzay kirpisi belli zamanlarda uzaya açılır. Nükleer enerji kaynaklarıyla yüklenip geri döner. Bunlardan başka, meteor avcısı araçlar da geliştirdik. Bazı meteorlar çok güçlü enerji veriyorlar, dünyamızda tüm araçlar nükleer enerjiyle çalışır. Hele biraz dinlenin de sizlere, ışın çağını olanca görkemiyile tanıtalım.

Sekiz:

- Bir şeyi çok merak ediyorum, dedi, ışın çağında uluslar birbirleriyle hiç savaştılar mı?

Dâhiler kurulu başkanı bu soruyu da gülümseyerek yanıtladı.

- Hayır, sayın Sekiz. Işın çağı başlayalı beri, dünyamızda hiçbir savaş olmadı. O günden bu yana, tek bir insan bile bir başka insanı öldürmedi. Herkes birbirini öylesine seviyor, sayıyor ki!..... bu ortamda, insanların birbirlerini öldürmeleri, düşünülemez bile... Geçmişteki savaşlar, zaman zaman, tiyatro sahnelerinde canlandırılıyor. Bu oyunları izleyenler, öyle bir şaşırıyor, öyle bir dertleniyorlar ki!...

Savaşlar ortadan kalkalı, bilginler, dâhiler, silah yerine, insanı sağlıklı, rahat ve mutlu kılacak buluşların peşine düştüler... Dünyamızı yakından tanıyınca, gerçekten çok şaşıracaksınız...

- Doğrusu sabırsızlanmaya başladım...

- O halde hemen yola çıkalım. Sizleri bir ayak önce konutunuza ulaştıralım...

Dâhiler kurulu başkanı, Sekize, ulaşım kemerinin, kullanımını anlatmaya girişti.

- Gördüğünüz gibi kemer tokasını andıran şu aygıt üzerinde, üç düğme ile minik iki kol var. Önce gideceğiniz yeri programlayacaksınız. Sonra, kemerin iki ucunu birbirine kenetleyip ışın yoluna gireceksiniz. İstedğiniz yere gelince, kendinizi yolun dışında bulacaksınız. Programlama ise şöyle olacak...

Sekiz ile arkadaşları, kemerleri programlandıktan sonra, dışarıya çıkarıldılar. Elli bir bilgin, yolculuk yapan yüzlerce insanın, ışın yolları üzerinde, uçarcasına ilerlediğini görünce, donakaldı... Sekiz, gözlerini yolculardan ayıramıyordu, insanlık adına, tepeden tırnağa sevinç ve onur kesilmişti...

Yüreği çatırcasına çırpınmaya başladı. Başı dönüyor, gözleri kararıyor, kulakları uğulduyordu...

Görevliler, ışın yoluna doğru ilerlemelerini rica ettiler. Ne olduysa o anda oldu. Elli bir bilgin, üç dört adım attıktan sonra birden, boş çuvallar gibi oldukları yere yığılakaldılar...

Görevliler, hemen, onları kucaklayıp yerden kaldırdılar. Elli biri de boğulurcasına soluyarak, ölüme yaklaşmaktaydı. O anda, dâhiler kurulu başkanının kollarında can çekişmekte olan Sekiz, sağ elini giysisinin göğüs cebine soktu. Oradan, annesinin tırağını çıkardı. Giderek ölgünleşmekte olan gözlerine yaklaştırdı. Olanca dikkatiyle baktı. Sonra, dudaklarına götürüp öptü... öptü... öptü... Tükendi gitti...

Elli bir bilginin, soluklarının kesildiği anlaşılınca, dünya acıya boğuldu. Cesetler, ölüm nedenini saptama aygıtlarında incelendi. Ölü inceleme aygıtına bağlı bilgisayar, ölüm nedeni olarak, hava uyumsuzluğundan kaynaklanan, «Solunum zehirlenmesi» bulgusunu belirtti.

Işın çağı bilginleri, bilgisayarın, yanlış sonuç vermeyeceğine inandıklarından «Solunum zehirlenmesi» bulgusunu, yeterli buldular. Sonucu derinlemesine inceleme gereksinimi duymadılar.

Atom çağından kalma elli bir bilgin, ışın çağının gelişmiş yöntemleriyle mumyalanıp özel bir anıt müzeye yerleştirildi. Görevliler, mumyalama sırasında, nice uğraşılsa, Sekizin sımsıkı kasılan parmakları arasından, annesinin tırağını alamadılar. Kendisini, avucundaki tarakla mumyalamak zorunda kaldılar.

İnsanlar, onların ardından, günlerce göz yaşları döktü. Onlar adına şarkılar yapıldı. Türküler yakıldı. Ağıtlar, destanlar düzüldü. Tiyatro oyunları, operalar oluşturuldu. Şiirler, öyküler, romanlar yazıldı. Yontu ustaları ve ressamlar, görkemli yontu ve resimlerle anılarını ölümsüzleştirmeye giriştiler...

En çok ilgi çekip en fazla işlenen konu da Sekizin son soluğunu verirken cebinden çıkararak öptüğü kadın tırağıydı... Yeryüzündeki tüm sanatçılar, bu gizemli tarak olayını, değişik yorumlarla ele aldılar. Hatta atom çağı belgeliklerinden, Sekizin yaşamına değgin bilgiler araştırarak, tırağın gizini çözmeye kalkışanlar bile oldu. Ama, hiç kimse bunu başaramadı...

Sekizle arkadaşları aslında, hava uyumsuzluğundan zehirlenerek ölmemişlerdi. Ölüm nedenleri ışın çağı insanların bilmediği, bambaşka bir giz taşıyordu.

Işın çağı insanların soludukları hava moleküllerinde «iyi ışın» zerrelere vardı. Elli bir bilginin solunum aygıtları, bu yabancı zerreciklere uyum gösterememişti. Başka bir deyişle havadaki iyi ışın zerrecikleri, bilginlerin solunum düzenlerini bozmuş, boğulup ölmelerine neden olmuştu...

Işın çağı insanları öldüklerinde, kan hücrelerinde bulunan iyi ışın zerrecikler, buharlaşma yoluyla topraktan havaya geçiyordu. Oradan da solunumla insanların kan hücrelerine karışıyordu.

Işın çağı insanları, geçmişte, kanlarına işleyen ışınlarla hücresel değişime uğramışlardı. Bu nedenle, soluma yoluyla ciğerlerine giren ışın zerrecikleri, onlara kötü etki yapmıyordu. Tersine, kan hücrelerindeki ışın zerrelere artıyordu. Bu yolla, iyi insan olma özellikleri, varlıklarını saran kutsal erinç ve birbirlerine karşı duydukları sevgi, saygı daha da yoğunlaşıyordu.

Bu doğal döngü nedeniyle insanoğluna «iyi insan» olma niteliği kazandıran «iyi ışın zerrecikleri» hiç yok olmuyordu. Üstelik olgusuyla insandan yavrusuna, ölüm olayıyla insandan toprağa, buharlaşma ve solunum yoluyla da topraktan yine insana, akıp duruyordu...

Dünya artık, birbirlerini yürekte seven, birbirlerinin canına, malına ve özgürlüğüne içtenlikle saygı gösteren, ışın ağı insanların dünyasıydı. Hep yle kalacaktı.

S O N